

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hugh_Dafydd_Ab_Linaweaver_Brad-Doom_04-Konec_hry.PDB

PDB Name: Doom 4

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 13.5.2007

Modification Date: 13.5.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

KONEC HRY
DAFYDD AB HUGH
&
BRAD LINAWEAVER

Tato knihaje dílem fiktivním. Jména, postavy, místa i události jsou výtvořem fantazie autorů nebo jsou použita smyšleně. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími či mrtvými, je čistě náhodná.

1.

Lod' měřila na délku přes tři a půl kilometru a já ji celou prošel tam i zpět. Snažil jsem se přijít na to, odkud pochází všechno to skřípání a sténání. Nepřekvapovalo mě, že slyším strašidelné zvuky. Od Fredů bych ani nic jiného nečekal. Vtrhli mezi nás jako cizinci převlečení za d'ábelská stvoření. Přitom se uchylovali ke všem děsivým trikům, které vyvolávají v lidech hrůzu, protože se dotýkají hluboko zakořeněných pocitů kolektivního čehosi, ať už se tomu říká jakkoliv - Arlene by věděla. Ted' se mi zdálo, že se jejich lod' rozpadá ve švech... Nebo se možná konečně bortil celý vesmír. Prošel jsem všemi vlhkými chodbami bujícími plísní a každá z nich byla příliš vysoká, příliš úzká a zatraceně příliš žhavá. Přitom jsem poslouchal, jak se vesmír řítí ke zkáze.

Řítí ke zkáze a přestává existovat. Většinou jsem se však procházel po lodi, abych alespoň občas dohlédl na desátníka Arlene Sandersovou, mou osamělou zástupkyni, pro niž jsem pro změnu přestal

existovat já sám. Nikdo se nebude na seržanta Flynnna Taggarta zlobit, dokud mu k tomu nedám svolení. Jenže ne tak v případě Arlene, která seděla se zkříženýma nohama na vyhlídkové palubě - v Jídelně" - na zádi nepřátelského plavidla. Přitom zírala na zarudlé světlo, jež představovalo všechny hvězdy v celé galaxii stlačené následkem jakéhosi relativistického efektu do jediného pruhu. Bez mrknutí oka seděla na místě a upřeně pozorovala chodbu překlenuj ící čas a vedoucí k Zemi, která už dnes byla starší o dvě stě a možná i více let.

Kriste pane, to zní příšerně depresivně. Arlene se ne-převlékla už třetí den a její okolí začínalo zapáchat. Nechtěl jsem ji vyrušovat v zármutku nad ztrátou milovaného manžela - snad bych to tak mohl říct. Než přistaneme na domovském světě Fredů, nakopáme jich pár do zadku a přinutíme je, aby nás otočili zpět k Zemi, uběhne pro normálního pozemšť ana přibližně dvě stě let. Desátník Albert Gallatin bude ležet už celé století v hrobě. Pro ni byl už teď prakticky mrtvý.

Vesmír je pusté místo - nenechte si namluvit cokoliv jiného. Vesmírní cestovatelé se obklopují přáteli a spolubojovníky, jenže ani ti nedokáží nadobro zahnat prázdnotu hlubokého vesmíru. Pořád cítíte, jak se plíží vaší mysli a hledá nějakou slabinu.

Abychom zahnali pocit osamělosti, zkoušeli jsme hrát různé hry. Navrhl jsem mou oblíbenou - Běda nám. Soutěžili jsme o to, kdo z nás vymyslí ten nej skličující příběh o naší zoufalé situaci... V nekonečných podrobnostech jsme uváděli všemožné důvody, proč bychom jednoduše měli otevřít poklop a nechat se vytáhnout do prázdnoty mezihvězdného prostoru.

Vždy jsem vyhrál. Ne proto, že bych měl o tolik důvodů víc k beznaději než Arlene, ale kvůli tomu, že jsem měl větší zkušenosti se ztěžováním si na vše možné.

„Přišla jsem o svou věrnou lásku," stýskala si.

„Alespoň jsi nějakou měla," oponoval jsem. „Já měl v životě jenom jednu snoubenku a ani nevím, jestli jsem vůbec znal její prostřední jméno." Sears s Roebuckem, naše jinak veselé klavijské duo, nám nijak nepomáhali. Zamkli se ve své kajutě a nechtěli vyjít ven. Nepodařilo se nám je vylákat ani na partičku Běda nám\ Nedávno začala Arlene vítězit kontumačně - trpěla příliš hlubokou depresí, než aby chtěla hrát. Prostě tam jen tak seděla a zírala skrz zadní okno.

Lod' Fredů byla přibližně válcovitého tvaru, neustále se otáčela a na vnějším plášti vytvářela umělou gravitaci o hodnotě blízké se 0,8 gravitační konstanty. Kromě toho nás v prvních dnech prudké zrychlení táhlo zpět, zatímco lod' nabírala rychlost. To byl dar z nebes - nulovou gravitaci prostě nesnáším, bytostně. Vždycky mě nafoukla a pokaždé jsem dostal závrať. Neměl jsem ponětí, kde je nahoře, protože ve skutečnosti žádné nahoře neexistovalo.

Podle mého odhadu měřila lod' na délku 3,7 kilometru a v průměru měla zhruba 0,375 kilometru.

Otáčení ve mně vyvolávalo mírnou závrať - moje vnitřní ucho se tomuhle vynálezu nikdy úplně nepřizpůsobilo. V každém případě to však bylo mnohem lepší než „poletování a zvracení", které jsme museli přetrpět cestou ze Země na Mars a později i na Phobos.

Posledních dvacet čtyři hodin jsem sledoval Arlene potulující se po lodi. Kamkoliv zamířila, vydal jsem se i já - do míst zahalených temnotou i osvětlených blikajícím světlem. Celé tohle místo odporně zapáchalo.

Chut' nejvíc ovlivňuje vůně a mně se zrovna tenhle puch musel usadit vzadu na jazyku a tam zůstat.

Arlene pravděpodobně věděla, zeji sleduji, ale ani jednou na mě nepromluvila. Čas od času jsem zaslechl střelbu. Myslel jsem si, že pálí do „mrtvých" těl Fredů, a nemohl jsem tomu uvěřit - moc dobře věděla, že ještě pořád cítí bolest, kterou jim způsobují náboje vnikající do jejich těl! Až poté jsem zjistil, že svou brokovnici vyprazdňuje do postavy ve tvaru člověka nakreslené křídou na lodní přepážce v soukromé kajutě inženýra, kterého jsme zastřelili během přepadu.

„Co to krucinál děláš, A.S.?" chtěl jsem vědět.

„Střílím," podívala se na mě nechápavě, zatímco přejížděla rukama nahoru a dolů po hlavní zbraně a aniž by si toho všimla, špinila si přitom dlaně od mastnoty.

„Střlíš do ocelové přepážky, ty blázne! Kam si myslíš, že ty kulky letí, když se od ní odrazí?"

Na to Arlene nic neřekla. Do téhle chvíle ji žádná odražená střela nezasáhla, ale jestli bude dál střílet na ocelovou lodní přepážku, je to jenom otázka času.

Dvě minuty poté, co jsem odešel, jsem zaslechl další střelbu. Arlene však později popřela, že by ze své zbraně ještě vypálila.

Vrátil jsem se zpět na můstek, abych si mohl dlouze popovídat z očí do očí s „mrtvým“ kapitánem Fredů. Nejsou jako my... Nebo spíše my nejsme jako oni a ostatní inteligentní rasy v galaxii.

Fredové i všichni ostatní s výjimkou lidí nemohou nikdy zemřít. I když uděláte z jejich těl ementál, až jim modré vnitřnosti a rudá krev vytékají z děr na podlahu, jejich vědomí zůstává nedotčeno. Rozsekněte jim hlavu a vědomí se bude vznášet jako duch, nesoucí se jako neviditelný kouř. Stále myslící, slyšící i vidící, cítící a zoufale snící. Můžete s nimi dokonce i mluvit a oni vás uslyší.

Fredové a příslušníci ostatních ras shromažďují své mrtvé v neuvěřitelných památnících - v divadlech, kde je dnem i nocí baví propracovaná, nesmírně krásná operní a taneční představení. To vše proto, aby si „mrtví“ zachovali jiskru a zájem, dokud nenastane čas pro jejich oživení. Za předpokladu, že se z jejich těl zachovalo dostatečné množství biologického materiálu a odpovídající Fred je za tuto službu ochoten zaplatit.

Bylo to devět dní, co kapitán zemřel. Těsně před svou smrtí ještě stačil do navigačního počítače zadat předem vytyčený kurz k domovské planetě Fredů. Přes veškerou snahu, kterou jsme já, Arlene i naši smluvní poradci Sears s Roebuckem vyvinuli, se nám nepodařilo zjistit, jak změnit kurz nebo vypnout motory.

Zvedl jsem kapitána a posadil ho do křesla druhého pilota.

Poetická spravedlnost - zemřel statečně, tak ať se podívá, kam má namířeno. Stál jsem přímo proti tomu parchantovi, aby na mě mohl upřít své mrtvé oči. „Bože, kéž bych tak mohl vyléčit tvá zranění a probudit tě k životu,“ řekl jsem mu, „abych tě mohl zabít znovu a znovu a znovu. A opakovat to, dokud mi neřekneš, jak tuhle hnusnou loď otočit zpátky. Ale slibuju, že ti vymažu mozek dřív, než tvým přátelům dovolím, aby tě zachránili a oživili.“

Arlenin stav jsem dával za vinu právě kapitánovi. Něco takového mu nikdy neodpustím a budu-li mít ještě někdy příležitost, zabiju ho znovu.

Sears a Roebuck se zamknuli ve své soukromé kajutě. Oba vykřikovali, že jsme všichni ztraceni, nastal konec hry, a ať vytáhneme kabel ze zásuvky! Jen Bůh ví, kde pochytili takové výrazy, ale jejich nálada byla pochopitelná. Až se přiblížíme k domovské planetě Fredů, naše střetnutí s nejvyšší pravděpodobností skončí tím, že z nás baterie těžkých částicových zbraní udělají teplou plazmu.

Nejsem právě velký fanda pravděpodobnosti. Podle ní jsme se s Arlene měli vypařit do vzduchu už během našeho prvního setkání s Fredy. Ti měli totiž vše až na výhodu domácího prostředí, ale i ta byla dosti chabá vzhledem k tomu, jak dokázali jediným zásahem slizkou ohnivou koulí měnit prostředí na Phobu i Deimu.

Když tahle šarvátka vypukla, Arlene i já jsme si mysleli, že máme co do činění se skutečnými démony z pekla, kteří přísahali věnost samotnému Luciferovi! Vážně vypadali jako démoni. Bojovali jsme s těmi zrůdami v zařízeních Union Aerospace Corporation na Phobu i Deimu, dvou měsících Marsu. Všichni zbývající členové Liščí roty, příslušníci lehkých výsadkářů námořní pěchoty, zemřeli. A někteří z nich byli dokonce „přetvoření“ v nemrtvé zombie.

To bylo nejhorší - vidět své kamarády, jak si to míří proti mně. Bez mozku, ale stále svírající své zbraně. Všechny jsem je zabil a s každým dalším někdejším přítelem, kterého jsem poslal na onen svět, jsem cítil větší a větší zatracení.

Čelili jsme však i mnohem nebezpečnějším nepřítelům. Impům, nebo také rohatým d'áblům, jak jim Arlene ráda říkala, kteří po nás metali ohnivé koule slizu. Rů-žovkám - dvoumetrovým obrovským chřtánům s malýma nožkama. Bojovali jsme proti duchům, které jsme neviděli, i proti pekelným baronům s odpalovací zelených paprsků na zápěstích. Také jsme se museli postavit obřím jednookým poletujícím dýním, plivajícím po nás elektrické koule! Ale nejhorší ze všeho byli parní démoni - více než čtyřapůlmetrová monstra s raketometry. Takové bestie téměř nešlo zabít.

Na Zemi jsme zjistili, že Fredové vytvářejí genetickou manipulací monstra, která mají vypadat a chovat se jako lidské bytosti, dokud na vás zničehonic nezaútočí rotačními kulomety. Několik prvních nepovedených pokusů vypadalo skutečně hrozně, jeden z nich dokonce jako chodící kostra!

Jenže celou jejich misi ovlivnilo jedno základní opomenutí: Když nás Fredové navštívili naposledy, nacházeli jsme se právě na rozhraní mezi středověkem a renesancí, přibližně v druhé polovině 15. století - a oni si z nějakého důvodu mysleli, že je tomu tak i v dnešní době. Vůbec si neuvědomili, jak rychle se

vyvíjíme po společenské i technologické stránce. Nikdo jiný to takhle rychle nedokázal! Vyřítli se na nás za pomoci ďábelských strojů a geneticky zkonstruovaných démonů. Mysleli si, že padneme ve strachu na kolena a dobytí naší planety bude rychlé a brutální.

Nebyli připravení na technickou společnost, která už

dávno nevěří v demony. Nebyli připravení na lehké výsadkáře námořní pěchoty. Nebyli připravení na Arlene a mě.

Zvítězili jsme a já dostal další prýmek. Ale teď jsem byl ochotný vsadit celou měsíční dovolenou na to, že se řítíme do záhuby. Tak dlouho se totiž chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne. Dovol mi alespoň, ať jich vezmu pár tuctů s sebou, modlil jsem se.

Ale bez Arlene jsem neměl velkou šanci, natožpak důvod, abych bojoval dál. Země pro mě byla už mrtvá. Až se tam vrátíme, jestli se vůbec vrátíme, co se s ní za ta tři, čtyři staletí stane? Budou ještě nějaké Spojené státy, Wa-shingtonův památník, námořní pěchota Spojených států? Podle toho, co jsme viděli, je Země jedno velké doutnající spáleniště. I když to je dost relativní tvrzení, protože než se vrátíme, uplyne na ní několik století, to je jisté.

Za otvorem pode mnou ubíhala jedna hvězda za druhou. Přesněji řečeno to měla na svědomí rotující loď, ale tady je všechno relativní. Sledoval jsem Arlene potulující se plavidlem Fredů. Svoji střelnici si zřídila v nákladním prostoru na zádi, daleko od středu lodi a „pod“ jídelnou. Samotný nákladní prostor měl sedmdesát metrů na výšku i na šířku a téměř půl kilometru na dálku. Byl jsem zoufalý - musel jsem ji vytrhnout z jejího mrtvolného stavu. Musel jsem něco udělat! A proto jsem ve chvíli, kdy moje desátnice s rudými vlasy zamířila na terč, vystoupil ze stínu přímo proti ní.

Byla to ode mě neskutečná pitomost - ale neměl jsem na výběr. Jinak jsem její pozornost upoutat nemohl. Téměř na mě vyslala celou dávku, protože mě prostě nebrala na vědomí. Jakmile však stiskla spoušť, uvědomila si, že jí v cestě kdosi stojí. Zaječela a strhla hlaveň stranou.

Trojice kulek jí přesto utekla a jedna z nich se mi otřela o uniformu. Měl jsem pocit, jako by mě švihla přes ruku rákoskou. Bolelo to jako čert!

„Flyi!“ vykřikla, odhodila pušku a rozběhla se ke mně.

Klesnul jsem najedno koleno a držel se za ruku. Některé věci to nijak zle, ale náraz mě vyvedl z rovnováhy. Stejně jako vědomí, že kdyby Arlene zareagovala jen o zlomek vteřiny později, ležel bych teď jak dlouhý tak široký na ocelové palubě a vykašlával vlastní krev.

Už naprosto klidná Arlene Sandersová mi rozepnula vestu a jemně mi ji svlékla. Když zjistila, že se jedná o pouhé škrábnutí a že se zotavím za několik dní, dopřála si přívalu mariňáckých urážek a sprostěřen. Odrážely se od černých stěn, zubatých jako pila, a rozléhaly se mi lebkou.

Vztekle se mnou cloumala za vojenskou blůzu. „Zbláznil ses, Flyi! Co tě to krucinál napadlo, takhle mi skočit do rány? Nic neříkej! Vůbec jsi totiž nepřemýšlel, v tom je ten problém!“ V náhlém zděšení z toho, že překročila svou pravomoc, mě pustila zpět na podlahu. „A v tom je ten problém, seržante,“ snažila se neuspokojivě o nápravu situace.

Posadil jsem se a ze zdravého rukávu si stíral slzy. „Arlene, seš úplně vedle, přemýšlel jsem tak usilovně, jak hluboká je prázdnota vesmíru. Uvažoval jsem o tom, jak bych mohl konečně získat pozornost té strnulé zombie, aby si přestala zoufat nad Albertem.“

„Ježíši, Flyi, tak o tohle ti jde?“

Položil jsem si ruku na rameno a skrz tričko si jemně masíroval sval. „Desátníku, skoro jsem vás chtěl na pár dní uspat, abyste si to všechno vyřešila ve snech. Bůh ví, že máme spoustu času - dvě stě let k domovskému světu Fredů - nebo z našeho úhlu pohledu osm a půl týdne. Už jsem to s vámi málem vzdal.“

Arlene se zahanbeně dívala na podlahu, přesto jsem nepovolil. Dokončil jsem to, co jsem jí musel říct.

„Nemůžu

tě ztratit, A.S. Ti dva podivíni Sears a Roebuck jsou skvělí, když chce nějakou informaci nebo cynickou poznámku, ale o bojování vědí kulový. Potřebuju, abys mi kryla záda, A.S. Potřebuju tady mít tu starou Arlene. Musíš se ke mně vrátit a pomoci mi.“

Otočila se a odešla pryč, přitom se opírala o žhavou přepážku a tiše klela. Ani nemohla říct něco nahlas. Ne potom, co jsem do toho úmyslně zatáhl hodnosti - řekl jsem jí „desátníku“, abychom si ujasnili naše

postavení. Ale nic v zákoně o vojenské spravedlnosti neříkalo, že se jí to musí líbit.

A také nelíbilo. Nemluvila se mnou po zbytek dne, ani celý další den. Rozhodla se trucovat v té velké, osvětlené kajutě, které jsme říkali jídelna, protože jsme v ní jedli. Nebo alespoň ze začátku. Sears s Roebuckem byli teď pořád zalezlí v jejich vlastní soukromé kajutě a v panice se třásli před nadcházející potyčkou s Fredy. Ta nás čeká a nemine, jakmile přistaneme na jejich planetě. A Arlene jedla kdekoliv jen ne tam, aby nemusela být se mnou. Jakmile jsem vstoupil, okamžitě odešla druhým východem, a tak jsem musel jíst sám. Když jsem se potom vrátil k povinnostem - zírat na přední obrazovku a přemítat, kdy se něco stane - Arlene se příkradla zase zpět a schovala se přede mnou.

Nevídal jsem ji o nic častěji než předtím, přesto jsem cítil obrovskou úlevu, protože teď byla spíše našťavaná než skleslá a otupělá. Zlost. Tu jsem dokázal pochopit Vždyť jsem mariňák, u všech svatých! Co ale pochopit nedokážu, to je zoufalství.

Našťvaní mariňáci nezůstávají dopálení moc dlouho, obzvláště na poddůstojníky. Seržanti jsou pitomci, to jsme oba věděli už z Parris Islandu! Po nějaké chvilí Arlene zůstávala v jídelně, i když jsem tam byl já, a sedávala na druhé straně místnosti. Potom si přisedla k mému dlouhatánskému stolu, třebaže na jeho opačný konec. A nakonec opět začala jíst naproti mně, přestože přitom vypadala dost nasupeně.

Čekal jsem tiše a trpělivě. Její touha po lidské společnosti nakonec otupila vztek, jenž jí sžíral kvůli tomu, jakým způsobem jsem dal v sázku svůj život, a čas od času utrousila krátkou poznámku.

Že jsem vyhrál, mi bylo jasné, když se čtvrtého dne po střelecké epizodě posadila ke stolu a řekla: „Dobře, seržante, vysvětlíte mi ještě jednou, proč jste musel udělat takovou kolosální pitomost a vlézt před hlavě nabitě puš-ky.“

„Abych tě našťaval," odpověděl jsem po pravdě.

Arlene na mě zůstala civět s pusou dokořán. Oholila si hlavu, takže už zase nosila správný mariňácký sestřih. Na vršku byl tak krátký, že jí hlava doslova zářila oranžovou barvou. Navíc si vyprala uniformu a mohl bych přísahat, že si ji také vyžehlila. Kromě toho začala i cvičit. Vypadala tvrději a drsněji než před několika málo dny, a nebylo to jen tím sestřihem. Takže teď jsem byl jediný, kdo měknul a slábnul.

„Abys mě našťaval? Proboha, proč?"

„A.S.," řekl jsem a naklonil se tak blízko, až jsme oba dýchali kyslík toho druhého. „Podle mě si neuvědomuješ, jak málo chybělo, abych tě ztratil. Zoufalství je hrozná duševní nemocnění. Netečnost je zatraceně hnusná nákaza. Musel jsem udělat něco šokujícího. Něco, co by ti zvedlo hladinu adrenalinu, vytrhlo tě z tvého uzavřeného světa a řvoucí a kopající tě přitáhlo zpět do přítomnosti.“

Poškrábal jsem se na zarostlé bradě a cítil, jak se červenám. „Dobře, možná to byla kolosální pitomost. Ale byl jsem v zoufalé situaci! Co jsem měl dělat jiného? Myslím si, že nevíš, co pro mě skutečně znamená, děvče.“

Vstala a se zkříženýma nohama se posadila na stůl.

Rozhlížela se po obrovské, prázdné jídelně. Široko daleko nebyl žádný důstojník a kromě mě ani poddůstojník. Tak proč ne? „Flyi," začala, „já si zase myslím, že ty si neuvědomuješ, co Albert znamenal pro mě. Nebo znamená - je mrtvý, nebo ještě pořád na živu?"

„Pravděpodobně ještě ano. Na Zemi uplynulo zatím nějakých dvacet let. Nebo uplyne, až se vrátíme - ačkoliv v té době to už budou dvě století. Je to hrozně matoucí. Nemá cenu si s tím dělat starosti." Spolkl jsem další modrý kvádrík. Chutnaly tak trochu jako ravioli - křupavé navenek a uvnitř plné červů, kteří mi napůl připomínali sýr a napůl čokoládový dort. Zní to děsivě, ale když si na to zvyknete, není to vůbec špatné. Rozhodně mnohem lepší než oranžové čtverhránky a šedivé knedlíky. Ty totiž chutnaly jako shnilá ryba. Fredové měli zkrátka a dobře chutě na zvracení.

„Flyi, když jsem přišla k naší jednotce, byl jsi můj jediný přítel. Pamatuješ si na ten souboj s kanónem Gofor-them a jablkem á la Vilém Telí?"

Na tu událost si pamatuju moc dobře. Dělostřelecký seržant Goforth se prostě choval jako kretén, protože podle něho do námořní pěchoty ženy nepatřily - a už vůbec ne mezi lehké výsadkáře. A žádná věc v devíti kruzích pekelných, ani samotný Bůh, jenž ho stvořil, by dělostřeleckého seržanta Harlana E. Gofortha nedokázala přinutit přijmout nějakou slečinku do Liščí roty. Té nejmužnější a nejbojovnější rotě ze všech!

Prohlásil, že k jeho rotě se žádná ženská nepřidá, pokud nedokáže, že je toho hodná. A to tím, že si od něho nechá sestřelit jablko z hlavy! A Arlene s tím souhlasila! Postavila se na místo a nechala ho, ať to jablko sestřelí ostřelovač puškou - navíc jenom přes mířidla.

Potom, s poněkud zlomyslným úsměvem na rtech, hodila Goforthovi druhé jablko a přiměla ho položit si ho na

hlavu. Všem se nám to moc líbilo. Kanónoví musím přiznat, že stál rovně, aniž by ucukl, a nechal si sestřelit jablko z hlavy na padesát metrů. Po něčem takovém nemohl náš hrdina udělat nic jiného, než ji přivítat v Liščí rotě, jakkoliv přitom skřípal zuby.

Vraťme se však zpět do jídelny Fredů, kde Arlene pokračovala ve své řeči a přitom oštipovala modrý čtverhránek. „Pořád jsi můj první a nejlepší přítel, Flyi. Ale Albert byl první muž, kterého jsem skutečně milovala. Wilhelm Dodd byl sice první chlap, který se o mě v tomhle směru zajímal, ale co je láska, jsem nepoznala, dokud... Bože, to zní ale pitomě, co?“

Vylezl jsem k ní nahoru na stůl a opřel si o ní záda. Rád jsem cítil teplo jejího těla. Bylo to jako mít dvojistou hlídku a sledovat oba směry zároveň. „Ne. Možná by to znělo hloupě, ale ne mně, protože přesně vím, co tím myslíš. Kdysi jsem cítil to samé - k jedné holce na střední škole, ještě než jsem se přidal k námořní pěchotě.“

„O tom jste mi ještě neříkal, seržante - Flyi.“

„Sblížili jsme se, jak jen to šlo v automobile, který nebyl k takovému účelu stvořen. Přisahala, že si vzala pilulku, ale i přesto otěhotněla. Nabídl jsem se, že zaplatím za cokoli, a ona se rozhodla pro potrat. No a potom už to prostě nebylo ono. Myslím, že odsáli víc než jen plod, mám-li být naprosto morbidní... Když to začalo moc bolet, přestali jsme předstírat, že jsme partneři. A pak se i s rodiči odstěhovala pryč. Prostě mi zamávala na rozloučenou a já jí na to jenom kývnul.“

Arlene si odfrkla. „To je ta nejdelší historka, jakou jsi mě kdy počastoval, Flyi. Kde jsi ji četl?“

„Čistá pravda, A.S. Vážně se to přesně takhle stalo.“

Arlene se o mě dál opírala, zatímco já civěl ven skrz zadní okno na načervenalý shluk hvězd. Jídlna byla na jižním konci lodi letící na sever. Přesně 1,9 kilometru od můstku, nacházejícího se uprostřed lodi a obklopeného stovkou metrů nějaké podivné slitiny z titania a oceli. Nachlup 3,7 kilometru od motorů. Stačilo jít pořád rovně za nosem. Při sezení v jídelně jsme mohli koukat ven skrz obrovské okno z tlustého plexiskla a přitom cestovat téměř rychlostí světla - počítáno ve vztahu k hvězdám za námi.

Byl to fascinující pohled. Podle astronomické teorie - kterou jsem si mohl důkladně prostudovat, zatímco jsme upalovali od jedné hvězdy ke druhé - se při relativistických rychlostech světlo ohýbá. Všechny hvězdy před lodí se stlačí do modré kaňky před přídíl a ty za námi zase vytvoří červený chuchvalec na zádi. Nebyl jsem si jistý tím, jak rychle vlastně cestujeme, ale kdyby mě to náhodou začalo skutečně zajímat, vzorec pro výpočet byl poměrně snadný.

„Zrovna mě napadlo něco strašného,“ řekl jsem. „Vzali jsme si s sebou dost výživných pilulek jen na pár dní. Neměli jsme v plánu zůstat tu několik týdnů.“ Arlene nic neříkala, a tak jsem pokračoval. „Budeme muset najít rekombinátor Fredů a přijít na to, jak funguje. Možná to budou vědět Sears s Roebuckem.“ Výživné pilulky obsahovaly aminokyseliny a vitamíny nezbytné pro lidský organismus, které dietní jídlo Fredů neposkytovalo. Bez nich bychom zemřeli hladu, ať už bychom jejich jídla snědli sebevíc.

„Flyi,“ ozvala se Arlene jakoby z jiného světa, „přestávám si s Fredy dělat starosti. Už vím, proč na nás zaútočili - děsilo je to, co představujeme, smrt a naše bohabojná duše. A možná měl Bůh Izraelitů pravdu, co ty na to? Tře-bajsmo my ti nesmrtelní - a ne ti druzí, kteří nemohou zemřít.“

„Takže myslíš, že Albert pořád někde existuje, třeba jako v nebi?“ snažil jsem se bez většího úspěchu proniknout do jejího problému.

Cítil jsem, jak pokrčila rameny. „V to věřil on. Nikdy bych se neodvážila vyvracet část víry mého manžela. Obzvláště ne, když nemám žádný důkaz o opaku.“

„Prosím o překlad.“

„Prostě jsem si přestala dělat starosti s Fredy, Flyi. Jsou vyděšení, zoufalí a dost ubozí. A nemají duši. Jen se podívej, jsme dva proti kolikdř! Když s námi byli Albert a Jill, pořád jsme byli čtyři proti celé planetě! A přesto jsme je nakopali do zadku. Možná za to může ten mariňák ve mně, ale začínám

uvažovat nad tím, proč se s těmihle chudáky vůbec zahazujeme."

„No, zbývá ještě čtyřicet pět dní, než vrazíme hlavu do toho, co pravděpodobně bude posledním dějstvím příběhu o Flyi a Arlene, o našich přátelích Searsi a Roebuckovi nemluvě. Možná to jsou mizerní vojáci bez duše, ale nacpi jich do jedné místnosti dostatečné množství, dej jim do ruky zbraně a pošlou nás ke dnu, děvče."

Arlene sáhla do náprsní kapsy a vytáhla z ní dva náboje do brokovnice. Hodila je přes rameno a oba dva ladně přistály v mém klíně. „Poslední dva jsem schovala pro nás, seržante. Stačí říct, až budete připravený zahrát si na He-mingwaye."*

'Americký spisovatel Ernest Hemingway spáchal v roce 1961 sebevraždu brokovnicí (pozn. překladatele).

2.

Čtyřicet pět dní je zatraceně dlouhá doba, když víte, že se blížíte do mrtvé zóny. Dokonce i pro lehké výsadkáře. Na druhou stranu to není zase tak moc, když to odpovídá pravděpodobné délce vašeho zbývajících života.

Arlene si podle mě přestala zoufat, protože nechtěla svých posledních pár týdnů strávit v dobrovolném peklu. Měla mě a já měl ji. Tak tomu bylo na začátku a tak to zřejmě i skončí. Až na to, že s námi byli Sears s Roebuckem - a to byl přesně náš problém.

Jsme především mariňáci a musíte pochopit, že jsme naprogramováni jako počítače chránit a sloužit. To znamená, že jsme nemohli jen tak nabít zbraně, stoupnout si zády k sobě a čekat, až nás Fredové rozstřílejí na cucky, jakmile loď přistane na jejich domovském světě a otevrou se nákladní dveře. Dostali jsme bláznivý nápad, že musíme chránit ty dvě klavijské gorily Magilla, které vypadají jedna jako druhá. Nebo se o to alespoň pokusit.

Prvním krokem bylo vylákat je z té jejich zatracené soukromé kajuty. S Arlene jsme vylezli „nahoru" k centrální ose lodi. Na úrovni Searsovy a Roebuckovy kajuty klesala akcelerace na hodnotu 0,2 g. Jen tak tak že se neozvaly mé staré problémy se závratí. Rozhodně se mi nechtělo jít o nic hlouběji do lodi, na to můžete vzít jed.

Nezdálo se však, že by to Arlene nějak trápilo. Jisté části jejího těla se jí pod uniformou volně nadnášely, což se jí podle všeho ohromně líbilo. Snažil jsem si takových pokusů nevnímat - už nám nezbývalo moc dní. Rád bych je strávil se svou kamarádkou. Nechtěl jsem si vynucovat vztah, který nikdy neexistoval a také nikdy existovat neměl.

„Horní" chodby připomínaly zvlněné a páchnoucí kanalizační roury. Fredové dýchali mírně odlišný vzduch než my, ale nezdál se být jedovatý. Alespoň Sears s Roebuckem přísahali, že jejich vzduch můžeme dýchat. Všechny chodby byly velmi vysoké, aby Fredům vyhovovaly i ve chvíli, kdy zasévali své semě. Na strop jsem nedokázal dosáhnout, ani když jsem vyskočil.

V jednom obzvláště žhavém a slizkém průchodu jsme s Arlene oba podklouzli. Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomil, že ten sliz jsou vlastně hniijící listy z jejich artyčo-kových hlav.

„Víš," řekla moje desátnice, když jsem se jí svěřil se svým zjištěním, „nevíme, jestli to jsou odloupené listy, nebo se jedná o mrtvá těla samotných Fredů. Co se s nimi vlastně stane, když zemřou? Musí je ostatní zabalit do nějakého ochranného materiálu, jako to dělali Egypťané s mumii, aby tomuhle zabránili?" nadhodila a nakopla hromadu humusu, v němž šlo ještě pořád rozeznat roze-drané obrysy listů.

Potrásal jsem hlavou. „Myslím, že se můžeme zaměřit na kapitána a uvidíme, jestli se začne rozkládat." Zjistili jsme, že klouzání představuje nejsnazší způsob, jak se pohybovat průchodem bez pádu. Bylo to sice jako bruslit po olejové skvrně, ale i přesto jsme se nakonec k Searsové a Roebuckově soukromé kajutě dostali.

„Soukromá kajuta" bylo příhodné označení, neboť se jednalo o skutečně majestátní místnost. Protože každá z nich musela vyhovět neustále se měnící velikosti Fredů, byly všechny zbudované v obřím měřítku, jakož i vybavené vkusnou sadou nábytku v několika různých stylech. Moje kajuta, nacházející se hned vedle Arleniny směrem k trupu a tudíž i vyšší akceleraci, nabízela neskutečnou výbavu. Dvojici kombinovaných sedátek-klekaček, stůl - na jehož desku jsem dosáhl, pouze když jsem postavil na špičky a natáhl ruce nahoru - a také jakousi postel či pohovku ve tvaru koblihy.

O tom, co obsahuje Searsova a Roebuckova kajuta, jsem neměl nejmenší tušení, protože nám s Arlene nedovolili nahlédnout dovnitř. Postavil jsem se před dveře a zabušil na dřevo, jak jsme říkali v Parris Islandu. Pak jsem se zamyslel - Sears s Roebuckem se v poslední době chovali vážně divně. Ustoupil jsem tedy raději stranou pro případ, že by se rozhodli propálit se skrz dveře nějakou zbraní.

Ticho. Po druhém zabušení se ozval jejich společný hlas a s ním pečlivě vyslovené „Jděte do pryč!“ „Otevřete, Searsi a Roebucku!“ vykřikla Arlene, rozhořčená už po deseti vteřinách, během nichž musela čelit jejich neústupnosti.

„Probůh, A.S., ty bys nemohla pracovat jako terapeutka.“

„Jsem zastánkyní psychiatrické školy známé jako úder baterkou do hlavy,“ zasupěla a poprvé za celou naši cestu jsem měl dojem, že má dobrou náladu.

„Jděte do jinam!“

„Co je to s vámi?“ chtěl jsem vědět. „Bojíte se smrti? Proč? Vždyť přece nemůžete zemřít!“

Dlouhou dobu jsem poslouchal, jak za dveřmi přesouvají nábytek. Poté se dveře pootevřely a do škvíry vtiskly oči dvě hlavy, jedna nad druhou. „Jednou nám už páteř zlomili,“ řekli. Mám-li to uvést na pravou míru, žádnou páteř ve skutečnosti neměli. Jak jsem vyčetl z lékařských záznamů, centrální nervová soustava probíhala přímo prostředkem jejich těl. Ale pravdou je, že ji bylo možné přerušit snáze než naši, protože ji nechránila kostra.

„Ale spravili vás, jakmile vás našli,“ podotkla Arlene. „Nebo snad ne?“

„Leželi jsme jedenáct dní v džungli na [nesrozumitelný název planety]. Fredové nás zavraždí, zabijí, vystaví na věčnost a budou po nás házet listí ze svých hlav.“

„Ale no tak, Searsi a Roebucku,“ zkusil jsem to znovu. „Seberte se přece. Sami vidíte, že my dva s Arlene se ne-choulíme strachy někde v rohu - a když my zemřeme, je to navěky!“

Řekli něco příliš tiše, než abych tomu porozuměl. Znělo to jako „kéž bychom mohli,“ ale klidně to také mohlo být „také byste měli.“

„Searsi a Roebucku, Arlene a já potřebujeme vaši pomoc. Musíme připravit plán našeho postupu, až přistaneme na domovském světě Fredů.“

„Pilulky,“ připomněla mi Arlene šepem do ucha.

„A také potřebujeme, abyste nám ukázali, jak vyrobit dost výživných pilulek, abychom přežili na jejich planetě. Bude nám jich stačit tak... dvě stě sedmdesát.“

Sears s Roebuckem provedli rychlý výpočet - čtyřicet pět dní krát dva lidé krát tři jídla denně. „Sami připouštíte, že podle vás po přistání dlouho nepřežijeme!“

„Bingo,“ přiznala Arlene polohlasem.

Blbost! prozatím jich potřebujeme čtyři sta! Budeme jich potřebovat víc - mnohem víc - abychom přežili na jejich planetě, dokud nepřijdeme na to, jak se ovládají tyhle jejich zatracené lodě, a než se vrátíme domů. A i vám by se nějaká pilulka hodila, Searsi a Roebucku.“

Oba gorilí obličejové na nás chvíli strnule zíraly. Poté svými dlouhými končetinami, vyrůstajícími jako ruce Pepka námořníka zpod jejich krků, odsunuli dveře stranou. „Jsme odsouzeni k záhubě uvnitř kajuty, stejně jako venku před kajutou.“

„Takže byste si klidně několik posledních dní svého života mohli užívat svobody pohybu,“ naléhal jsem na ně. „Až zemřete, uvidíte a uslyšíte jenom to, co budou chtít oni... Pokud vůbec budou chtít.“

„Ano, v tom máte pravdu. Musíte vejít.“

Odstoupili ode dveří jako siamská dvojčata a já tak poprvé vešel do jejich kajuty následován Arlene. Místnost byla neuvěřitelně bizarní. Téměř jsem nepoznal, že je v podstatě - ve svém uspořádání - stejná jako ta moje! Veškeré vybavení bylo naházené na obrovskou hromadu uprostřed místnosti a každý centimetr čtvereční stěn něco pokrývalo. Abstraktní malbou se skutečnými trojrozměrnými efekty počínaje a vrškem smetáku připevněným ke zdi konče. Měl jsem pocit, že se rozhlížím po pokoji maniakálního zabijáka. Výzdoba pokoje připomínala vnitřek jejich pomatených myslí.

„Co to krucinál je?“ zeptala se Arlene, která nemohla odtrhnout oči od stěn. Sears s Roebuckem stáli uprostřed místnosti vedle hromady veteše a pozorně nás sledovali. Divné nebylo to, že na stěny připevňovali různé věci. Sám se musím přiznat k podobnému odpornému zvyku. V mém případě jsem na

stěny lepíval všechny obrázky pěkných holek a vojenské techniky, které se mi dostaly do rukou. Ale Sears s Roebuckem zakryli doslova každý kousek lodní přepážky, jako by se jejich hrůza z blížícího se přistání na domovském světě Fredů nějak promítla do strachu z vojenské šedi, jež pokrývala kov za obrázky. Přišli na to, jak funguje tiskárna v místnosti, a každý nalezený obrázek připláclí na zeď. A když jim posléze došel papír, začali na ně přilepovat domácí spotřebiče Fredů. Dokonce převrátili stůl na stranu a přitiskli ho ke stěně.

Strop měl barvu chladnoucí lávy, černá plocha s tu a tam doruda zbarvenými místy. Zdálo se, že tohle jim nevadí. I mně se to tak nějak líbilo a rovněž jsem nebyl fanouškem toho šedivého povlaku na stěnách, ale i přesto...

Ještě jednou jsem se rozhlédl. „Chcete si o tom promluvit?“ snažil jsem se znít nenucené.

„Ne,“ odpověděli Sears s Roebuckem beze stop po emocích. A tím to skončilo. Už nikdy o tomhle tapetování nemluvili, nevysvětlili nám ho a my tak už nezjistili, co si u všech čertů mysleli, že dělají. Řekl bych, že jsme se s Ar-lene onoho třináctého dne naší cesty do země Fredů dozvěděli něco velmi zajímavého o psychologii cizinců. Kéž bychom jenom přišli na to, co to vlastně bylo!

Sears s Roebuckem vylezli ze svého doupěte, aniž by se ohlédlí. Našli si novou kajutu, v níž neprojevili sebemenší snahu o zakrytí stěn. Začali jsme nacvičovat postup pro naše poslední útočiště, až přistaneme na planetě a dveře se otevrou dokořán.

Dokonce jsme i věděli, které dveře se otevrou jako první. Sears s Roebuckem si pohráli s počítačem Fredů a alespoň částečně se do něho nabourali. Časový plán mise nebyl tajný, takže ho mohli zobrazit na trojrozměrném projektoru v místnosti, kterou jsme po vzájemné dohodě nazvali můstkem. Kapitánovo tělo zde stále sedělo v křesle druhého pilota, aniž by se rozkládalo. Pouze listy na jeho hlavě přestaly růst a zůstaly zbarvené v odporně oran-žovočerném halloweenském provedení, které měl na hlavě v okamžiku smrti. Pravděpodobně se jednalo o známku zoufalého strachu.

Časový rozvrh byl velmi podrobný. Znali jsme přesný okamžik přistání na povrchu - o tři dny dříve, než jsem odhadoval - i to, jaké systémy budou v tom kterém okamžiku fungovat. Sekvence otevírající dveře začne přibližně pětasedmdesát minut po přistání. První, které se otevrou po provedení bezpečnostních kontrol a vypnutí všech systémů, budou dveře v zadním nákladním prostoru na spodku lodi. Celých jedenáct minut bude trvat, než se znovu se skřípěním zavřou. Zhruba během následujících padesáti minut se odemkne dalších jedenáct dveří a vchodů. Až na dva z nich se všechny ostatní otevrou automaticky. Do lodi vtrhne hrozivá armáda monster.

Jedinou otázkou zůstávalo, zda kapitán Fredů odeslal varování dřív, než jsme přemohli jeho podřízené.

Pravděpodobně ano. Závěrečný boj trval téměř hodinu. Bylo by to Fredům k něčemu dobré?

Nejdřív jsem si myslel, že se jim tím dostane dvousetle-tého varování o našem příletu, ale když jsem se o tom zmínil Arlene, málem se potrhala smíchy. „Cože, podle tebe jejich zpráva letí nekonečnou rychlostí! Kde si myslíš, že jsme? Ve vědeckofantastickém románu?“

Několik minut jsem si trápil mozkové buňky - fyzika nikdy nebyla mou silnou stránkou, obzvláště speciální teorie relativity. Až potom jsem si uvědomil svou hloupost: jakákoliv zpráva od kapitána Fredů může cestovat maximálně rychlostí světla... Trvalo by jí dvě stě let, než by ji zachytili na domovském světě Fredů!

Takže jaký náskok před námi vlastně má? „Hmm... dvacet let?“ hádal jsem.

Arlene důrazně zatřásla hlavou. „Vyjdeme z předpokladu, že faktor naší časové dilatace činí osm a půl týdne, nebo řekněme nějakých šedesát dnů, v porovnání s dvěma sty lety, které uběhnou na Zemi a domovském světě Fredů. Ve srovnání s rychlostí světla se obě planety vzhledem k sobě prakticky nepohybují. Tudíž se my sami musíme vzhledem k oběma planetám pohybovat téměř rychlostí světla. Takže vydrž...“ Začala si hrát s kalkulačkou v hodinkách. „Flyi, pohybujeme se rychlostí přibližně 99,99996 procenta rychlosti světla vzhledem k Zemi a planetě Fredů. Při takové rychlosti bychom urazili dvě stě světelných let a přiletěli pouze třicet pět minut po zprávě.“

Vyskočil jsem na nohy. „Arlene, to je úžasné! Nebudou

mít vůbec žádný čas na přípravu, sotva půl hodiny! Možná stihnou zmobilizovat několik bezpečnostních jednotek, ale v žádném případě ne-“

„Prr, prr, fešáku, zpomal!“ Arlene se usadila a položila nohy na stůl, přičemž jen tak tak minula svůj zpola

snědený tác modrých čtverhranků. „Pokud to skutečně je šedesát jedna dní subjektivního času místo padesáti osmi, nebo pokud jsou planety od sebe ve skutečnosti vzdálené dvě stě devět světelných let místo pouhých dvou stovek, tak ta půlhodina je naprosto nepřesné číslo. A především, při jeho výpočtu jsem předpokládala, že jsme naší rychlosti dosáhli okamžitě. Což není pravda... Trvalo nám téměř tři dny, než jsme se postavili na zadní, a další tři dny nám potrvá zpomalit. Během té doby poletíme většinou tak pomalu, že nebudeme moci počítat s účinkem časové dilatace."

„Takže se mi snažíš říct, že Fredové by měli dostat zprávu o našem přiletu, kolik, šest dní předem?"

„Hm, v podstatě jo. Nejdůležitějším faktorem je doba pro zrychlení a zpomalení, kdy se nepohybujeme relativistickou rychlostí."

„Takže předpokládejme, že mají šest dní na přípravu," řekl jsem. „To je střízlivý odhad?"

„Střízlivý, jak jen to jde, Flyi. Tedy seržante. Ten nejlepší, kterého se můžeme dopočítat. Nejsem si úplně jistá, jestli nám Sears s Roebuckem dávají přesné informace o měrných jednotkách Fredů."

Šest dní na mobilizaci nepřítele neznělo dobře, ale to přežiju. Bylo to rozhodně mnohem lepší než dvě století.

Jako služebně nejstarší osoba jsem vymyslel plán, ačkoliv Arlene k němu přidala několik dobrých nápadů ohledně nastražení výbušnin. Jestliže Fredové mají šest dní, aby se připravili na náš přilet, my máme osm týdnů! Náš čas jsme využili účelně. Nacvičovali jsme pomalý, stejnoměrný ústup vnitřkem lodi. Zatarasení částí plavidla před naši-

mi pronásledovateli i aktivování podomácku vyrobených bomb, s nimiž jsme chtěli celou loď zničit.

Nemohli jsme pochopitelně zvítězit, ne z dlouhodobého hlediska. Ale jak kdosi jednou řekl, z dlouhodobého hlediska spočívá hlavní problém v tom, že všichni nakonec zemřou!

No, ti parchanti zaplatí za každý metr. To byl můj jediný cíl a na společných setkáních se mnou Arlene, ale i Sears s Roebuckem, souhlasili. Udržoval jsem nás v pohotovosti nenadálými poplachovými cvičeními. Sears a Roebuck přišli na to, jak upravit lodní počítač, aby dokázal rozezvuchet různé nouzové sirény a vypínat energii v různých částech lodi. Načasování těchto manévřů jsem prováděl sám. Ostatní tak alespoň zůstávali ve střehu.

Arlene nakonec přestalo bavit tancovat jako loutka na provázku a společně se Searsem a Roebuckem připravili simulaci stavu všeobecného ohrožení. To znamená, že se vypnula veškerá energie na lodi s výjimkou slabých varovných sirén v chodbě vedoucí do strojovny. Počítač -nacházející se na samostatném okruhu - oznámil zahájení devatenáctiminutového odpočtu do sebezničení lodi, která se po uplynutí času vypaří. Odevšad na mě dorážely zvukové efekty zuřícího hurikánu a systém řízení životního prostředí kolem mě foukal tolik vzduchu, aby vše ukazovalo na masivní protržení trupu někde jižně od mé pozice. Vyděsilo mě to k smrti! Ve chvíli, kdy do výbuchu lodi zbývalo třicet vteřin a já pořád nemohl najít tu prokletou trhlinu, jsem pobíhal v kruzích jako kuře s useknutou hlavou. Ječel jsem a řval jako vztekly ožrala!

Jakmile se můj srdeční tep a dýchání vrátilo na běžnou úroveň, nasadil jsem Arlene na zbytek cesty pouta. Ne, vlastně ne. Ale vyhrožoval jsem jí tím, a kdyby se přestala smát na dost dlouhou dobu a poslouchala mě, myslím, že bych ji dokázal i vyděsit.

Sears s Roebuckem měli zvláštní smysl pro humor: při-

pravili pro nás ujetou vylomeninu a nějakým způsobem připojili k našim zbraním sadu zvukových efektů.

Když jsem navštívil naši provizorní „střelnici" a začal cvičit, každý mnou vystřelený náboj narážel do terče s dlouhým pronikavým „pomoooooooooc!" Jen Bůh ví, kde Sears a Roebuck tenhle zvuk získali.

Ohromilo mě, když nám sdělili, že podobné kousky jsou jedinou univerzální formou humoru v celé galaxii. To pro mě byla hořká informace. Doufal jsem, že se inteligentní rasy v galaxii povznesly nad emoční úroveň třináctiletých.

Nicméně to alespoň vzneslo zajímavou otázku: je možné, že Fredové na nás prostě zkoušeli promyšlenou, ačkoliv ne směšnou, taškařici, když napadli nejprve Phobos, poté Mars a nakonec i samotnou Zemi? Možná si mysleli, že lidé, kteří se brání, jsou jen banda nudných parchantů bez smyslu pro humor!

„Ne, to postrádá rozum," nesouhlasili Sears s Roebuckem. „Taškařice nesmí poškodit oběť, jinak ztratí svou moudrost."

„Svou moudrost?“

Sears s Roebuckem se podívali jeden na druhého. Přiložili své ruce podléhající módnímu stylu Pepka námořníka na hlavu toho druhého a jemně si je střídavě tiskli proti čelu. Způsob, kterým se podle nás snažili předvádět frustraci. „Přesně tak, ztratí svou moudrost. Nejsou vtipné, jak říkáte vy.“

„Dobře, chápu to. Ale ať už to byl vtip nebo ne, nám se to nelíbilo. A jakmile se začnou otevírat ty nákladní dveře, Fredové poznají jak moc.“

Čtyři dny před přistáním začala loď Fredů automaticky zpomalovat. Zničehonic na nás působila větší než gravitační síla Země, která nás nesmlouvavě táhla k vnějšímu rohu místnosti. Arlene provedla několik výpočtů a zjistila,

že loď ve skutečnosti snižovala rychlost při hodnotě kolem devadesáti šesti g - přesně tolik bylo potřeba, abychom během čtyř dní zpomalili z naší rychlosti a vstoupili na oběžnou dráhu planety Fredů! Takže jsme museli mít ve výbavě zatraceně výkonná inerciální tlumící pole, která rozptylovala vzniklý tlak ve formě tepla kolem lodi. V infračerveném pozorovacím zařízení bychom se nejspíš jevíli jako žhnoucí hvězdnatě bílá záře, varující Fredy o našem bezprostředním příletu. Pro případ, že by zapomněli.

Všechno dobré musí jednou skončit. Ačkoliv jsme měli už ráno přistát, Fredové se s námi nespojili, ani na nás prozatím nezaútočili. Poslední klidnou noc se Arlene uvelebila v mém náručí. Nebylo to poprvé, co jsme strávili noc v jedné posteli a ve spodním prádle. Někteří lidé v Liščí rotě nechtěli věřit tomu, že jsme spolu nikdy nesouložili - ale bylo to tak. Miloval jsem ji příliš na to, abych si na ní chtěl vynutit něco, co by mi pravděpodobně z přátelství dala, ačkoliv by nechtěla. Ale to nám jakživ nezabránilo v tom, abychom se k sobě přitiskli, když se na nás všechno sesypalo, nebo když jeden z nás trpěl bolestí srdce.

Tu noc před přistáním jsme se navzájem drželi pevně. Arlenin nádherný sestřih přitisknutý proti mé namodralé, oholené bradě. Byli jsme natolik mariňáci, jak jsme jimi v poslední den života mohli být - přesto jsme potřebovali teplo druhého člověka, kvůli kterému to vše stálo za to. Dokonce i konec. A věřte tomu nebo ne, spalo se nám vážně dobře. Nepochybovali jsme, ani nás netrápila žádná nepříjemná obava. Věděli jsme, že ráno oba hrdě zemřeme jako praví příslušníci námořní pěchoty!

Přišlo ráno a na předním monitoru se vynořila domovská planeta Fredů. Bez aplikování barevné korekce byla povětšinou hnědá s rovnými černými čarami, křížicemi se v podivných úhlech. Žádné viditelné kontinenty, voda ani

počasí. Zato tuny sajrajtu oblétající planetu a chvílemi se třpytící ve slunečním svitu. Rozeklané rudé žíly ukazovaly na možnou intenzivní sopečnou činnost... „Nádhera,“ reagoval jsem na předestřené Arlenino vysvětlení.

„Měli bychom zůstat na palubě lodi,“ řekli Sears s Roebuckem, jako bychom snad posledních osm týdnů nacvičovali něco jiného.

„Připoutejte se,“ rozkázal jsem., Atmosféra nám začíná poměrně houstnout. Podle časového plánu nás zřejmě čeká pekelně ostrá jízda.“

Počítač Fredů nám nelhal. Natřásali jsme se tak silně, že jsem okamžitě dostal mořskou nemoc.

Nepozvracel jsem se, ale rozhodně jsem se cítil tak nezdravě, jak vypadali Sears s Roebuckem.

Dokonce ani Arlene náš sestup nedělal dobře a ona nikdy žádnou nemocí z pohybu netrpí.

Neobtěžovali jsme se připoutat kapitánovo tělo, které teď vyletělo přímo ven z křesla. Rozhodně jsem se nehodlal odpásat a přitáhnout ho zpět. Jeho bezvládné tělo poskakovalo po můstku a zanechávalo za sebou stopu z ar-tyčkových listů, jako bychom ho snad měli následovat. Doufal jsem, že „cítil“ každý úder, parchant jeden. Tak, jak jen mrtví cizinci mohou cítit.

Znenadání mě do uší udeřil zvuk trumpet a bubnů, loď sebou trhla tak náhle a prudce, až jsem omdlel.

Probudil jsem se o něco později - nevím, kolik času mezitím uběhlo - a nemohl jsem se ani pořádně rozkoukat. Okamžitě jsem ucítil tepající bolest v hlavě, jako by mi Fred nebo některé z jejich monster opakovaně zasekávalo svůj dráp do lebky! Prudká bolest trvala pouze čtyři nebo pět vteřin a poté zase zmizela. O několik úderů srdce později se mi pohled zalil barvami. Vůbec jsem si neuvědomil, že se dívám na svět černobíle, dokud se mi okolí znovu nezbarvilo.

Každý sval v mém těle mě bolel, jako by bylo druhé ráno po tom nejtvrdějším cvičení na světě. Kolébal se mi ža-

ludek - znovu se dostavila nulová gravitace. Co to má kru-cinál znamenat? Podíval jsem se na stranu skrz okénko ve stěně. Planeta se rýsovala pod námi, téměř vůbec se nepohybovala a pomalu nám plula naproti. Neslyšel jsem hukot motorů. Šlo snad o volný pád? A proč?

Arlene a Sears s Roebuckem sebou začali šít a znovu nabývat vědomí. Neměl jsem nejmenší ponětí, co se stalo, ani jak je možné, že přistáváme bez motorů. Jediní, kteří to vědět mohli, byli Klaveové, jenže ti mlčeli jako zařezaní. Arlene se začala rozhlížet a došla ke stejným závěrům jako já několik minut před ní. Tázavě jsme se podívali jeden na druhého, já pokrčil rameny a ona přimhouřila oči. Pokud nakonec přistaneme, je mi to více méně jedno. Zato Arlene bude klidně přemítat nad tím, jak jsme vlastně přistáli, dokud na to nepřijde. Pokud by se ovšem Sears s Roebuckem náhodou přes noc nerozpovídali mnohem víc než dosud. A za předpokladu, že její tiché uvažování nebude přerušeno paprsky a kulomety Fredů. V daném okamžiku - konečně zase jednou o něco delším - jsme letěli tiše a klidně. Pravděpodobně naše poslední chvíle odpočinku před ohnivou bouří boje. Ozvalo se zasténání následované praskotem. Měl jsem pocit, že se celá loď láme vpůli podél hlavní osy. Loď sebou ještě jednou trhla a nakonec zastavila na jakési přistávací dráze. Dosedli jsme na domovský svět Fredů. Řádně protřepaní, ale nepromíchaní. Rychle jsem rozkázal svým vojákům, aby se zbavili pásů, a pospíchali jsme na naše pozice. Jen pro případ, že by nás Fredové chtěli oklamat tím, že se dovnitř prořežou dřív a nebudou čekat, až se dveře samy otevrou. Nestalo se však nic a my si museli počkat na zahájení sekvence. Nakonec, pětasedmdesát minut po přistání a přesně podle plánu, se nákladní dveře začaly otvírat. Nesnesitelně pomalu a s hlukem, jako by všechna monstra Fredů na celém

světě řvala naráz. Připravili jsme se na vpád prvních přepadových jednotek.

Cekali jsme, čekali, ale nic se nestalo. Nic se nevrátilo dovnitř, nic nerachotilo, ani nedupalo chodbou.

Seděli jsme sami, každý na svém přiděleném místě, a čekali na akci, k níž nedošlo. Válka nevypukla.

Zadržel jsem dech na tak dlouho, jak jsem mohl. Přibližně patnáct minut poté, co měl první dav nepřátel obsadit naši první „obrannou“ pozici - jež měla být obsazena, jen tak pro úplnost - jsem stiskl zuby, pročistil si hrdelní mikrofon a zamlaskal na Arlene: mlask, mlask-mlask, mlask, mlask... Mariňácká šifra pro „tady nic, co u tebe?“

Drobný přijímač o velikosti karamely v mém uchu mi sdělil to, čeho jsem se obával: mlask, mlask-mlask.

U ní také nic. Sears s Roebuckem neměli mikrofon ani přijímač, byli však s Arlene.

Cekal jsem další čtvrt hodinu a vždy po dvou minutách zjišťoval, co je nového. Arlene však pokaždé odpovídala stejně: mlask, mlask-mlask. Ale je to vážně Arlene! Napadlo mě znenadání a přepadla mě úzkost. V duchu jsem si představoval, jak se jí monstra zmocnila dřív, než mi mohla oznámit kontakt nebo vystřelit. Přemohla ji... nebo dokonce zabila. V představě se mi zjevil ohavný houbovitý prst cvakající na mikrofon a dokolečka opakující hlášení o tom, že je vše v pořádku.

Vydal jsem proto rychlopalnou sérii mlaskání, během níž jsem prošel téměř polovinu signálního kódu námořní pěchoty. Můj protějšek téměř okamžitě odpověděl druhou polovinou - buď to vážně byla mladší desátnice Arlene Sandersová, nebo se jednalo o zatraceně chytrého kapitána Fredů.

Ve svalech se mi začínala ozývat křeč. Opatrně jsem se postavil, ucho napřímené a oko namířené směrem k chodbě. Jakmile jsem se protáhl, zaujal jsem opět svou pozici -

nedočkavost zhatila už mnoho přichystaných lécek. Ale po hodině více méně ničeho došla trpělivost dokonce i mně. Kdybych věděl, že se blíží, a mají jenom zpoždění, mohl bych čekat klidně celý týden!

Ale čím dál tím víc se mi zdálo, že nás někdo napálil.

„Ukončete operaci, sejďme se na posledním místě setkání,“ zamlaskal jsem na svou desátnici. O deset minut ostré chůze později jsme se všichni setkali ve strojovně. Arlene se na mě dívala, jako by to všechno byla moje vina. Neustále zatínala a povolovala ruku, v níž drží zbraň, a třela si prsty proti palci. Doufal jsem, že mi nehodlá přitopit postaru.

„Dobrá, pane elegantní seržante, co vy na to?“

Pokrčil jsem rameny. „Žádný přepadový oddíl tu není.“

„Neblázní, myslíš?“ Kdyby sarkasmus mohl téct, stál bych právě teď po kotníky v louži.

Poškrábal jsem se na bradě, která pomalu začínala zarůstat. Za pár hodin se budu muset zase oholit.

Divné, když jsem to dělal posledně, myslel jsem si, že už je to vážně naposledy. „Chceš snad vyrazit na průzkum?“

Arlene se na mě obrátila přes rameno, jako by zaslechla nějaký zvuk. Já nic zvláštního neslyšel... „Na průzkum?"

„Jo, na průzkum. To je když vyjdeš ven a-"

„Myslím, že bychom měli. Když nepůjdeme, nebudeme moct usnout."

Otočil jsem se na Searse a Roebucka, ale ti se třásli tak silně, že vypadali jako rozmazaná skvrna. „My zůstaneme zde," řekli. „Budeme hned venku. Budeme vás následovat v pozdější chvíli. Zůstaneme tu, dokud se nevrátíte. Ale budeme vás následovat v pozdější chvíli."

Mírně mnou otřásl, když jsem si uvědomil, že mluví každý zvlášť. U Klaveů jsem nic takového do této chvíle neviděl. Ani jsem nevěděl, že je to fyzicky možné! Myslím si, že tohle byla jejich obdoba rozdvojené osobnosti-

ti. V tomto případě možná zpětné vazby - nemohli udělat krok vpřed ani vzad. Čekal jsem, že se jim každým okamžikem začne z uší valit dým, ale zklamali mě.

S Arlene jsme našli nouzový přístupový panel ve strojovně a pracně ho otevřeli dokořán. Poté jsme lehce proskočili skrz a s křupnutím dopadli na domovskou planetu Fredů.

J.

Přesně podle předpokladů časového programu byly země i vzduch docela horké a velmi vlhké. Přesto jsme se nepotopili do lávy, ani se zhluboka nenadechli kyanovodíku. Loď, které očividně chybělo jméno a identifikovalo ji pouze číslo, byla obrovská. Vypadala jako to nákupní středisko v Tucsonu, které se prohlašovalo za největší na světě, dokud ho Fredové nevybombardovali. Bestie, jež nás převezla několik set světelných let, se nad námi tyčila a táhla do nedozírna někam směrem ke slunci. Přitom nás chránila před hroživým vedrem.

Podél lodi stála řada budov přibližně čtvercového tvaru zbudovaných na něčem měkkém, co se sesypalo.

Všechny se v podivných úhlech nakláněly na jednu či druhou stranu jako šikmá věž v Pise. Jejich uspořádání celkově připomínalo pomatenou verzi pozemského kosmodromu. Na druhé straně se rozprostíral obludný komplex obytných domů vypadající zhruba jako lidský hřbitov. Jako náhrobní kameny uspořádané v soustředných kruzích. Načervenalá obloha ještě více podtrhovala „kouzlo" domovského světa Fredů. Země, jež tu a tam zářila, byla pokryta osmi centimetry černého popela. V okolí jsme nezahledli jedinou artyčokovou hlavu. Kotviště lodi obklopoval houbovitý chodník.

Obezřetně jsme na něj stoupli. Čekali jsme, že se z budov každou chvíli vyřítí Fredové, načež jsme byli připraveni v okamžiku ustoupit na naše obranné pozice na palubě lodi.

Příštích jedenáct hodin jsme celé to zatracené místo prohledávali. Téměř dvě třetiny osmnáctihodinového dne

Fredů. Zjistili jsme, že polovinu budov zaneřádilo mazlavé rozkládající se listí. Buď se rádi procházeli bahnem, nebo tu někdo zabil hromadu Fredů tak náhle, že nikdo neměl čas tohle místo zamést. Ale na druhou stranu, kde potom byla jejich těla? „Začínám z toho mít vážně špatný pocit," zamumlal jsem směrem k Arlene.

Nic neřekla, jen mě zatahla za brnění a ukázala směrem k lodi. Po jedenácti hodinách Sears s Roebuckem konečně vystřčili nos ven, věřili a snažili se přijít na to, proč jsou ještě pořád na živu. Byl jsem tak utahaný, že jsem k nim vůbec nešel a nepodělal se s nimi o naše zjištění. Ať si na to přijdou sami, rozhodl jsem se naštvane! Byl jsem vzhůru už celou věčnost a neměl jsem náladu s nimi něco řešit. Už tak mi lezla krkem i Arlene.

Brzy začalo být zřejmé, že poblíž nejsou žádní Fredové -a na celé planetě jich je dost možná jen několik, pokud vůbec nějaký. Jinak by už dávno vzali naši loď ztečí, i kdyby kvůli tomu museli poslat pro vojáky na drahou stranu téhle vlhké koule. Arlene nakonec sáhla po jiné zbraně. Její vyvolenou se stala RK-150 - poloautomatická puška ráže dvanáct vyrobená společností Krupp-Remington, s bubnovým zásobníkem na sto padesát nábojů. Vydala se po spirále na průzkum ve snaze zjistit, co se tu krucinál vlastně stalo. Stál jsem ve stínu a ve spalujícím žáru těžce oddychoval. Na planetě Fredů, nebo alespoň v téhle její části, bylo vedro jako v pekle. Přesněji řečeno 54,5 stupně Celsia podle mého teploměru na zápěstí. Po obličejí se mi řinul pot. Ve všudypřítomné vlhkosti se nevypařoval a pod helmou už vůbec ne. Kéž bych měl standardní skafandr s klimatizací. Jelikož jsme však neměli v plánu cestovat jako černí pasažéři na lodi Fredů, ani nás nenapadlo, že bychom si je s sebou mohli vzít. Měli jsme sice několik skafandrů

náležících Searsovi a Roebuckovi, jenže vzhledem k teplotě mučící planetu nám nebyly nic platné - ptal jsem se.

Sears s Roebuckem se opatrně přiblížili. Jako obvykle se zdálo, že se jich okolní vedro ani nic jiného v nejmenším netýká. Úzkostlivě se rozhlíželi kolem sebe. „Jsou všichni mrtví?“ zeptali se.

Pokrčil jsem rameny. „Bud' mrtví nebo pryč. Nevidím tu žádná těla. Sandersová je na průzkumu.

Uvidíme, s jakou přijde.”

Trochu jsem se porozhlédl. To, co jsem považoval za komplex obytných domů, se ukázalo být řadou vzájemně propojených budov. Jako pospolitá obydli, která si stavěli indiáni ve výšce ve skalních stěnách. S tím rozdílem, že tahle byla zabudována do přírodních děr vytvořených prasklinami v zemi. Našel jsem cosi, co vypadalo jako lisovaný nábytek, ale nic osobní povahy. Samozřejmě jsme neměli ani vzdálené ponětí, co Fredové považují za osobní - pokud něco takového vůbec existovalo. Budovy měly dočista vybělenou fasádu, jako by z nich někdo sežehl veškerou barvu a zanechal pouze poďobanou vrstvu připomínající sklovinu.

S úlevou jsem ve vysílače v uchu zaslechl Arlenin hlas. „Flyi, myslím, že bys sem měl raději přijít. Mám tu jednoho živého.”

„Živého?” přeptal jsem se pro jistotu, ještě než jsem rozložil parabolickou anténu a zaměřil její signál.

Zařízení bylo součástí běžného brnění, velmi užitečné.

„Teda, chci říct čerstvou mrtvolu - možná bychom toho parchanta mohli opravit a oživit. Snad pak zjistíme, co tu řádilo.”

„Cože? Co se stalo?” dožadovali se odpovědi Sears s Roebuckem, kteří samozřejmě z celého rozhovoru slyšeli pouze moje slova.

„Pojďte, hoši,” řekl jsem a poklusem vyrazil. „Budeme potřebovat ta vaše kouzla.”

Klusal jsem na druhou stranu přístaviště a podle potře-

by se otáčel za hlasitým a rychlým pípáním. Arlene jsem našel během dvou minut, sotva půl kilometru od mé původní pozice. Skláněla se nad zříceným kusem pemzo-vého betonu, zpod něhož vyčníval kus ruky a nohy neznámého Freda. Očividně měl tu smůlu, že ho řítící se budova zastihla uvnitř, a on se nestihl dostat ven včas, aby mohl být rozložen, unesen nebo co se to vlastně stalo s ostatními.

Jeho hlava byla bohužel rozemletá na kaši. „Zatraceně,” ulevil jsem si. „I kdybychom nějak dokázali oživit jeho tělo, tak nám kvůli zničenému mozku stejně nic nepoví.”

Sears s Roebuckem si klekli, aby si mohli tělo prohlédnout. „Zdá se, že mozek je nedotčený,” řekli a kývli hlavou směrem k hrudi. A hergot! V duchu jsem si nakopal do zadku. Věděl jsem, že nenosí mozek v hlavě, jen jsem si to hned neuvědomil. Jak se mi teď vybavilo, Klaveové na tom byli po anatomické stránce stejně.

„Dokážete ho opravit?” zeptala se Arlene. „Bylo by fajn vědět, co se tu u všech rohatých stalo.”

Sears s Roebuckem přitiskli tělo k zemi a vytáhli řezací laser, s nímž Fredovi v naprostém klidu odkrojili hlavu, nohy i ruce. Skoro jsem v té chvíli přišel o oběd! Klaveové byli z našeho úhlu pohledu dost bezcitní. Ale i tak, rozkrájet mrtvé tělo jen z lenosti, aby nemuseli zdvihat z končetin těžký kámen, to bylo trochu příliš!

Vytáhli torzo ze sutí a přitom s ním převrátili několik roztroušených kamenů. Zachvěl jsem se soucitem.

Ačkoliv byl mrtvý, věděl jsem, že cítí bolest každého úderu. S tělem v podpaží zamířili Sears s Roebuckem zpět k lodi Fredů. Arlene a já jsme tvořili dav sročený za děsivou kla-vijskou dvojicí.

Fredové nerozdělovali své lodě na jednotlivá oddělení, jako to dělají lidé. Používali spíše něco jako „objektově

orientovaný” přístup k rozvržení vesmírných plavidel. Odlišné části mi připomínaly samostatné státy, z nichž každý sám poskytoval všechny nezbytné služby -jídlo, vodu, navigaci, motory i lékařské vybavení. Jen Bůh ví, jak si rozdělovali práci. Možná kvůli ní mezi sebou bojovali! Sears s Roebuckem chodili sem a tam s tělem mrtvého Freda, dokud nenašli sadu přístrojů, které označili za „medgra-my”. Vhodili trup dovnitř a začali mačkat modrá a červená tlačítka na ovládacím panelu.

O několik hodin později - celou operaci jsem pozorně sledoval, zatímco Arlene se rozhodla prospat na jedné z postelí - s sebou trup začal pohazovat a snažil se hýbat svými neexistujícími pažemi, nohama a hlavou.

„Skvělé," řekl jsem, „ale co dál? Nemá ústa. Jak nám může něco prozradit?"

„Hlasový kodér," odpověděli Sears a Roebuck, kteří promluvili poprvé od chvíle, co jsme našli tělo. Připnuli k hrudi Freda ještě několik kabelů, přitiskli dlaň k dotykové ploše a z reproduktorů se ozval strojový hlas.

„...OPOVÁŽÍ VZDOROVAT MOCNÝM... KDO SE POSTAVÍ DÉMONŮM DLOUHÉHO SLUNEČNÍHO SVITU, KDO POŠETILE POKOUŠÍ... OBYVATELE TEMNOT A HORKA, OBYVATELE TRHLIN-"

Sears s Roebuckem ho vypnuli. Pohráli si s nastaveními a přehráli vzkaz znovu. Tentokrát celý v podivném jazyce, ze kterého mě rozbolely zuby. Pravděpodobně se jednalo o Searsovu a Roebuckovu vlastní řeč.

Arlene se s trhnutím probudila hned při prvních zvucích. Rozhlížela se zmateně kolem a snažila se znovu nastartovat mozek a přijít na to, kdo tu před chvílí tak řval.

„Docela působivé," pokýval jsem uznale hlavou. „Jak to, že umí anglicky?"

Sears a Roebuck na mě zírali, jako bych byl obzvláště zaostalé dítě. „Flyi, ty a Arlene jste tu mluvili anglic-

ky osm týdnů. Co podle vás počítačové sítě celou tu dobu dělaly?"

V žaludku se mi ozvalo mravenčení nahánějící mi husí kůže. Jako by se mi v něm prohánělo několik jedovatých stonožek. „Chcete říct, že ta věc poslouchala každé naše slovo? Ježíši Kriste."

Arlene se nervózně ohlédla. „A... sledovala nás také?"

„Občas."

„Dokonce i když... jsem se koupala?"

„Někdy ano," připustili Sears s Roebuckem a okamžitě nenucené dodali: „Také jsme vás často sledovali. Zajímá nás, jak se spojujete a jak přitom používáte své pářící orgány."

Arlene zrudla jako ředkvička. Nelžu vám! Celá léta u lehkých výsadekářů se sprchovala s muži a chodila na záchod - nebo si dřepala jen tak na zem - před muži. Dokonce jednou, když se opila, si to rozdala s Doddem přímo před ostatními chlapy. A teď se najednou při pomyšlení na cizince nebo počítač, kteří ji viděli nahou, červená jako požární stříkačka! Musel jsem se tomu smát, za což mě odměnila pohledem jako vystřeleným z útočné pušky.

„Stačí to správně vyladit," zamumlali Sears s Roebuckem, zatímco si pohrávali s tlačítky. Cívil jsem na ně a přitom se mi vybavil tisíc a jeden kýčovitý sci-fi film, které mě Arlene pravidelně nutila sledovat a přitom mě průběžně informovala o tom, čím sestra z herců na plátně je milenkou ředitele Wildebeest Studios.

„Zkuste jim položit otázku teď," navrhli Sears s Roebuckem. Pro zachování svého duševního klidu raději předstírali, že před nimi leží dva Fredové a ne pouze jeden. Jako dvojitá bytost se Sears a Roebuck v žádné situaci nedokázali vyrovnat s bytostmi v jiném složení než v párech, párech párů a tak dále.

Nedělalo jim potíže jednat s Flyem

a Arlene, ale když přišlo na Flye, Arlene a kapitána Hidal-ga, dostali Sears s Roebuckem záchvat!

Odkášlal jsem si. „Uved'te do záznamu své jméno," začal jsem ve snaze vyprovokovat nějakou Fredovu reakci.

„BuduRamakapithduraagnazdifleramakanor-"

„Od nynějška vám budeme říkat Rumplestiltskin."* rozhodl jsem. Ať se propadnu do pekel, jestli se pokusím zopakovat tu změt' zvuků! „Rumplestiltskine, já jsem Ta-ggart. Dotaz ti mohou rovněž položit Sandersova a Sears s Roebuckem. Zodpovíte nám všechny otázky, nebo vás necháme ležet bez hnutí na povrchu planety do skonání věků."

„Rumplestiltskin rozumí. Co se stane, když zodpoví Ta-ggartovy otázky?"

„Rozložíme vás a vaši duši pošleme tam, kam duše obvykle po rozpadu zamíří."

„Zamíří pranyři netopyři malíři..."

„Přijímáte podmínky?"

„Rumplestiltskin zodpoví otázky. Oblázky."

Povzdechl jsem si. Budu si muset neustále připomínat, že nahlížíme přímo do mozku Freda. Freda, jenž tu ležel mrtev Bůh ví jak dlouho a pomalu se měnil v šilence.

Konečně, to by mohla být vhodná první otázka. „Rumplestiltskine, jak dlouho jste ležel pod tou sutí?"

„Sutí kutí nutí pnutí-"

„Rumplestiltskin odpoví na mou otázku!"

„Já-já-já-já-já-Rumplestiltskin odpoví na otázky. Rumplestiltskin tu ležel 19 392 sluncí."

Arlene nat'ukala údaje do svého zápěstního kalkulátoru. „Než tahle planeta oběhne kolem lokálního slunce, otočí se celkem čtyřistadvánáctkrát, takže to znamená 47 let a 28 dní - z jeho pohledu."

*Rumplestiltskin je hlavní postava jedné z pohádek bratří Grimmů o zlém skřítkovi (pozn. překladatele).

„Kolik to je v našich letech?" zeptal jsem se.

„Pro nás to je přibližně čtyřicet let, šest měsíců."

„Bože. Rumplestiltskine, zaútočil na váš lid někdo před devatenácti tisíci slunci?"

„Slunci unci sumci pulci slunci unci sumci pulci."

„Kdo na vás zaútočil?"

„Noví snoví."

„Byla to nějaká neznámá rasa? Rumplestiltskine, kdy jste se poprvé setkali s útočníky?"

„Rumplestiltskinovi lidé potkali ty nové na jejich vlastním světě rozšiřujeme svou velkou říši dobýváme vše rozdrtíme ostatní na padr'."

Zavřel jsem oči a snažil si utřídit Fredovu zamotanou řeč. Arlene zašeptala do svého hrdelního mikrofonu, abych pouze já slyšel její teorii: „Flyi, myslíš si, že našli planetu nějaké nové rasy, jenže nakonec to dopadlo tak, že ta rasa zaútočila na domovskou planetu Fredů a zničila ji?"

Zamručel jsem na souhlas. Z jeho žvanění jsem pochopil to samé. To však s sebou přinášelo několik závažných otázek. Sears s Roebuckem nám jasně vysvětlili, že většině ras trvá miliony let, než se dostanou do vesmíru - lidstvo představovalo takovou výjimku, že Fredy zaskočilo. Objevili nás zhruba před čtyřmi nebo pěti sty lety. V době, kdy Špa-nělé a Portugalci vyplouvali na moře v dřevěných lodích poháněných větrem, aby zmapovali „Nový svět". Fredové se sebevědomě domnívali, že nám bude trvat několik desítek tisíc let, než jim budeme moci úspěšně vzdorovat.

Neměli nás rádi. Báli se nás, protože - na rozdíl od všech ostatních známých inteligentních ras ve vesmíru - můžeme zemřít. Rozhodli se nás vyhladit - v jednom z obyčejných tahů nekonečně dlouhé šachové partie o nadvládu v galaxii. V bitvě mezi „hyperrealisty" a „dekonstrukcionisty" jsme hráli roli Kefiristánce, chudého nevzdělaného farmáře, na jehož dvorku se odehrává menší bitka.

Hyperrealisté, dekonstrukcionisté - tyhle výrazy pocházely od Searse a Roebucka, kteří dlouze a usilovně prohledávali pozemskou filozofii, aby nakonec usoudili, že šílení, přecitlivělí a zženštilí literární kritici v New Yorku jsou ti nejlepší a nejvytříbenější filozofové ze všech. Bylo to jako rána pod pás: ta šlechetná a velkolepá politická válka mezi mocnými říšemi vyhrotila kvůli odlišnému estetickému cítění dogmatický spor mezi dvěma soupeřícími školami literárních kritiků. Miliardy životů se ocitly na rozhraní mezi dvěma pitomými způsoby, jak vyložit, jedenáct dílů příběhu". Přičemž jim pochopitelně naprosto unikla pointa celé věci. Tolik nám o tom řekli Sears s Roebuckem, ale nic víc. Neměl jsem ani tušení, co má to celé vlastně znamenat. Jedenáct dílů příběhu? Ale zkuste si o tom rozumně promluvit se Searsem a Roebuckem.

Jejich rasa, Klaveové, byla členem spolku hyperrea-listů. Dábelští Fredové představovali slizkou a nečestnou skupinu dekonstrukcionistů. Jednou nějakým způsobem zmlátím ty dva všiváky, Searse a Roebucka, a přinutím je, aby mi celou tu zatracenou věc vysvětlili. Prozatím jsem jenom pokrčil rameny a poděkoval Bohu, že my vojáci nemusíme rozumět politice, abychom mohli uposlechnout rozkazu.

Každopádně, Fredové se přepočítali... katastrofálně. Než se vrátili na svou planetu, vybudovali invazní vojsko - což jim trvalo zhruba celé století - a vrátili se zpět, uplynulo pouze půl tisíciletí. Jenže k hrůze Fredů nenašli planetu plnou zaostalých, pověřivých farmářů a námořníků, ale technologicky vyspělou, celoplanetární kulturu. Kulturu s raketami, nukleárními zbraněmi, částkovými paprsky, vesmírnými lety a spoustou tvůrčích jedinců, kteří se nezalekli rohů ani pazourů, šupin ani drápů.

I poté, co jsme jim s Arlene nakopali zadek a opustili Zemi, lidstvo bylo zralé na ručník... Stejně jako ten sta-

rý boxer v těžké váze Muhammad Ali jsme nejdříve předstírali, že už nemůžeme, a až se vyčerpali, dali jsme jim co proto. Jestliže se Salt Lake City a Chicago proměnily v nukleární pustinu, postihlo to samé

základny Fredů na Phobu a Deimu. Posledním žijícím členům Liščí roty - nejenom mně a Arlene, ale i Albertovi a naší dospívající počítačové čarodějce Jill - se navíc podařilo zachránit bývalého člověka, onoho času kyborga, Keňa Estese. Díky němu jsme získali přístup ke kompletní technologické základně Fredů. Fredové geneticky vyráběli lidské narušitele, my však proti nim postavili naše vycvičené polo-vojenské oddíly.

Jen Bůh ví, co se stane, protože jsme opustili Zemi zrovna v tom nejnapínavějším okamžiku. Nebo co se vlastně už stalo. Musím mít na paměti, že než se nám podaří vrátit na mateřskou planetu, uplyne čtyři sta let!

Fredové se šeredně přepočítali, když předpokládali, že se lidé vyvíjejí stejně rychle jako všichni ostatní obyvatelé galaxie. Je možné, že udělali znovu tu samou chybu, tentokrát však s mnohem katastrofálnějšími následky?

Nejvyšší čas získat od Rumplestiltskina podrobnější informace: „Když jste našli tu novou rasu, na jaké technologické úrovni se nacházela?”

„Techno všechno vdechlo farmář rybář-“

„Byli na průmyslovém nebo zemědělském stupni?”

„Stupni zapni lupni-“

„Rumplestiltskin odpoví. Znali techniku?”

„Dáblové! Přišli jsme je sehnat do stád, jako oni sháněli dobytek. Přišli jsme je sklídit, jako oni sklízeli úrodu. Přišli jsme putovat, jako oni putovali. Přišli jsme je sehnat do stád, jako oni sháněli dobytek!”

Shánění dobytka... sklizení - kočovníci? Farmáři, teprve objevující živočišnou výrobu? Pobízeli jsem nemrtvého Freda další půlhodinu, ale získal jsem z něho jen málo no-

vých informací. Podařilo se mi určit, že „nová rasa” zřejmě objevila zemědělství a farmaření. Když je průzkumná loď Fredů pozorovala a studovala, právě se usazovali a končili s kočovným životem. Fredové navázali s novou rasou kontakt a vybojovali s nimi několik menších šarvátek, aby je odzkoušeli.

Poté se vrátili domů, pravděpodobně před třemi nebo i více stovkami let. Zhruba ve stejné chvíli, kdy se první expedice Fredů vrátila ze Země. Užili si krátkého volna, ne moc dlouhého, a potom se vrátili do systému obývaného novou rasou. Jen několik set let od okamžiku, kdy odletěli. Zjistili však, že nová rasa za dvě století postoupila od počátků zemědělské společnosti k silně vyzbrojené, vesmírné kultuře.

A v tomto bodě začal Rumplestiltskin mluvit nejasně. Zbývající část výsledku byla dlouhá, únavná, nudná, únavná, vážnoucí a únavná. Dokonce i Sears s Roebuckem o ni ztratili zájem a začali si pohrávat s navigačním systémem, který se po dosažení naprogramovaného cíle sám odemkl. Uvědomil jsem si, že Sears a Roebuck dosud žádného vězně nevyslyšali. Není to totiž práce pro nikoho s nedostatkem trpělivosti.

Podařilo se mi složit dohromady příběh, ale neměl jsem nejmenší tušení, jestli odpovídá skutečnosti.

Nakonec jsem ze starého Rumpa vytáhl následující osnovu. S Arlene jsme museli několikrát projevit značnou jasnozřivost a co nejlépe zalátat spoustu děr. Když Fredové přiletěli k nové planetě, připravení obsadit „prázdné” políčko v obří šachové partii mezi hyperrealisty a dekonstrukcionisty, narazili na neznámou figurku. Tahle nová rasa se musí vyvíjet pořádně rychle. Její evoluce je v porovnání s lidmi stejně překotná, jako je ta naše ve srovnání se zbytkem galaxie! Nová rasa se nacházela v tak pokročilém stádiu vývoje, že se přehnala přes flotilu Fredů jako kočka skrz hejno kanárků.

A potom - tuhle kapitolu jsme s Arlene úplně nepochopili, ačkoliv se jednalo o nádhernou představu, které nebylo možné odolat - nová rasa vystopovala původ Fredů a podnikla invazi na jejich planetu. Za to, že se je Fredové pokusili dobýt, ji naprosto zpustošili.

Jaký to musel být krásný pohled - Fredové zachvázeni panikou, zoufale se snažící ubránit svůj domovský svět před neznámým nepřitelem, který před dvěma stoletími pásal ovce a stavěl chatrče z větví a proutí. S Arlene jsme se tomu museli dlouze smát. Sears s Roebuckem si určitě mysleli, že jsme se pomátli, protože Klaveové nemají žádný obranný mechanismus vzdáleně připomínající smysl pro humor. V takových okamžicích se prostě podívají jeden na druhého.

Závěr příběhu mi naháněl husí kůže. Rumplestiltskin donekonečna trval na tom, že ta zatracená, odporná nová rasa tu ještě pořád je. Ale kde?

4.

Sears s Roebuckem začali kývat hlavami dopředu a dozadu, vyjadřující nějaké citové rozpoložení, které může pochopit jedině jiný Klave. „O co vám jde tentokrát?“ chtěl jsem vědět, aniž bych si přestával dělat starosti ohledně toho, kam se poděli všichni příslušníci nové rasy.

„Zpravili sme motor," prohlásili hrdě naši kolegové. „Kampak byste chtěli jít?"

Uplynula další hodina a mně ani Arlene se nepodařilo dostat z Rumplestiltskina jediné srozumitelné slovo.

„Co myslíš?" zeptal jsem se Arlene. „Splnil svou část dohody?"

Našpulila rty. „Žádná jiná otázka už mě nenapadá. Ocitli jsme se ve slepé uličce." Arlene se zhluboka nadechla a poté spolkla výživnou pilulku. „Jo, Flyi, řekla bych, že udělal to, co slíbil. Spálíš ho?"

Pokrčil jsem rameny. „Slíbil jsem mu to a sliby se mají plnit."

Opatrně jsem se naklonil nad Fredův trup a vytáhl z něho všechna propojení. Podíval jsem se na Searse s Roebuckem, ale ti o Freda dočista ztratili zájem. Svými dlouhými rukama ovládali navigační jednotku Fredů - tu, která se nacházela v téhle části lodi - a neustále odpojovali a připojovali nejrůznější kabely z optických vláken. „Nevíš náhodou, kde se válí nějaký jejich paprsek?"

Paprsek Fredů byla zbraň poslední instance, kterou proti nám použili, když jsme pobíhali po jejich základně a později i po lodi. Jednalo se o jakousi částicovou paprskovou zbraň, mnohem lepší než naše výbava. Arlene provedla soupis všech zbraní na palubě lodi, včetně sedmdesáti čtyř paprsků. Zavedla mě k nejbližšímu z nich a nechala mě celou cestu táhnout za sebou Fredovo tělo.

Odvrátil jsem hlavu a modlil se, abych se nepozvracel a tím se dokonale nezesměšnil před svou kamarádkou a podřízenou. Opřel jsem tělo o zadní bezpečnostní stěnu, jedinou věc schopnou zastavit neutronový paprsek. Fredovo tělo se zhroutilo na podlahu, takže jsem ho musel postavit znovu. Potom jsem ustoupil a namířil zbraň na jeho hrud', kde schovával mozek.

„Vůbec se mi do toho nechce," zamumlal jsem tiše.

„Flyi, pod těmi troskami venku byl uvězněný celých čtyřicet let. Jedno oko měl celou tu dobu otevřené, pamatuješ?"

„No a?"

„Takže čtyři desetiletí, seržante, zíral Rumplestiltskin bez mrknutí oka na zemi, oblohu nebo slunce s vědomím, že celá jeho rasa byla vymazána v jediném okamžiku rasou cizinců, kterou se chystali zotročit. Flyi, už si toho vytrpěl dost. Nemůžeš ho dál věznit v tom mrtvém těle."

Strčil jsem dvojici jídelních tyčinek vlastní výroby do otvorů ve zbrani ve snaze napodobit ruku Fredů a stisknout spoušť. Bezděčně se mi roztráslы ruce.

Arlene mi položila ruku na rameno. „Chceš, abych to udělala já?"

Odhodlaně jsem zavrtěl hlavou. „Ne, A.S., cožpak jsi jako malá nečetla Zrzound'!"*

„Ne, měla jsem plné ruce práce čtením Podivuhodného letu na houbovou planetu a Hvězdného Lummoxu."

„Když tvůj pes musí zemřít, Arlene, musíš ho zastřelit sama. Nikdo jiný Zrzouna zastřelit nemůže."

*Pes ze stejnojmenné knihy Fredericka Benjamina Gipsona, jenž dostane vzteklinu a musí být utracen (pozn. překladatele).

Stisknul jsem spoušť a dokončil spojení. Jako obvykle jsme nic neviděli. To mi na tom vadilo nejvíc. Vzhledem k ničivé síle neutronového paprsku byste si mysleli, že uvidíte něco výjimečného. Modré světlo, blesk, oheň a síru -cokoliv. Ale paprsek byl stejně neviditelný jako rentgenové záření u zubaře, a stejně tichý. Slyšel jsem jenom cvaknutí a zničehonic se v Rumplestiltskinově hrudi objevila obrovská díra. Během tří nebo čtyř vteřin jeho tělo vařilo. Maso se vypařovalo v okamžiku, kdy se ho paprsek dotknul.

Pomalu jsem spálil celý trup. Paprsek Fredů mi připomínal obří zmizík - kamkoliv jsem namířil, maso jednoduše zmizelo. Minutu po zapnutí paprsku jsem ho zase vypnul. Z Freda nezůstalo nic než neviditelná mlha organických molekul ve stavu horké ionizované plazmy. Usoudil jsem, že výslech je u konce.

„Tak dobře, děvče," řekl jsem A.S. „vyrážíme na lov cizinců."

Oblékli jsme se do bojové výstroje a poprvé za Bůh ví jak dlouho jsem se přistihl, jak se třesu. Tak nějak jsem si myslel, že ze mě Fredové vymytí veškerý strach a zůstane jenom chladná sociopatická slupka. Nestalo se tak. Při pomyšlení na to, že se postavíme tomu, co porazilo Fredy na jejich domácím

hříšti, se mi ruce roztráslý tolik, že jsem si ani nedokázal pořádně utáhnout tkaničky.

„Zůstaňte tu a nastartujte motory," řekl jsem Searsovi s Roebuckem.

„Chcete, abychom odletěli?" zeptali se zmateně.

„To bylo myšleno obrazně, vy ňoumové," vysvětlovala jim situaci Arlene. „Prostě projděte startovní sekvenci až do okamžiku těsně před vlastním startem... Jestliže narazíme na celé hnízdo těch cizinců, budeme možná muset odletět narychlo."

Sears a Roebuck pohlédli jeden na druhého, Alley Oop a jeho odraz v zrcadle. Zdálo se, že jim naprosto výhovu-

je, že mají zůstat na palubě a nechat mariňáky odvést špinavou práci. Zaklapl jsem hledi a pevně stiskl i všechna utěsnění na brnění. Nebyl to skafandr, ale ve stavu nouze bychom v nepřátelském vzduchoprázdnu mohli několik minut vydržet. Všiml jsem si, že Arlenina tvář je bělejší než její obvyklá anglická bled'. Zřejmě i jí došlo, jaké jsou naše šance na přežití.

Jak jsme se opatrně šinuli dolů chodbou zpět na povrch domovského světa Fredů, slyšel jsem v uších hlasitě svůj dech. Krajina vypadala skrze filtr nočního vidění děsivě živě. Celá zabarvená do zelena, ale kromě toho obsahující také infračervenou stopu, radioemise a zesílenou složku viditelného světla. Pomalu jsem se otočil s mikrovlnným detektorem pohybu v ruce. Kolem nás se nic nepohnulo. Ledaže by to bylo na druhé straně rozeklaných hor ohraničujících horizont.

„Tohle se mi nelíbí," prohodil jsem na stíněném, kódovaném kanále směrem k Arlene. „I když ti cizinci zabili všechny Fredy, neměl by tu přesto zůstat nějaký život?"

„Možná nedokázali rozlišit, co jsou Fredové a co zvířata, a tak zabili všechno. Třeba použili atomovou bombu, nějaký jed nebo biologický bacilonosič."

Zavrčel jsem. „Není ale moc pravděpodobné, že by se jim podařilo zabít každou živou věc, že ne?"

„Existuje ještě jedna odpověď, Flyi. Možná tu jsou živá zvířata a jenom se nehýbají."

„Zvíře je zvíře, Arlene. To se prostě hýbe." Neodpověděla, a tak jsem zahájil spirálové snímání okolí a hlídal si povětšinou vnější obvod. Po třech hodinách průzkumu jsem začínal litovat toho, že jsem byl tak laskavý a spálil Rumpelstiltskinovu smrtelnou schránku a tím osvobodil jeho duši. „Jestli mi ten parchant lhal-"

„Tak uděláš co?" ozval se mi v uchu Arlenin hlas. „Oživíš ho a znovu zabiješ?"

„Možná bychom měli oživit Fredy na lodi. Kruci, ani mě neopravuj. Právě mi došlo, jaká to je pitomost." Podařilo se mi ji zaskočit ve chvíli, kdy se zrovna nadechovala. Jinak by rychle odfrkla, že Fredové na lodi vědí o nových cizincích ještě méně než my. Zabili jsme je dřív, než jsme vůbec vyrazili na cestu k jejich domovskému světu. Sto šedesát let předtím, než tu cizinci přistáli!

Tajuplnost celého místa na mě začínala doléhat. Periferním pohledem jsem neustále viděl nějakého ducha, ale když jsem se bleskurychle otočil s detektorem pohybu, nic tam nebylo. „K čertu s tím Rumpelstiltskinem! Přísahal, že tu ještě jsou!"

„Možná chtěl říct, že tu ještě byli, když zemřel."

Na dlouhou dobu jsem se odmlčel. „Arlene, jestli myslel právě tohle, tak máme vážně velký problém. Možná si ani neuvědomuješ jak moc."

„Nechápu tě. Když je nenajdeme, nastoupíme do lodi a vrátíme se na - na Zemi." Neřekla to, ale věděl jsem, že měla na mysli mrtvou Zemi bez Alberta Gallatina.

„A.S., pokud nenajdeme tyhle nové, můžu ti téměř s jistotou zaručit, že oni najdou nás. Najdou Zemi. Fredové nás téměř vyhladili. Jen stěží jsme přežili a to jenom díky tomu, že jsme se vyvíjeli o tolik rychleji než oni. Byli jsme několikanásobně přizpůsobivější, protože nás podcenili! Co by se podle tebe asi stalo s lidstvem, kdyby nás ti noví teď našli?"

„Bože. Ani mě nenapadlo-"

„A jestliže se dokáží vyvinout od kamenných pluhů tažených dobyt看em k tomuhle za dvě stě let, kde budou za dalších deset roků? Co když nás najdou až za padesát nebo sto let? Ježíši Kriste, budou z nich bohové."

Mlčela. Slyšel jsem jen své vlastní oddechování. Už jsem ji chtěl téměř požádat, aby přepnula na tepelný mikrofon, abych slyšel i její dech. Ale teď jsem si nemohl

dovolit ztratit nad sebou kontrolu. Ne když na mě záviseli moji vojáci. Více než cokoli jiného jsem

musel ukázat svou kvalifikaci a sebedůvěru.

„Flyi," řekla nakonec, „nemám z toho dobrý pocit. Začínám se bát." Položila si ruce přes hrud' a otřásla se, jako by ucítila závan mrazivého větru, nebo jako by někdo přešel po jejím hrobě.

„Možná se nám je podaří vystopovat z orbity."

„Po čtyřiceti letech?"

„Třeba něco napadne Searse a Roebucka." To je fakt. Sears s Roebuckem až doted' o těch nových vůbec neslyšeli a jestliže pro ně bylo obtížné pochopit nás a rychlost naší evoluce... Bože, dovedou si vůbec představit tuhle novou rasu a to, co by se z ní mohlo vyvinout? „Vrat' me se," rozhodl jsem. „Stejně tu akorát děsíme jeden druhého."

Arlene vážně přikývla. „Je to zvrhlost," usoudila.

Cestou zpět k lodi jsem ve svých sluchátkách slyšel podivné, slabé bzučení... zvuky, téměř hlasy. Málem jsem uvěřil tomu, že se jedná o šepot duchů Fredů, zoufale se snažících o komunikaci a možná stále bojujících poslední bitvu, která je zničila. Byl jsem přesvědčen, že na planetě nezůstal ani jeden nedotčený Fred s hlavou jako arty-čok. S výjimkou těl, která jsme s sebou přivezli. Těl, která nikdy neoživíme. Ve skutečnosti jsem se rozhodl, zeje necháme na jejich domovském světě. Pokušení probudit mrtvé jen proto, abychom si měli s kým promluvit, by mohlo být příliš silné. Dokonce silnější než náš zdravý rozum a pud sebezáchovy.

Ale představa duchů nebyla tak úplně přitažená za vlasy. Protože jejich duše neumírají, kam se vlastně po smrti odeberou? Začínal jsem cítit na zátylku nepatrné chladné bodání. Prsty studené jako led do mě dloubaly a šťouchaly. Ježíši Kriste, nech už těch představ! rozkázal jsem sám sobě.

„Cože?" procitla Arlene a provinile sebou škubla. „Dobrý Bože, Flyi, naučil ses číst myšlenky?"

Nic jsem na to neřekl... Ani jsem si neuvědomil, že jsem tu poslední větu vyslovil nahlas. Jen podivnou shodou okolností se ukázalo, že byla naprosto trefná.

Lod' byla obrovská, člověka by ani nenapadlo, že se může jednat o pohyblivý objekt. Vypadala spíš jako umělá hora, tři osminy kilometru vysoká, sahající více než sto poschodí vzhůru - výš než budova společnosti Hyundai v Nuevo Angeles - a rozprostírající se do nekonečna na každou stranu. Přistávací plošina byla jen o něco málo větší než otisk lodi, nepochybně byla postavena na zakázku. Přistávací plochu obklopovalo několik podivných značek, vypálených do povrchu tvrdého jako sklo leptacím laserem. Mohlo se jednat o instrukce pro přistání nebo o sadu obřadních hieroglyfů. Zdálo se mi, že kdysi to skutečně mohlo být obrázkové písmo, teď však změněné k nepoznání.

„Víš, Flyi, vždyť my jsme se kolem tohoto drobečka ještě ani jednou neprošli."

„Vím. Snažil jsem se tomu vyhnout. Nechce se mi ani pomyslet na to, jak je tahle loď ve skutečnosti obrovská."

Arlene se zdála být zamyšlená, dokonce i ve vysílačce. „Víte, seržante, měla jsem takový palčivý pocit-" „Zkus penicilin."

„Měla jsem takový palčivý pocit, že to musíme udělat. Že musíme obejít dokola to, co bude naším světem dalších devět týdnů, nebo jak dlouho potrvá, než se konečně dostaneme... domů."

Díval jsem se střídavě na přistávací plochu v barvě ob-sidiánu a dveře vedoucí na palubu lodi, vnitřně rozpolcený. „Máš pravdu," vzdychl jsem. „Měli bychom si ji prohlédnout. Jdi první, Arlene."

„Provedu, šéfe," řekla. V jejím hlase se podivně smísilo

lo radostné vzrušení s úzkostí. Sundala z ramene svou RK-150 a já pevně stiskl starou, spolehlivou pušku, standardní mariňáckou verzi M-14. Navzdory označení se jednalo o vylepšenou automatickou pušku Browning a ne další zbraň od Micronics. Šlo o těžké malé zbraně, proti nimž byli Fredové bez svých „dábelských" válečných strojů dost ubozí. Nevím, na co jsme čekali, že na jejich domovském světě narazíme. Řekl bych, že na nic pěkného.

Napadlo mě, že bych se mohl spojit se Searsem a Roebuckem a informovat je o tom, co děláme. Jenže pak mi došlo, že jsme vlastně jen kousek od nich. Kdyby s námi chtěli mluvit, zavolají nám sami. S přetrvávajícím mrazením v zátylku jsem se v bezpečném odstupu pětadvaceti metrů vydal za Arlene. V těsné blízkosti lodi nebylo možné nenechat se přemoci hrůzou. Těžko se mi to přiznávalo, ale Fredové byli v tomhle mistří. A to ani nebyli schopní dobýt tak nedostatečně rozvinutou rasu, jakou bylo lidstvo! Na základně v Parris Islandu nám neustále opakovali, že v boji je víc než tanky a letecká podpora

rozhodující odvaha a morálka. Jen se podívejte na mudžahedíny v Afghánistánu a Bosně nebo na Brit Slávy v Kefiristánu. Ale tentokrát jsem té větě poprvé uvěřil. My jsme skutečně chtěli bojovat a Fredové nebyli na náš odpor připravení.

Bok lodi byl z větší části natřen matně modrošedou barvou, s výjimkou těch míst, která tu a tam poškrábal nebo prorazil mikrometeorit. Díky bohu za samotěsní-cí strukturu plavidla. Při rychlosti, kterou jsme cestovali galaxií, by se vesmírný prach dokázal prohnat lodí jako kulky sýrem.

Dosáhli jsme zadního konce lodi a zírali na osamělou, neuvěřitelně obrovskou trysku. Podle specifikací pohon lodi fungoval na principu sání s náporovým tlakem. Jak se loď pohybovala rostoucí rychlostí relativní vzhledem

k vodíku přítomnému v mezihvězdném prostoru, rozvinula se před přídi plavidla elektromagnetická síť.

Ta pohlcovala protony a částice alfa a usměrňovala je do „hořáků“, v nichž horko vyvolané přímou konverzí hmoty na energii přeměňovalo vodík v proud plazmy vypouštěný zadní tryskou ven. Žádným jiným způsobem bychom za pouhé tři nebo čtyři dny nemohli dosáhnout téměř rychlosti světla.

Zadní tryska vypadala úplně přesně jako pouliční hydrant. Nedělám si legraci. Přistihl jsem se, jak hledám uzavírací kohout, jímž bych mohl pustit vodu. Obešli jsme zád' a vyrazili zpět k přídi.

Přibližně kilometr od zádi jsme ho našli - tělo našeho prvního a jediného cizince. Arlene si něčeho všimla a vyrazila poklusem vpřed. Klekl jsem si na jedno koleno a kryl ji. Přitom jsem ji pozorně sledoval skrze dalekohled na pušce. Vběhla pod loď, až se nakonec musela skrčit a posledních několik metrů uběhnout v pokleku. Přechnívající spodek lodi, která seděla na přistávací ploše podobající se tácu, mi na tuhle vzdálenost připomínal převislou část budovy.

„Ježíši,“ zamumlala. „Seržante Flyi, pohněte sem svým zadkem a mrkněte se na tohle.“

„Co to je?“ zeptal jsem se, zatímco jsem k ní klusal se zbraní na prsou.

„Byla bych raději, kdyby ses na to podíval sám, dřív než si o tom uděláš úsudek.“ Napětí a vzrušení v jejím hlase mě přinutilo zdvojnásobit tempo.

Když jsem k ní konečně doběhl, musel jsem nejdřív popadnout dech. Bože, co jeden prýmek udělá s mariňáko-vou fyzickou! Arlene nebyla vůbec napjatá, její puška jí visela na zádech naprosto nedbale. Pozorně si prohlížela něco pod lodí. Na místě, kam jste museli vlézt po čtyřech, abyste to spatřili. Vrhla na tu věc kužel světla. Zdálo se mi,

že se jedná o tělo, nebo aspoň kdysi ano. Nicméně rozhodně ne o tělo mrtvého Freda.

„Podrž mi pušku,“ řekl jsem a podal jí svou zbraň. „Vlezu tam a mrknu se zblízka.“

Neklidně obhlédla loď visící nad námi. „Jsi si jistý, že se na tebe tahle věc nesvalí?“

„Jestli jo, mladá dámo,“ napodobil jsem kanóna Gofor-tha, „budem mít zatraceně velké problémy.“ Loď se nad námi tyčila i v místě, kde jsme stáli a táhla se dál dalších dobrých padesát metrů. Kdyby si usmyslela, že se převalí, rozmáčkla by nás jako šváby bez ohledu na to, kde bychom právě stáli. Ale rozhodně jsem neměl radost z toho, že se mám pod tou věcí plazit. Cítil jsem na zádech tu obrovskou hmotu. Popolezl jsem přibližně deset metrů, když v tom jsem ucítil nával naprostého panického strachu. Nikdy předtím jsem klaustrofobii neměl! Proč teď? Loď mi připomínala obrácenou horu balancující na špičce a připravenou převážet se a rozdrtit mě. Ztuhl jsem, neschopen pohybu, zatímco do mě narážela jedna vlna panického strachu za druhou. Jediné, co mi zabránilo v tom, abych se otočil a vylezl odtamtud pozpátku jako krab, byla Arlene, která mě bedlivě pozorovala. Raději bych zemřel, než abych jí zavalil příčinu myslet si, že seržanti od mariňáků jsou skučící zbabělci.

O minutu později panika ustoupila a proměnila se ve svíravou úzkost. Ještě pořád jsem se cítil hrozně, ale už to nebylo nesnesitelné. „Jsi v pořádku?“ ozvala se za mnou Arlene.

„J-jo, jen se snažím p-přijít na to, co je ta věc zač. Musím se... musím se k tomu dostat blíž.“ Přinutil jsem se připlazit k té věci tak blízko, jak jen to šlo. Z baterky jsem si udělal svítilnu a položil ji na zem tak, aby osvětlovala tělo. Potom jsem se posunul dopředu, dokud jsem se hlavou nezasekl mezi jakousi houbovitou hmotou a trupem lodi.

Bylo to úžasné, scéna jako vystřižená z Čaroděje ze země Oz. Když loď Fredů dosedla, přistála přímo na mrtvém cizinci! S konečnou platností jsem mohl prohlásit, že se nejedná o Freda. Tohle stvoření vypadalo tak, jak má správný cizinec vypadat. Bílá pokožka, dvě dlouhé ruce a nohy s klouby, prsty připomínající výhonky, ne hůlky jako u Fredů nebo řasy jako u Searse a Roebucka. Přísahám bohu, že

tahle věc měla dokonce i tykadla. A také obrovské oči, velké jako průřez nosem řízené střely F-99 a červené jako Coca-Cola. Sice jsem na ně neviděl, ale řekl bych, že je měla kolem dokola hlavy. Její obličej si mě prohlížel a mně se po páteři nahoru a dolů prohánělo teplé a studené mrazení z toho, jak na mě zírala a pohledem se ptala proč? Místo úst měla rudou šterbinu a žádný nos. Bylo možné, že tmavé linky po stranách obličeje, tam kde má člověk normálně tváře, plnily funkci vzduchových filtrů. Srdce se mi znovu rozbušilo a zaplavila mě další vlna panického strachu. Právě jsem poprvé v životě spatřil jednoho z těch nových cizinců. Prostě jsem to věděl.

Poté, co jsem se trochu uklidnil, jsem se kolem světla posunul kousek stranou. Neměl jsem dobrý pocit z toho, že jsem zakryl svítlnu a nechal cizince ležet v naprosté tmě. Jen Bůh ví, co všechno mohl ve tmě udělat. Odplazil jsem se dost daleko, abych si mohl prohlédnout jeho tělo a nohy. „Víš co,” křikl jsem na Arlene stále ještě trochu nejistým hlasem, „tenhle cizinec na tom není zase tak špatně. Je sice trochu rozdrčený, ale myslím si, že bychom ho odsud mohli dostat.”

Arlene se mi snažila odpovědět, ale jejímu křiku jsem nerozuměl. Rychleji to došlo a promluvila raději do mikrofonu. „Dokážeš ho vytáhnout, když ti hodím lano?”

„Myslím že jo,” odpověděl jsem. Nebyl jsem sice žádný kovboj, ale v životě jsem už několik telat viděl. Jako dítě jsem vyrůstal na farmě a pracoval na ranči McDonal-d's. „Hod' mi to lano, A.S. Jsem si jistý, že ho dokážu svázat a vytáhnout na denní světlo. Děvče, myslím, že se na nás poprvé během téhle mise usmálo štěstí.”

5.

Přenesli jsme naši ohavnou trofej zpět do lodi a svalili ji na stůl Searsovi a Roebuckovi za záda. Když se otočili, vyvalili oči tak příšerně, až jsem se začal strachovat, že jim vypadnou z důlků. „Co to je?”

„Doufal jsem, že nám to řeknete vy,” zabručel jsem. Už jsem si zvykl na Searsovu a Roebuckovu pózu znuděných galaktických cestovatelů, kteří už všechno viděli dvakrát. Proto byl můj šok ještě větší než zmatek v očích obou goril Magilla. „Chcete nám snad říct, že tohle je úplně nová rasa bytostí, které jste zatím ještě neviděli?”

„Ne,” odpověděli, „ať už je ta ohavná věc cokoliv. Má úplně špatnou barvu a ty oči jsou něco naprosto odporného. Kde jste ho našli?”

„Spadla na něj loď,” vysvětlila jim Arlene. „Mohl by to být ten nový cizinec? Ta rasa, o níž nám Rumpelstiltskin vyprávěl? Ti tvorové, kteří zničili Fredy?”

„No, něco Fredy zničilo, to je jisté,” uvažovali Sears s Roebuckem. „Jestliže tu není jiná životní forma, pak je logické, že toto je ten nový cizinec.”

„Skvělé, super, paráda,” skočil jsem jim do řeči, „ale dokážete tu ztracenou věc oživit?” bodl jsem do nich prstem. „A ne, abyste mu zase usekli ruce a nohy! To, co jste provedli Rumpelstiltskinovi, mi obrátilo žaludek.”

Sears a Roebuck neodpověděli. Místo toho se chopili ultrazvuku a rentgenu a začali přibližně mapovat cizincovu anatomii. Po půlhodině vytváření rozumně přesného trojrozměrného modelu v datovém zásobníku přetáhli těžké tělo do prstence, který vypadal jako vyrobený z bambusu. Pravděpodobně se jednalo o jakýsi počítačový tomograf nebo Kronkeho mapovač, který používali doktoři Fredů.

S Arlene jsme se uklidnili a rozpovídali se o starých sci-fi filmech, které jsme viděli. Myslela si, že to stvoření vypadá jako cizinci ve filmu Spojem, ale já jsem trval na obří verzi bytostí z E.T.-Mimozemšťana. Nakonec, po hodině a deseti minutách zkoumání, Sears s Roebuckem náhle odpověděli: „Ano.”

Chvilí mi trvalo, než mi došlo, že odpovídali na mou původní otázku. „Jakže? Chcete říct, že ho dokážete oživit?”

„Můžeme je oživit, když najdete i druhou půlku.”

„Druhou půlku? Searsi a Roebucku, tahle věc tam byla sama... nic víc. Není to dvojité bytost jako vy.” Několik okamžiků na mě civěli, ale nejsem si jistý, že mě pochopili. Sears a Roebuck byli Klaveové a Klaveové žijí vždy v párech... vždy v párech. Normálně nemohli s jednotlivci ani jednat - prostě je neviděli! Když jste byli sami, obvykle pozorovali neexistující druhou osobu. Jestliže jste byli součástí trojice - řekněme A, B a C - Klaveové spatřili tři dvojice: A a B, B a C, A a C. Na to jsme přišli ještě

předtím, než to Hidalgo těsně po přenosu schytl.

Jenže Sears s Roebuckem byli něco jako velvyslanci a v poslední době se dostatečně seznámili s jedinci a dokázali se s nimi vypořádat. I přesto na ně občas zapomínali.

Zdalo se, že je to zamrzelo a možná i ranilo. Dovlekli tělo na operační stůl a začali nejprve zkoumat, co cizince „zabilo“, aby ho následně mohli opravit. Nic víc jste nepotřebovali, pokud jste v celé galaxii chtěli někoho oživit... s výjimkou lidské bytosti.

Sears a Roebuck se u něho dlouho snažili odhalit nějaké organické zranění, ale nic nenašli. Nakonec přes-

to oznámili, že přišli záhadě na kloub: cizinec zemřel na podvýživu! Zjevně ho tu nechtěně zapoměli a jemu nakonec došla zásoba výživných pilulek. Z posledních sil ulehl na přistávací plochu doufaje, že ho najdou a ožíví. A přesně kvůli tomu se z něho téměř stal mastný flek, placatější než jezevec schovaný pod pásem tanku. Stačil kousek a mlask!

Bohužel, takový problém nebylo pochopitelně snadné vyřešit. Nikdo z nás neměl nejmenší tušení, jak podvýživa tyhle cizince ovlivňuje. Sears s Roebuckem provedli biochemickou analýzu a podařilo se jim určit každou nezbytnou živinu. Porovnali je s těmi, které bylo možné najít na domovském světě Fredů, čímž přišli na to, co zde cizincům chybělo. Nakonec ještě museli určit, jaký orgán kvůli tomu zřejmě přestal fungovat.

Pak nám poručili, abychom se šli na den dva projít. Volného času jsme využili k průzkumu lodi a mapování všech „objektově orientovaných“ sekcí individualistických Fredů. Zvláštní, ani v nejdivočejších nočních můrách se mi nezdálo o tom, že budu bojovat po boku maximálně ko-ektivistických Klaveů proti extrémně individualistickým Fredům! Jenže úkolem mariňáka není tvořit politická rozhodnutí, ale prosazovat je.

Často jsme se vraceli zpět přesvědčit se, jak Sears s Roebuckem postupují. Neodpustil bych jim, kdyby cizince oživil, aniž by na nás počkali. Konečně prohlásili, že jsou připravení. Ve výživné lázni omývali několik předmětů podobných tělesným orgánům a celé dva dny skrze ně pouštěli slabý elektrický proud. Ted' cizinci pomocí silných elektrických šoků rozpumpovali srdce a ta zatracená věc zasténala, zatřepotala pažemi a posadila se. Konečně obživila, hurá.

Cizinec si nás pomalu po jednom prohlédl, obzvláštní pozornost věnoval Searsovi s Roebuckem.

Nepokusil se

utéct, zaútočit, dokonce ani slézt z operačního stolu. Určitě mu došlo, že jsme neznámé veličiny. Nejlepší bude nedráždit nás hned od samého začátku.

Od chvíle, kdy jsme ji oživil, se ta věc začala učit náš jazyk. Požádal jsem Arlene, jestli by mě mohla krýt, a cizinec pečlivě odposlechl všechna slova, která jsem při tom použil: Arlene - jméno, mě - zájmeno, krýt - hlídat se zbraní v ruce. Stejně tak mu neunikla stavba našeho jazyka - otázka, vyjádření. Stačilo mu na to šest vteřin. Položil jsem mu několik jednoduchých dotazů a na druhou třetí otázku už odpovídal slušnou angličtinou, mnohem lepší, než jakou nám předváděli Sears s Roebuckem. Hodinu po jeho oživení jsme spolu vedli živou debatu!

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Cizinci.“

Mockrát děkuji. „Nemyslím vaši rasu, ale konkrétně tebe... Jak se jmenuješ!“

„Cizinci.“

Potřásl jsem hlavou. Někde mezi námi došlo k nedorozumění, ale možná to bylo jenom jeho slovní zásobou. „Dobře, Cizince, co jste udělali Fredům? Těm, kteří tu byli před vámi?“

„Byli rozbití, ale nepodařilo se nám je opravit.“

„Jak byli rozbití?“

Cizinec na nás chvíli beze slova zíral. Uvědomil jsem si, že se snaží něco dopočítat. „Od prvního kontaktu s Fredy uplynulo jedenáct desetiletí a oni mezitím nedokázali vyspět natolik, aby vyhověli okolnostem. Očekávali jsme, že se vzdají a budou chtít, abychom je opravili, ale byli rozbití, takže jsme je museli opravit silou.“

„Našli jsme tu jednoho Freda a ten nám řekl, že jste vyhladili všechny obyvatele téhle planety. Proč jste je zabili?“

„CojetoFred?"

„Fred! Fredové!" mával jsem rozčileně zbraní. „Proč jste je zabili?"

„Freda neznáme. Fredové byli rozbití. Nedokázali vyspět a vyhovět okolnostem. Snažili jsme se je opravit, ale bylo to nad naše schopnosti. Když jsme ten problém studovali, odstranili jsme je. Až příště narazíme na takovou poruchu, budeme již vyspělejší."

Cizinec seděl dál strnule na operačním stole, s pažemi volně visícími podél těla. Téměř jako by je nemohl používat. Možná následkem toho, že zemřel a nebyl bezchybně oživen, uvažoval jsem. „Snažíte se opravit každou rasu, která, no, nevyspěje a nevyhoví okolnostem?"

„Předtím jsme žádnou jinou rasu nepotkali. Dokud jsme nevyspěli, neuvědomili jsme si, že jsme planeta. Mysleli jsme si, že jsme svět."

„Proč tě tu Cizinci nechali?"

„My jsme Cizinci. Nerozumíme otázce. Požadujeme další růst nebo opravu."

„Proč jsi ty osobně ještě pořád na domovském světě Fredů? Proč nejsi s ostatními Cizinci?"

„Vaše jazyková skladba nás mate. Jsme zde a jsme i tam."

Ale ne! Další kultura, která žije v úlu. Už v případě kla-vijské rasy to nebylo snadné, protože její příslušníci dokázali rozlišovat pouze dvojice a jejich násobky - páry párů. A tihle noví cizinci ani nerozuměli pojmu individuálního člena živočišného druhu.

„Musíme se vzdálit a posoudit tvoje informace," řekl jsem. „Cizince, počkej prosím zde na tomto stole a nikam nechod'."

„Cizinci počkají." Cizinec zavřel oči... a v tom okamžiku ustaly veškeré jeho známky života! Přístroje vydávající pravidelné hučení při každém úderu všech tří srdcí -jednoho v oblasti třísel, druhého v žaludku a menšího

třetího dávajícího do oběhu krev v hlavě - utichly. Zůstal pouze cizincův skřehotavý bzukot připomínající dýchání a jeho tělesná teplota prudce poklesla.

Vyvalil jsem oči. Pohnulo se snad něco v cizincově břiše? Naklonil jsem se k němu a pozorně si ho prohlížel. Potom jsem si vzpomněl na ten absurdní film z konce 20. století, ve kterém lidem z hrudi vylézala nějaká věc, a raději jsem z opatrnosti ustoupil o krok zpět. Ale něco se v cizincovi rozhodně pohybovalo. Ta věc se mu plazila bncem z jedné strany na druhou tam a zpět. „Searsi a Roebucku," zavolal jsem na ně, „zaznamenali jste přítomnost nějakých velkých parazitů nebo symbiontů, kteří by mohli používat cizince jako hostitele?"

Sears s Roebuckem se podívali jeden na druhého a rozrušením si přitiskli ruce na hlavu. „Ne," odpověděli, „určitě tam nebylo nic, co by se takto mohlo pohybovat."

„Ježíši Kriste, Flyi, co se to s ním děje? Vypadá to, že ho to žere zaživa! Umírá?" Arlene a já jsme si každý stoupli na jednu stranu se zbraněmi v pohotovosti. Had, červ nebo co to vlastně bylo, tlačilo proti cizincově žaludku a vydouvalo jeho kůži. Stáhli jsme se s Arlene raději o krok zpět, naštěstí. Když břicho prasklo, modrošedá cizincova krev nebo nějaká jiná tekutina se rozstříkla po celé ošetřovně, zanechala svou stopu na stěně a několik kapek ulpělo dokonce i na mé uniformě.

Otvorem v břiše vylezl ven šedivý had, ale nejděsivější na tom bylo to, že ten had měl šest hlav! Potom jsem mrkl a celá scéna se náhle změnila. Nebyl to šestihlavý had, ale chapadlo s šesti bodci, možná „prsty", na konci. Několik minut se nekontrolované svíjelo, až nakonec zplihlo a zůstalo ležet.

Cizinec otevřel oči. „Už jste posoudili naše informace?" Nezdálo se, že by ho nový přírůstek k jeho tělu nějak vyváděl z klidu. Ve skutečnosti si ho ani nevšiml.

Pokusil jsem se přijít na to, jak se delikátně zeptat, co se to tu sakra děje, ale Arlene mě předběhla a vyhrkla: „Jak je krucinál možné, že ti ze střev vyrostlo chapadlo?"

Cizinec sklonil hlavu a očividně překvapen odpověděl: „Nejsme si jisti, jaká událost stimulovala tento růst." „Však ty na to určitě přijdeš," zamumlal jsem. „Ještě jsme tvoji informaci tak úplně neposoudili. Takže nás laskavě omluv."

Cizinec znovu strnul a jeho životní funkce poklesly na nulu. Ustoupil jsem a promluvil Arlene tiše do ucha tak, aby to slyšela jenom ona. Doufal jsem, že si cizinec v posledních pěti minutách nevyvinul supercitlivý sluch. „Jsme v těžkém, těžkém průšvih, děvče."

Změřila si mě pohledem. „Ale no tak, tohle přece zvládneme." Její oranžové obočí se nejprve sraštilo a

vzápětí vylétlo prudce vzhůru. „Aha! Ty myslíš nás pozemšťany? Kruci, tak to mě ani nenapadlo. Zatraceně."

Cizinci, stovky milionů cizinců, kteří cestují galaxií a hledají rasy potřebující „opravit". Cizinci, kteří se vyvíjejí tak rychle, že v každé další bitvě představují naprosto odlišnou rasu. Cizinci s takovým sklonem k násilnému chování, že dokáží vyhladit každého Freda přímo na jejich domovské planetě. Cizinci, kteří objeví nerozvinutou lidskou rasu, která právě začíná strkat nos do intergalak-tických půtek - to byla děsivá představa. Arlene zacukalo v obličejí a nepřítomně se zatahala za ucho, zatímco sledovala směr svých vlastních rozbouřených myšlenek.

„Flyi, musíme je najít. Musíme zjistit, kterým směrem zamířili, a varovat Zemi."

„Jak teď vlastně Země vypadal Možná si zasloužíme vyhladit, kdo ví."

Teď obrátila tíhu svého mrazivého hněvu a své modré oči na mě. „Zřejmě vám dobře nerozumím - seržante."

„Jenom přemýšlím nahlas, toho si nevšímej. Samozřej-

mě že budeme naši zemi varovat, nebo to co z ní zbylo, ať už ji vede kdokoliv. Prostě uvažuji o tom, že doma mezitím uplynulo dvě stě podivných let. Další dvě století bude trvat, než se vrátíme. Možná o něco déle podle toho, kam nás cizinci zavedou. Zajímalo by mě, jestli tam vůbec zůstal někdo, koho má cenu varovat."

Nevěděl jsem, kolik z našeho rozhovoru slyšeli Sears s Roebuckem. Doufal jsem, že ne moc. Vykročil jsem zpět a nahlas, abych probudil cizince, jsem řekl: „Cizince, věnuj mi prosím pozornost. Vezmi nás k - k dalším příslušníkům tvého druhu. Je to možné?"

Cizinec otevřel oči a promluvil, aniž by se jakkoliv pohnul. „Můžeme vás zavést k nám, pokud jsme nezměnili plán našeho průzkumu. Směřujeme k [nesrozumitelné], ale kam půjdeme dál, už nevíme.

„I když odletíme okamžitě," pošeptala mi Arlene do ucha, „dorazíme zhruba čtyřicet let po cizincích bez ohledu na to, kam to bude."

„Můžeš Klaveům udát směr a vzdálenost k tomu místu?"

Cizinec se obrátil k Searsovi s Roebuckem a promluvil na ně jinou řečí. A oni mu stejným jazykem odpověděli! S Arlene jsme nevěřícně zírali jeden na druhého. Kdy se cizinec naučil mluvit klavijsky?

Potom Arlene obrátila oči v sloup a záhadu vyřešila: „Naučil se to od Fredů, to je jasné."

Pravděpodobně se nejednalo o klavij-štinu, ale nějaký společný jazyk, který obě strany - hy-perrealisté a dekonstrukcionisté - používali při vzájemném vyjednávání.

Sears s Roebuckem se otočili zpět k navigačnímu systému. V případě nekonfliktních příkazů z různých částí lodi mohla celé plavidlo očividně řídit jakákoliv stanice. „Cesta nám bude trvat dalších osm týdnů," oznámila klavijiska dvojice. „Venku uplyne sto dvacet let."

Dalších osm dlouhých týdnů... Bože, tohle mi teda chybělo. Zhluboka jsem se nadechl. „Stiskni ten knoflík, Maxi,"* řekl jsem a Arlene mě obratem kopla do kotníku.

Startovní sekvence byla skutečně nezvyklá. Trvala celý den, přičemž většinu tohoto času zabralo pečlivě propočítané dotankování paliva, které loď provedla automaticky ihned poté, co jí Sears s Roebuckem naprogramovali nový kurz. Arlene podrobně vyzpovídala naše klavijské přátele ohledně toho, jak funguje samotný start, a poté mě jako správný mladší poddůstojník o všem informovala.

Na svém domovském světě používali Fredové něco, co Arlene nazvala „růžicovým vrhačem". Podle jejího popisu šlo o obří hvězdici umístěnou na orbitě nad planetou. Každá špice této hvězdice představovala v podstatě rameno opatřené hákem. Průměr hvězdice, včetně ramen, činil nějakých sedm tisíc kilometrů!

Celá tahle růžicová věc se otáčela přesně opačně proti klasickému dennímu a nočnímu cyklu planety. Její špice se snášely dolů z oblohy a končily těsně u země. Přesně v tom bodě se země i rameno pohybovalo přesně stejnou rychlostí a v tomtéž směru. Takže z pohledu lodi čekající na vzletové dráze - naší lodi - se na okamžik zdálo, že se rameno nehybně vznáší ve vzduchu.

Přesně v té chvíli jsme se k němu připojili. V jediném zlomku vteřiny jsme se vymanili z vlivu domovského světa Fredů a stali se součástí hvězdice. Ta pokračovala v opačné rotaci a vzápětí s sebou začala jemně táhnout naši loď. Několik minut jsem měl dokonce pocit nulové gravitace. Poté jsme ucítili odstředivé škubnutí, když s námi rameno trhlo v opačném směru, než v jakém se otáčela planeta.

Gravitační síla závratnou rychlostí narostla, potom na-

*Věta z komedie Velké závody o automobilovém závodě z New Yorku do Paříže, pochopitelně směrem na západ (pozn. překladatele).

skočily vnitřní tlumiče a ona stejně náhle poklesla. Přesto mi žaludek zamířil dolů, zatímco zbytek těla se vznesl nahoru a já zatoužil po pohodlné, známé dezorientaci vyvolané obyčejnou nulovou gravitací! Byl jsem si naprosto jistý, že to bylo poprvé, kdy by Fly Taggart dal přednost volnému pádu!

Hvězdice nás vytáhla nahoru nad planetu, kde se loď v perigeu, nejvyšším bodě naší malé orbity kolem středu rotující hvězdice, odpojila a vyrazila do vesmíru. Opět jsme se ocitli ve volném pádu a já okamžitě svého předchozího toužebného přání zalitoval. Loď se naštěstí začala okamžitě otáčet a nakonec dosáhla 0,8 gravitace. Motory mezitím začaly skučet, sténat a hlasitě naříkat. Ucítily jsme silné postrčení, které značilo, že jsme zahájili naše dlouhé zrychlení předcházející sedmi týdnům poklidného stejnoměrného letu, jenž vyvrcholí intenzivním zpomalováním a my se vynoříme... kde?

Byla to děsivá myšlenka. A my na její zvažování budeme mít padesát osm neskutečně pomalu se plazících dní.

Vrátili jsme se k normalizované palubní rutině - výcvik, jídlo, stání na hlídce, broušení strategických duševních funkcí (hráli jsme šachy a go) a neustálé trápení se, diskuze, teoretizování a pohnuté vzpomínání na všechno to, co bylo na Zemi nejlepší, předtím než začala tahle příšerná noční můra. Znovu jsem se procházel dlouhými, vlhkými, slizkými a horkými chodbami... Ale tentokrát s Arlene po boku. Vše kolem nám připomínalo monstra, která kvůli nám Fredové vytvořili. Nechali se přitom silně inspirovat svým vlastním světem. Milovali temné výklenky a dveře, které se otevírají znenadání a varují vás pouze krátkým zasyčením. Ani bych nespočítal, kolikrát jsem se prudce otočil a vytáhl na ty zpropadené dveře zbraň!

Děsivé, studené tváře zdobily každou rovnou plochu. Dokonce jsme uprostřed úzkého průchodu, připomínám že

na vesmírné lodi, narazili na fontánu s nějakou červenou tekutinou, která se na můj vkus až moc podobala krvi.

Zdálo se mi, že tu žádná stěna není dokonale rovná. Je možné, že kombinace přímek a pravých úhlů vadila Fredům stejně tak, jako mně běhal mráz po zádech z jejich geometrických křivek. „Podívej se,“ řekla Arlene a ukázala na dveře, kterými jsme museli projít.

Zhluboka jsem se nadechl. „Ústa Molochova! Bože, tohle by měl vidět Albert.“

Ostřejším na ni pohlédl, ale nezdálo se, že by ji zmínka o jejím vyvoleném ranila. Pomalu přikývla.

„Albert by ten nátěr určitě ocenil.“ To byla celá Arlene - její reakcí na smutek a strach byla ironie.

Dokonalý mariňák.

Strašně se mi zastesklo po domově. Ještě před několika měsíci - mého času - jsem mrhal životem v Camp Pendletonu, potloukal se a občas držel hlídku. Přemýšlel jsem o tom, že už službu v armádě neprodloužím a vrátím se zpět do normálního života. Měl jsem snoubenku, teď už mrtvou. Měl jsem rodiče a přátele ze střední školy. Předpokládal jsem, že svět bude za dvacet let vypadat v podstatě pořád stejně. Potom nás poslali do Kefiristánu, ale i to bylo v pořádku. Bylo to sice na dvě věci, ale dobře jsem věděl, že k něčemu takovému může v mém vysněném povolání dojít.

Ale když Liščí rotu vytáhli z Perlového trojúhelníku a poslali ji tryskem na Phobos, přišel jsem rázem o svou pohodlnou realitu a ocitl se v pořádném božím dopuštění. A teď jsem se promenádoval křížem krážem po cizí vesmírné lodi a uháněl směrem k neznámé hvězdě téměř rychlostí světla. Mým spojencem byl pluralitní cizinec připomínající gorilu a za průvodce mi sloužila jakási muta-bilní věc. Jedinou konstantou byla Arlene Sandersová, moje dočista poslední a jediná kamarádka.

Není to jenom práce, je to také dobrodružství.* * Jeden z náborových sloganů americké armády (pozn. překladatele).

Každý den se sunul jako žížala po mokřím chodníku. Pravidelně jednou za několik dní náš cizinec zmutoval. Vyvíjel se, když chcete. Pomalu ztrácel svou zhruba hu-manoidní podobu, v níž jsme ho našli, a nabýval skutečně mimozemského tvaru s nafouklým břichem, zasazenou čelistí a delšíma rukama. Ta změna mě fascinovala a zároveň také trochu děsila. Jak jsem mohl vědět, že se z něho nevyvine něco, co nedokážeme zvládnout?

Stalo se však něco zvláštního. Čím více jsme se blížili k planetárnímu systému, jenž jsme pokřtili Skinwalker,* protože v něm narazíme na měňavce, tím více se náš cizinec bál. Bál se něčeho děsivého. Zeptal jsem se ho, co ho tak vylekalo. „Podléháme tu odlišným stimulům. Obáváme se, jak moc jsme vyspěli, abychom se přizpůsobili místním okolnostem.“

„Máš strach, že už nepatříš ke stejnému druhu!“ obvinil jsem ho. Cizinec neodpověděl. Místo toho znovu odpadl - jeho obvyklá reakce na informaci, kterou nedokázal uchopit. Jistěže, ani nemohl... Právě jsem mu naznačil, že jejich jednota byla narušena, že to, co kdysi bylo jedním, bylo nyní dvěma! Cizinec neměl v hlavě žádná slova, která by něco takového mohla vysvětlit. Uvažoval o sobě jako o všem a o ničem... Celá rasa cizinců naráz, nebo vůbec. Jak můžete rozdělit něco s nálepkou „všechno“ na dvě části a jedné z nich i nadále říkat „všechno“?

Cizinec si začínal uvědomovat, že ať už nás na Skin-walkeru čeká cokoli, není to jeho rasa - teď už ne. Děsil se toho, co se stalo s jeho vlastními lidmi. Tak, jako jsme se my s Arlene obávali toho, jak bude vypadat Země, až se konečně vrátíme.

Několik prvních týdnů jsme cizince sledovali ostřížím zrakem, ale on jenom seděl bez hnutí na stole a odpoví-

*V navažské mytologii je skinwalker d'ábelský tvor, jenž na sebe dokáže vzít zvířecí podobu (pozn. překladatele).

dal na otázky, které jsme mu položili. Ani jednou nezahájil rozhovor sám od sebe, ani se nepokusil pohnout. Pozorovali jsme ho skrze mřížku klimatizačního rozvodu, abychom zjistili, co dělá, když si myslí, že kolem nikdo není. Buď nedělal vůbec nic nebo nějak věděl, že tam jsme. Sears s Roebuckem mi řekli, že na lodi se nachází skrytý bezpečnostní systém, jehož prostřednictvím kapitán pozoroval svou posádku. Jenže se nám nepodařilo nic najít. A protože jsme většinu Fredů hodili přes palubu na jejich domovském světě, nemohli jsme ani oživit kapitána a zeptat se ho. Ačkoliv tenhle nápad byl tak hloupý, že bych ho před mladším desátníkem v žádném případě nevyslovil.

Postupem času jsme vzali nehybného, tichého cizince ležícího na ošetřovně na vědomí, až jsme nakonec pomalu zapomněli, že tam vůbec je. Občas jsem se přistihl, jak s Arlene v jeho blízkosti hovoříme o záležitostech, pro něž vážně neměl dostatečný stupeň prověření. Přece jenom se pořád jednalo o zástupce nepřítele, i když se on a ostatní vyvíjeli odlišnou cestou celých čtyřicet let.

Pět týdnů od zahájení našeho osmitýdenního putování zažila Arlene nejhorší noční můru každého marínáka: během její hlídky došlo k něčemu strašnému. Dozvěděl jsem se o tom až o několik hodin později, kdy mě třesením probudila z neklidného spánku. Zrovna se mi zdálo o tom, že jsme přistáli v moři, z něhož se vyklubal jeden obří cizinec obíhající planetu a čekající, až nás bude moci jemně ovinout obrovskými pažemi a stáhnout do vlhkého hrobu padesát sáhů pod hladinou. „Vstávej, vstávej, Flyi," řekla naléhavě. „Bojové postavení!“ V okamžiku jsem vylétl z postele, dočista bez šatů, s pistolí v ruce. „Cože? Kde?“ chtěl jsem vědět a rozhlížel se po nepříteli. Byli jsme sami v místnosti, které jsme říkali kasárna. Dokonce ani Sears s Roebuckem nebyli v dohledu, ačkoliv jsme šli spát současně.

„Flyi, podělala jsem to. A to dost.“ Byla tak pobledlá a vypadala tak sklíčeně, že jsem málem rozpráhl ruce, abych ji obejmul. Neocenila by to. Občas to byla kamarádka a jindy zase mladší desátník námořní pěchoty.

„Co jste provedla, desátníku?“

Na obličejí se jí objevila maska, kterou jsme nosívali ve chvílích, kdy jsme museli jít výkonnému důstojníkovi nahlásit naše vlastní úmyslné zanedbání povinností. Taková maska byla chladná jako kámen a bílá jako led. Rty napnuté jako lana natažená až na krajní mez. „Seržante, v 0322 jsem byla na hlídce a šla zkontrolovat vězně na ošetřovně, ale on byl v tahu.“

Chvíli trvalo, než se tahle informace vsákla dostatečně hluboko. „V tahu? Co tím krucinál myslíš? Kam šel?“ Podíval jsem se na hodinky, jedinou věc, kterou jsem měl na sobě: 0745. Cizinec byl pryč nejméně čtyři hodiny a dvacet minut.

„Nemůžu ho najít, seržante. Dívala jsem se... Se Sear-sem a Roebuckem jsme prohledali celou tuhle zatracenou loď skrz naskrz, ale nemůžeme najít ani ten nejmenší důkaz, že tu vůbec kdy byl!“

„Kde jsou Klaveové?“

„Ještě pořád ho hledají, ale myslím si, že kdybychom ho měli najít, už bychom dávno objevili nějakou

stopu." Arlene se ztišila a vypadala skutečně zahanbeně. Bylo to poprvé, co jsem ji takhle viděl, a nelíbilo se mi to. „Podle mě plánoval svůj útěk hodně, hodně dlouho - možná několik týdnů."

Zatímco mluvila, natáhl jsem si maskáče, triko a vestu. „Bože, Arlene, chceš po mně, abych uvěřil tomu, že ten cizinec seděl naprosto bez hnutí celých pět týdnů jen proto, aby v nás vzbudil falešný pocit bezpečí! Ježíši Kriste, uvědomuješ si, jak je to absurdní?"

„Přesně to udělal, Flyi. Je to tak."

Zahájili jsme pečlivý průzkum, ale jestliže hledaná osoba nechce být nalezena, není pro ni pochopitelně obtížné vyhnout se na lodi s padesáti čtverečními kilometry prostoru čtyřem lidem. No, v podstatě třem, protože Sears a Roebuck jsou od přírody neoddělitelní. Po více než pěti hodinách nepřetržitého hledání jsme to nakonec ve 1310 kvůli vyčerpání museli vzdát. Ten parchant nechtěl, abychom ho našli, a podle všeho jsme ho najít ani neměli.

Pokud byl ostatně cizinec ještě pořád sám sebou. Kdo ví, k jaké mutaci u něho došlo tentokrát. Z hrůzných představ v mé mysli, podobajícím se plátnům Hieronyma Bosche, jsem se zachvěl hrůzou. Poté došlo k náhlé, radikální změně „gravitace" na lodi. Přesněji řečeno došlo k úpravě zrychlení vůči vnějšímu trupu. Gravitační síla nás znenadání netáhla pouze dolů, ale také směrem dopředu. Takový účinek mohla mít na svědomí pouze jediná věc a to znamenalo, že jsme našli našeho nepolapitelného šotka, více méně. „U všech svatých, dostal se k ovládání navigace!" zakřičel jsem Arlene do ucha. Buď nás zpomaloval, nebo otáčel ve snaze odklonit nás od Skinwalkeru a tím sabotovat naši misi!

Náš cizinec si vyvinul nezávislou osobnost... a rozhodl se, že nebude riskovat setkání se svým kmenem bez ohledu na to, jaký dopad bude mít jeho chování na zbytek galaxie.

6.

„Ježíši Kriste, Searsi a Roebucku, udělejte něco!" Protože to byl můj první vojenský rozkaz za celý týden, zachoval jsem se stejně jako jakýkoliv voják v situaci, kdy je postaven proti neviditelnému nepříteli: běhal jsem v kruzích, vrískal a řval. Sears s Roebuckem vypadali bezmocně, protože vzhledem ke své podstatě nemohli vykonat příkaz „udělejte něco".

Poté si Arlene, točící se dokola jako vrtule s nabitou brokovnicí, na něco vzpomněla: „Flyi! Neřídí se tahle pitomá loď na základě konsenzu?"

„Ano! Ale nevím, co to znamená!"

„Možná by Sears s Roebuckem měli zaběhnout do jiného navigačního střediska a dát další hlas našemu kurzu!"

Sears s Roebuckem se už chtěli rozběhnout, ale v poslední chvíli jsem je popadl za raku. „Počkejte - než pak odejdete, vytvořte v počítači smyčku, která mu bude opakovaně vydávat rozkaz k návratu na původní kurz. Běhejte od jednoho navigačního panelu k drahému a kde to bude možné, zadávejte stejný příkaz. Běžte!"

Pohybem raky jsem přivolal Arlene. „Dobře, desátníku, my dva vyrážíme na lov." Arlene si olízla rty. Tahle holka je občas až moc horlivý mariňák.

Gravitace se zastavila a poté otočila. Přehlasovali jsme cizince. Když jsme však vrazili do jedné z vnějších chodeb a běželi podél lodi, situace se obrátila a my znovu začali zpomalovat. Ten zatracený parchant dělal to samé co my!

„Arlene - kolik je tu navigačních center?"

„Eh... napočítala jsem jich čtyřicet jedna."

„Desátníku, ta věc je mnohem inteligentnější než my. Nemůžeme ho přechytračit, takže nám zbývá jediné. Musíme ho přimět k tomu, aby se snížil na naši úroveň. A to uděláme tak, že budeme útočit bez přemýšlení a spolehneme se pouze na náhodná setkání a hrubou sílu."

Běhali jsme chodbami osvětlenými pouze našimi baterkami, náhodně přebíhali od jednoho navigačního centra k druhému - tak náhodně, jak jen to lidský mozek dokáže - a zoufale si přáli, abychom potkali cizince, který se také pohyboval od jednoho centra k druhému. Dvakrát jsme přitom narazili na Searse a Roebucka, ale cizinec zůstával stále stejně nepolapitelný.

Když jsme do Klaveů narazili potřetí a div že je znovu nezastřelili, začal jsem toho mít právě dost. „To už by stačilo, A.S. - odteď do každého navigačního centra, které najdeme, zavrtáme kulku."

Nadešel čas snížit cizincovi šance. Postupovali jsme systematicky od jednoho centra k druhému a v

každé místnosti namířila Arlene svou poloautomatickou brokovnici na křehké programovací zařízení a napumpovala do něho tři až čtyři náboje. Kamkoliv jsme přišli, zakopávali jsme o těla mrtvých Fredů, o nichž jsme ani nevěděli, že jsme je zabili, ani je neměli čas vyhodit. Tak prudká byla přestřelka, když jsme obsazovali jejich loď.

Zničili jsme už více než polovinu navigačních panelů a tucetkrát se skáceli k zemi vinou náhlého zpomalení či zrychlení, až jsme nakonec rozkopli dveře a spatřili našeho nepřítele. Cizinec měl hlavu zabořenou uvnitř jednoho ze zničených panelů a snažil se ho opravit dostatečně na to, aby mohl zahlasovat pro zpomalení. Když jsme vstoupili, vytáhl prudce ven svou novou trojitou hlavu. Chapad-lo, které měl místo paže, se propletlo soustavou obvodů a přemostilo poškození.

„Násilí není nutné," řekla jedna z hlav klidným, odmě-

řeným tónem. „Musíme se spojit v boji proti Fredům. Cizinci se rozhodli, že nemohou existovat společně s dekon-strukcionisty. Budete-li pokračovat v současném kurzu, budeme zničeni Cizinci, kteří mají své vlastní plány. Prosím, poslouvejte nás!"

Jeho chování začínalo najednou dávat smysl. Arlene váhavě sklonila brokovnici, aby si ho mohla v klidu vyslechnout.

A tak jsem toho hnusného parchanta zabil sám, dřív než stačil znovu promluvit. Namířil jsem na něho a vystřelil dávku čtyř nábojů. Puška mě kopl do ramena jako divoká kobyta a cizince na místě vyvrhla. Arlene nevěřícně zírala. „Ježíši Kriste, Flyi." To bylo vše, co dokázala říct. V jejím hlase se mísilo váhání s pochybnostmi.

Cizinec se zapotácel a narazil do hydraulického čerpadla. Jen Bůh ví, k čemu Fredové na vesmírné lodi potřebovali hydrauliku. Ale nechtyl se za břicho, nezasténal, ani nevzdechl „teď jsi mě dostal". Nic takového. Jenom krvácel. Jeho krev měla bílou barvu s příměsí růžové.

Na boku se mu objevila boule. Okamžitě jsem pochopil, o co tu jde. Snažil se vyvinout si dostatek náhradních orgánů a obejít zranění! Vystřelil jsem i do nich a ta zpro-padená věc konečně zemřela.

Natolik, nakolik žijící mrtvý může zemřít. Jemně zabublal, opřel se zády o přepážku a pak už nic.

Jo, jenže tuhle fintu už jsem viděl. Vyprázdnil jsem do něho zbytek zásobníku a zasáhl každý důležitý biologický systém, na který jsem si vzpomněl. Myslím, že jsem to možná trochu přehnal, ale co jiného jsem měl sakra dělat?

„A.S.," vysvětloval jsem jí provinile, „začínal se nám dostávat pod kůži. Musel jsem to udělat! Kdybych ho nechal mluvit, desátníku, do pěti minut by nás přesvědčil, abychom snědli jeho fekálie."

„Já tomu... rozumím, ale - Ježíši, Flyi!"

Cizinec pomalu sklouzl k zemi a přitom se na mě díval tak upřeně, až jsem chtěl znovu nabít a vystřelit mu do obličeje další dávku jen proto, abych mu zavřel oči! Ale neudělal jsem to. Poprvé v životě jsem však skutečně porozuměl hlavní postavě v Poeově „Zrádném srdci". Cizinec pohnul hlavou na stranu a zůstal zírat na podlahu. Podle mě už byl „mrtvý", takže nemohl ovládat svůj krk a své oční svalstvo, ale přesto jsem i tak věděl, že se dívá. Jako všichni ostatní.

„Ježíš Kristus byl mužem činu, desátníku." Trochu se mě dotýkalo, že bere jméno boží nadarmo. Ale možná jsem se jen v koutku duše obával, že by se Ježíšovi nemuselo líbit to, co jsem právě udělal.

„Neměl jsem na výběr. Jeho jazyk byl jak ze stříbra."

Arlene jenom zírala a kroutila hlavou. Loď nadále zrychlovala na cestovní rychlost a gravitační síla na nás začala působit směru dolů a dozadu. Dělal se mi špatně, ale nevěděl jsem, jestli za to může podivná „gravitace", nebo mi je těžko od srdce kvůli tomu, co jsem právě udělal. A sice, že jsem zabil jediného zástupce naprosto nové cizí rasy, se kterým jsme se dosud setkali.

Našli jsme Searse s Roebuckem a řekli jim, ať přestanou přeprogramovávat navigační centra. Zůstali jsme sami. Cizincova duše se mohla připojit k tě Rumblestilt-skinově i duším všech ostatních mrtvých Fredů na palubě. Popadli jsme jeho tělo a nesli ho dozadu na „můstek", jenž se nacházel zhruba uprostřed lodi. Můstek byl ve skutečnosti jedním z mnoha. Posadili jsme ho do křesla druhého pilota, v němž byl zabit předchozí kapitán lodi. Ač nepřítel v bitvě, teď se z nich rychle mohli stát spojenci řídící spektrálníma rukama loď smrti. Cizinec vážil víc, než bych čekal. Přibližně dvojnásobek toho, co vážila Arlene. Přál jsem si, aby Fredové umístili navigační místnosti blíž

k centrálnímu jádru lodi, a my se nemuseli s mrtvolou táhnout takovou dálku během zrychlení, které

vytvářelo téměř dokonalou gravitaci. Tohle bylo podruhé, co si vybavuji, kdy Fly Taggart zatoužil po volném pádu!

Znovu jsme vyrazili plnou parou vpřed, ale tohle poflakování nás stálo deset dní cesty a hroživé množství paliva. Nechápal jsem, jak dvouhodinové manévrování ve vesmíru může prodloužit náš let o deset dní, dokud mi Ar-lene celý problém nevysvětlila. Spotřeba paliva byla propočítána na základě dvou akceleračních činností, při nichž loď asistuje. První z nich, k níž došlo poté, co nás růžicový vrhač odpálil z domovského světa Fredů, bylo dosažení maximální rychlosti. Tou druhou bude zpomalování na konci. Když se Arlene během výkladu odmlčela a čekala na mou reakci, ve většině případů jsem jenom přikývl a řekl „aha“. Ve skutečnosti mě zajímala jenom jedna stránka věci, k níž se nakonec také dostala. Kolektor fungoval pouze při určité rychlosti a této rychlosti jsme museli dosáhnout jiným způsobem. Z toho důvodu jsme s sebou vzali vodík a kapalný kyslík. Vodík nepředstavoval problém. Loď ho získávala jako vedlejší produkt fúze. Podle mě následkem toho, že se všechn vodík při reakci neslučoval, nebo tak nějak. Kapalný kyslík byl ovšem nenahraditelný -jakmile se spotřeboval, bylo po něm.

Když se nás ten parchant snažil zpomalit, spotřeboval přitom právě spoustu kapalného kyslíku. Nezbylo nám ho dost na to, abychom na tři dni mohli vytvořit stonásobnou gravitaci a přejít na orbitu kolem Skinwalkeru. Proto budeme muset začít zpomalovat z našeho úhlu pohledu o týden dříve tím, že zcela zastavíme vodíkovou fúzi, a proti kolektoru necháme působit pouze zlomek mezihvězdného vodíku, který nás bude brzdit. Poté manuálně nastavíme u pomocných raket nízký tah a zažehneme je, přičemž spotřebujeme veškeré své palivo a snad srovnáme rychlost lodí s rychlostí Skinwalkeru. Pokud ne, tak buď zastavíme příliš brzo, zůstaneme trčet ve vesmíru a budeme unášeni blíže neurčenou rychlostí - pochopitelně relativní vzhledem k planetě. Takovou, kterou jsme se pohybovali v okamžiku, kdy nám došla poslední kapka paliva. Mineme planetu a zamáváme jí alespoň skrze zadní okno na rozloučenou. V opačném případě se v rychlosti několika set kilometrů za vteřinu zaboříme do povrchu planety, v níž uděláme kráter o velikosti Mexického zálivu a přitom jen tak mimochodem rozprášíme sebe i loď. To vše záleželo na Searsovi s Roebuckem. S Arlene jsme jim nabídli naši pomoc a pověděli jim o našem brilantním letu v provizorní poštovní raketě z přesunutého Deimu na povrch Země. Klaveové se však podívali jeden na druhého, položili svou velkou gorilí ruku na hlavu toho druhého a začali si tahat lebku nahoru a dolů. Tehdy jsme to považovali za smích, přesněji řečeno za uštěpačný smích.

Neměl jsem ponětí, jak jsou Sears s Roebuckem dobří jako piloti. Ale měl jsem nepříjemné tušení, že jsou na tom zhruba stejně jako prezident Spojených států, jenž převezme řídící páku Air Force One v situaci, kdy pilot dostane srdeční záchvat. Nicméně to bylo pořád lepší, než svěřit řízení prezidentově domovníkovi, který se v podstatě nacházel na stejné úrovni s námi. Bože, kéž bychom si tak s sebou vzali komandéra Taylorovou! Ta ženská dokázala létat s čímkoliv.

Druhým velkým problémem byl fakt, že na rozdíl od domovského světa Fredů jsme tady neměli žádný vlastní růžicový vrhač, jenž by nás zachytil a více či méně jemně snesl na povrch. Vše záleželo pouze na nás samotných.

Zbytek cesty uplynul bez zvláštních příhod, včetně těch deseti dnů navíc. Nacvičovali a zkoušeli jsme různá poho-

tovostní cvičení, jen abychom měli co dělat. Jedním z největších problémů spojených s létáním do vesmíru, je neuvěřitelná, neúprosná dlouhá chvíle. Mám-li však uvést pouze jedinou věc, s níž vás námořní pěchota naučí vypořádat se, je to právě nuda. Neustále jsme se poflakovali a čekali, až někdo výše v potravním řetězci dokončí nějaké tajuplné posláni, na základě něhož bychom i my, ostatní mariňáci, mohli konečně dostat rozkaz.

Ale nebylo to tak, že by nás nechali zakořenit na místě. Na vojenské základně je pořád co dělat. I kdyby to mělo být leštění mosazného kanónu stojícího na kamenných schodech v Pensacole nebo drhnutí tvrdé dřevěné podlahy v kanceláři velícího důstojníka kartáčkem na zuby. Pokud se vám podařilo „zmeškat“ svého seržanta nebo nejvyššího velitele, mohli jste mít zničehonic volné odpoledne. Ještě že tu vždy byl poddůstojnický klub, který dokázal vstřebat neomezené množství dolarů.

Na lodi Fredů bylo těžší, ale zároveň i snazší najít si během těch týdnů něco na práci. Těžší proto, že poblíž nebyli žádní poručníci ani kapitáni, kteří by nám řekli, co máme dělat. Přesto však snazší, protože

jsme se nacházeli na cizí vesmírné lodi plné neznámých a úžasných věcí, v nichž jsme se mohli šťourat a s nimiž jsme si mohli hrát. Stejně tak se nám k průzkumu nabízela trojice hlavních chodeb s osminovou a jedna chodba s nulovou gravitací.

Tu jsem se dokonce naučil snášet několik hodin v kuse pouze s lehkým pocitem nadnášení v žaludku. Arlene volný pád pochopitelně milovala. Prostřední šachta, které jsem říkal nulová chodba, vypadala jako dodekahedron. Aspoň tak to říkala A.S. - prostě měla dvanáct stěn. Žádný z rohů však nebyl ostrý, ale všechny byly právě naopak zakulacené. A také stěny nebyly ani v jednom případě příliš symetrické. Jako všechno ostatní u Fredů i tahle chodba mě mátlá. Bylo to jako prohlížet si jeden z Picassových obrazů, na němž jsou oči nakreslené při pohledu zepředu, ale nos z profilu. Po celé délce se pohyboval naprosto skvělý červený pulz - kupodivu odzadu dopředu. Strašně moc mi připomínal jeden starý sci-fi film, takže jsme o něm začali mluvit jako o pulzu warpu. Na zdech zřejmě visely světelné panely, diody nebo něco podobného. Nevím, odkud se to osvětlení bralo, a nikdy se nám nepodařilo objevit jeho zdroj.

Když nás přestal bavit trénink, pochodování a cvičení, vymysleli jsme několik infantilních her. Při nich jsme se mohli alespoň trochu pobavit, protože jinak jsem se snažil udržet naše schopnosti získané při pochodovém a hromadném pořadovém výcviku na té nejlepší úrovni. Možná jsme byli ztraceni ve vesmíru, ale pořád jsme patřili k námořní pěchotě Spojených států, krucinál! Námět na jednu z těchto her našla Arlene ve starém sci-fi románu od He-inleina. Začínáte na jednom konci chodby a „ponoříte se” směrem k druhému konci. Přitom děláte salta, vývrtky, plavete motýlka nebo se snažíte o jiné gymnastické cviky ve snaze dostat se co nejdál a předvést co nejvíc obrátů, aniž byste narazili do stěny. Arlene se nikdy nepodařilo doplavat až na druhou stranu, zatímco mně se to po několika týdnech povedlo pokaždé, což Arlene dost štvalo.

Myslel jsem si, že Sears s Roebuckem budou příliš usedlí a slušní, než aby se k našim infantilním hrám připojili. Ha! Byli vždy ti první, kteří měli speciálních vojenských cvičení až po krk a požadovali, abychom si šli něco zahrát. Dekadence je podle mě více než cokoliv jiného potřeba hrát si a zahánět nudu.

Už tím, že se Sears s Roebuckem dobrovolně nabídli připojit k naší výpravě, dokázali své šílenství a svou neo-hroženost riskovat jen pro trochu vzrušení. Jednou během letu dokonce vytáhli skafandry, nasadili si je, vylezli ven z lodi a hráli si jako opice na vnějším plášti! Viseli z otáčejícího se trupu a houpali se od jednoho záchytného bodu k druhému, zatímco nohama klátili nad nekonečnou propastí. Stačilo jediné uklouznutí a přišli bychom o jednoho, ne-li rovnou o oba naše piloty. Je pravděpodobné, že kdyby zmizel jeden, druhý by bez něho nedokázal žít a raději by ho oddaně následoval do horoucích pekel.

Ale všechno dobré musí jednou skončit. Přece jenom nadešla ona chvíle a Sears s Roebuckem jako mávnutím kouzelného proutku zvažněli. Vypnuli jsme kolektor a vpluli do mezihvězdného vodíkového prachu. Okamžitě jsem pocítil mírné gravitační postrčení kupředu i to, jak loď zpomalila. Takhle jsme letěli zhruba týden, potom Sears s Roebuckem nastartovali pomocné rakety nastavené na nižší a úspornější úroveň akcelerace, než jakou měla naše loď původně v plánu. Pro nás v tom žádný rozdíl nebyl, protože se stále jednalo o rychlost, při níž bychom náraz zdaleka nepřežili. Z toho důvodu vnitřní tlumiče pracovaly stejně jako ve chvílích, kdy jsme zrychlovali. Naším infantilním hrám odzvonilo, protože jsme přišli o nulovou chodbu.

Po týdnech zrychlování, během nichž gravitace kolísala mezi 0,8 g a nulou, jsem náhle opět ucítil tíži a musel se vyrovnávat s bolestí v nohou i zádech a namáhat se s každým krokem. Arlene to neměla tak těžké, protože nevážila tolik co já. Z jejího kroku nezmizela pružnost a na obličeji se jí rozléval stále zlověstnější úsměv. Znal jsem ten pocit, už celé měsíce jsem nic nezabil. Kvůli tomu, co Fredové provedli mému životu i mému světu, se u mě projevila touha po krvi. Teď, když mě Cizinci připravili o mou spravedlivou pomstu, byl jsem připraven přenést všechn svůj hněv na ně.

Krátce řečeno, chtěl jsem do čisté, hladké hrudi Cizinců napumpovat nějaké olovo. Zároveň jsem však začínal být velmi nervózní z toho, v co se dokázali vyvinout za ta čtyřicetiletí, která strávili dole na planetě. Za předpokladu, že tam stále ještě byli. Napadalo mě několik možných řešení, žádné z nich však nebylo příjemné. Byla tu frustrace z toho, že jsme nikoho nenašli.

Ponížení z toho, že nás zajali. I bolest, kterou jsem cítil, když nás zabili.

Poté bez varování jednoho dne brzdění reaktoru náhle ustalo a já i Arlene jsme vylétli do vzduchu.

„Směřujeme k přistání," informovali nás suše Sears s Roebuckem. Poté během hodiny použili poslední zásobu kyslíčnicku vodiči-tého v brzdících raketách k zastavení otáčení lodi a ustálili nás na oběžné dráze, která nás zavede přímo do atmosféry planety. Rychlostí přibližně sedmdesát machu, což odpovídá zhruba dvaceti třem kilometrům za vteřinu.

Pokusit se přistát v takové rychlosti by nás zabilo stejně jistě, jako kdybychom vyhodili do vzduchu článek reaktoru. Ale rychle nám docházely možnosti, protože když Sears s Roebuckem vypnuli hlavní pomocné rakety, zbylo nám jen nepatrné množství kapalného kyslíku. „Kolik nám ho zůstalo?" zeptala se Arlene.

„Přibližně nám ho zůstalo na 650 vteřin," odpověděli, „ale manévrovací rakety můžeme použít pouze při trojnásobné gravitaci domovského světa Fredů.

Podívali jsme se s Arlene jeden na druhého. To znamenalo, že zážeh nepotrvá ani jedenáct minut, a zároveň nebudeme moci využít obřích hlavních pomocných raket! Arlene rychle něco naťukala do svého zápěstního kalkulátoru, zamračila se a výpočet raději zopakovala. „Searsi a Roebucku," řekla do svého mikrofonu, napojeného na rádiový komunikační systém lodi. „Ukazuje mi to tu čistý pokles rychlosti o padesát machu."

„To je v podstatě správně."

Arlene nakrčila své oranžové obočí a pomalu, jako dítě odpovídající během vyučování na ošidnou otázku, se zeptala: „Searsi a Roebucku, jestliže právě teď letíme rychlostí sedmdesát machu a zpomalíme o padesát, neznamená to, že potom poletíme rychlostí dvacet machu?"

„Ano. To je prostá matematika."

Oba dva jsme se zmateně rozhlédli kolem sebe. Ted', když jsem konečně pochopil naši situaci, ujal jsem se výslechu: „Searsi a Roebucku, vy tupci, to nás přece rozmázne o palubu jako šváby v krabíčce sirek!" Nastala dlouhá odmlka. Možná že se tahali navzájem za hlavu tím svým mímě nechutným způsobem, kterým Kla-veové vyjadřují smích. „Ne, děti moje, protože k snížení zbývajících rychlosti použijeme brzdění vzduchem."

Žaludek se mi stáhl úzkostí. Dokonce i já jsem věděl, že loď Fredů není, opakuji není, stavěná na to, abychom ji mohli takhle týrat. Podle záměru stavitelů se měla zachytit za růžicový vrhač a poté jemně přistát za pomoci hlavních raket, které ji zpomalí téměř na nulovou rychlost. V žádném případě sebou neměla plácnout do atmosféry jako zmatený skokan do vody a utlumit přebytečnou rychlost tím, že otočí svou obrovskou povrchovou plochu proti běsnícímu vzduchu!

Spálí nás to na škvarek. Pochopitelně za předpokladu, že se loď dřív nerozpadne na prvočinitele.

„Zachovejte klid a něčeho se přidržte," doporučili nám naši podivní binární piloti. „Právě teď začínáme spalovat palivo."

7.

Loď sebou škube, zavlnila se jako zahradní hadice a znovu sebou trhla. „Kde jsou sakra ti šílenci?" chtěl jsem vědět.

Další náhlé „zemětřesení" srazilo Arlene z jejího místa. Chytil jsem ji za ruku, aby neodletla na druhou stranu lodi topící se v nulové gravitaci. „Ježíši! Myslím, že říkali, že mají namířeno do navigační místnosti jedna. Ta je přímo ve strojovně!" Zdálo se mi, že se loď otřásá jako lustr, který se může každou chvíli zřítit na podlahu. Viseli jsme z úchytů a cítili zrychlení snažící se nás vymrštít Bůh ví kam. O necelých jedenáct minut později akcelerace skončila stejně náhle, jako začala. Sears s Roebuckem ukončili poslední zážeh. Po zbytek cesty se budeme řídit bezvládně dolů, což může znamenat konec pro loď Fredů a dost možná i pro nás.

Poté atmosféra zhoustla a my začali cítit skutečný tlak. Z přídě lodi se stal „spodek" a ze zádi „vršek". Při gravitační síle 0,2 g jsem plul proti přední přepážce, která nyní představovala podlahu. Přitažlivost se však rychle zvýšila na běžnou a posléze dokonce ještě vyšší úroveň. Dvojnásobek, trojnásobek naší normální gravitace! Vnitřní tlumiče byly mimo provoz, pravděpodobně jim došla šťáva. Celou fázi zpomalování jsme se museli protřpět. Čtyřnásobná gravitační síla, čtyřapůlnásobná.

Brždění vzduchem trvalo celou věčnost. Nějakých čtyři sta kilogramů hmotnosti mě tisklo k podlaze a vši silou drtilo. Poté gravitace začala sklouzávat podél paluby směrem k spodní přepážce. Sears s Roebuckem zvedali před nahu, aby atmosféře nastavili větší plochu trupu.

Postupně jsme ztráceli na rychlosti, ačkoliv naše hmotnost neustále rostla. Na zádi se ozvala hrůzostrašná exploze, loď se prudce otočila a smýkla s námi po nové podlaze! Arlene do mě narazila, ale v omráčení jsem si toho ani nevšiml. Zatřásl jsem hlavou. „Co se to krucinál-“

Arlene vyhlédla oknem a její obličej prudce zbledl. „Ježíši, Flyi! Ta zatracená loď se rozpadá!“ Posunula svou ruku po podlaze a potom s námahou ukázala ven. Jen stěží jsem pod námi zahlédl obrovský kus lodi, otáčející se dokola a tříštící se na spoustu několikametrových úlomků.

Začínalo se obtížně mluvit. Všechn dech jsme potřebovali k tomu, abychom zůstali při vědomí a naháněli si krev zpět do hlavy. Ještě štěstí, že jsme leželi na zemi. Při šestinásobném přetížení bychom v sedu mohli omdlít. Věděl jsem, co se děje. Loď Fredů, jakkoliv pevná byla, se nikdy tímhle způsobem neměla probíjet atmosférou. Lámala se podél tepelných svárů, jimiž byla rozdělena na jednotlivé části, které Fredové při montáži plavidla - zřejmě na oběžné dráze - spojili do jednoho celku. Tahle zpropadená loď byla příliš dlouhá na takovéhle šílenosti.

„Kupředu!“ vykřikl jsem a námahou přitom málem omdlel. Arlene na mě zmateně zírala - zřejmě kvůli nedostatku okysličené krve v mozku - takže jsem rozkaz zopakoval: „Kupředu! Do navigační místnosti jedna!“

Má-li prudké přistání vydržet nějaká část lodi, bude to ta největší a nejsilnější ze všech - oddělení, v nichž hoří, otřásají se a vibrují motory. Kromě toho, pokud se tahle sekce odtrhne, stejně oba zemřeme, protože nebudeme mít žádného pilota!

Neměli jsme to k ní daleko, možná několik set metrů. Ale bylo to horší než maratón! Arlene se natáhla a plazila dopředu jako had. Snažil jsem se ji napodobit, ale pouze jsem se podivně nahrbil a nepříjemně si přitom zkroutil záda. Bože, být tak znovu mladý a pružný. Hrozitánská

gravitace nás přitiskla k podlaze jako ohromná bota šlapající nám po zádech. Všechna oddělení byla propojená pružným gumovým průchodem, jenž bylo možné snadno uzavřít a izolovat tak případnou trhlinu v trupu. Gumové ústí nám připomínalo čelisti smrti. Dusilo a rdousilo nás, jak jsme se skrze něho snažili protáhnout. Přišla by nám vhod nějaká vazelína. Měl jsem jí spoustu... v batohu přibližně kilometr odsud.

Po prvních čtyřech místnostech mě svaly bolely tak nepředstavitelně, že jsem s každým dalším metrem chrčel bolestí. Arlene brečela. Až dosud jsem ji viděl brečet jen několikrát, ale nikdy kvůli pouhé fyzické bolesti. Vyděsilo mě to - svět se hroutil!

Nárek lodi trhající se na kusy nepochybně jako konec světa zněl, vesmír se s rachotem řítit k zemi.

Dlouhá, táhlá sténání, hlasitý zvuk připomínající pláč velryb, vřískot a vzlykot. Kvílení duší zatracených v pekle, skřípajících zuby. Sám ďábel tančil kolem mě, s kopyty a špičatým ocasem. Smál se, poskakoval a ukazoval si na mě v mém nekonečném utrpení. Nebo to snad byl pekelný baron? Hrůzná halucinace - skutečně jsem ho viděl, dýmající rudá kůže páchnoucí sírou a hrobem. Hned za ním skrz zeď proskočil parní démon a kostra! Přehlídka starých dobrých monster Fredů!

Dobře jsem věděl, kde se nachází naše spása. Vpředu, vpředu v navigační místnosti jedna. Když se Arlene zastavila, pokusila si lehnout a zemřít mi přímo před očima, položil jsem jí ruku na její zploštělé pozadí a postrčil ji silou, kterou jsem v sobě ještě nikdy nepocítil. Její pozadí se pohnulo a postrčilo před sebou i Arlene.

Další čtyři místnosti za námi, už zbývaly pouze dvě. Břicho i hrudník jsem měl odřený a v tříslech mě bolelo jako po přesném kopanci. Tím, že mi po bradě stékala spousta slin, jsem ztrácel vodu. Sliny jsem navíc při pla-

zení roztíral po podlaze. V té chvíli jsme podle mého zá-pěstního akcelerometru trpěli účinky osminásobného přetížení. Dokonce i oči mi pulzovaly bolestí a hrůzně se natahovaly směrem k podlaze. Barvu jsem přestal rozlišovat už dávno a i černobílé obrazy, které jsem teď viděl, se zužovaly do světelného tunelu. Vlivem gravitační síly se rozmazané obrysy ohýbaly a kroutily. Loď se znovu otočila, jak se Searsovi s Roebuckem na chvíli vymkla z rukou, dokud nad ní znovu nezískali kontrolu. Jak krucinál mohli tuhle loď ovládat? Zbyl tu vůbec ještě nějaký funkční řídicí panel?

Protáhli jsme se posledními dvěma gumovými ústími. Ve druhém z nich jsem však téměř zemřel, když jsem v něm uvízl a kvůli přilnavému těsnění, které se mi obehlo kolem úst a nosu, nemohl dýchat. V té situaci mi Arlene znovu zachránila život. Sáhla zpět do úzkého hrdla, neznámo kde shromáždila veškerou sílu a za vlasy mě popotáhla dopředu o jeden metr, což stačilo k tomu, abych se zbavil gumy v obličejí. Konečně jsme leželi na podlaze navigační místnosti jedna. Strhaní a krvácející z nosu a uší. Nic jsme neviděli, jenom jsme se tiskli k podlaze jako opilci na konci flámu.

Přes sténání lodi trhavící se za námi jsem zaslechl zvuk, slova - Sears s Roebuckem něco říkali. Zoufale jsem se snažil soustředit. „Střilejí," zalapali po dechu. „Sestřelí nás dolů - obránci střilejí - loď se rozpadá - ztrácíme kontrolu."

Střilejí? Na nás? Jak si to krucinál představují? Prostě už toho bylo příliš. Abychom se teď kromě snášení agónie z přistání museli ještě vypořádávat s nepřátelskými zbraněmi! „Zabte ty parchanty," zasípal jsem. Ha, chabá naděje. Spíš všichni zemřeme ještě dřív, než se loď dotkne země - rozstřílená na cucky částkovými děly neúprosných obránců.

Omdlel jsem, ale jenom na okamžik. Procitl jsem a slyšel Searse s Roebuckem neustále opakovat „Pozor srážka! Pozor srážka!" Otevřel jsem oči jen na tak dlouho, abych si všiml, jak se proti nám řítí země, uhánějící nezadržitelně jako nákladní vlak. Poté jsem je znovu zavřel a neviděl nic víc než tmu. Sestavil jsem si svůj vlastní epitaf: Sbohem, krutý cizí světe.

Sears s Roebuckem se museli v posledním okamžiku vzchopit, protože jsem cítil, jak se před majestátně zvedla. Následně zbytek zadní části lodi, ať už jím v té chvíli bylo cokoli, narazil s nebývalou prudkostí do země a loď sebou praštila břichem do křemičitého písku. Zázrak, který mě utvrdil v mé víře - být to žula nebo voda, rozbili bychom se na padrť. Když jsme se srazili s pouští, letěli jsme ještě pořád minimálně rychlostí ve výši čtyř machu. V průběhu čtyřiceti vteřin, během nichž jsme postupně zastavili, se nám podařilo rozrýt v povrchu sedmadvacetikilometrovou brázdou a stříkat kolem sebe písek do takové výše, že bychom jím zasypali i budovu Buchanan Building.

Poté, co jsme s konečnou platností zastavili, jsme zůstali ležet na zemi a těžce oddechovali. Sears s Roebuckem se nacházeli v bezvědomí. Byli sice zvyklí na mnohem vyšší gravitaci, ale ten šok byl i na ně příliš. Obzvláště, když přitom museli sedět v pilotním křesle. Bezpečnostní opatření fungovala přesně podle zadání a odhazovala trosky daleko za nás, zatímco přední oddělení lodi, kde se měl shromáždit nejcennější inteligentní náklad, chránila před zničením.

Když jsem se probudil, Arlene už seděla na zadku a se zakloněnou hlavou se snažila zastavit dost ošklivé krvácení z nosu. V ústech jsem cítil krev a až o několik vteřin později jsem si uvědomil, že jsem ztratil řezák vlevo nahoře. Zběžně jsem se po něm podíval, stále trochu mimo, ale nikde jsem ho neviděl. Začal jsem cíleně nabývat vědomí.

Arlene si všimla, že jsem vzhůru. Aniž by narovнала hlavu, zaskřehotala: „Podle mě... to nebylo právě... to nejlepší přistání v historii."

Chytil jsem se za čelist, ve které mi začínalo tepat, a připomněl jsem jí mariňáckou definici: „Dobré přistání je takové, od něhož dokážete odejít po svých." Potom mě však bolest přemohla a já byl schopen pouze skřípat zuby a potlačovat skučení, dokud mi Arlene laskavě nepíchla roztok tlumící bolest a stimulant, který našla ve své vyztužené lékařské brašně.

Sears s Roebuckem se konečně také probudili. „Půjdeme ven čelit novému světu?" zeptali se zvesela. Ještě nikdy jsem neměl tolik chuti odpravit dva ze svých vlastních lidí.

8.

„Snesitelné?" zeptala se Arlene, jejíž hlas stále zněl ochraptěle a namáhavě.

Sears s Roebuckem zamručeli: „Ještě chvíli, ještě chvíli." Poklepali na několik kláves na příkazové kon-zoli, která bzučela a hučela, jak několik zbývajících senzorů přeživších pád analyzovalo vzduch, úroveň radiace, teplotu a vyhledávalo všemožné nebezpečné bakterie, viry, plísňe nebo jiné mikroorganismy. „Nevražedné," odpověděli nakonec.

„Nezávadné?" ujišťoval jsem se.

„Nevražedné."

Jejich vyhybavá reakce ve mně vyvolávala podezření, ale co jsme mohli dělat? Vzduchový uzávěr lodi byl protržen, takže bychom stejně brzy začali dýchat místní vzduch, ať už by se nám to líbilo nebo ne.

Přístroj sloužící k výrobě pilulek s výživou se nacházel kilometr dál v hloubi lodi a při nárazu byl s největší pravděpodobností rozmetán po širokém okolí. Takže bychom zanedlouho jedli zdejší jídlo a pili zdejší vodu, je-li tu nějaká - nebo bychom umírali hladem a žízní. Naše bojová výstroj by mohla sloužit jako omezený štít proti radiaci, jenž by však vliv škodlivých účinků dokázal pouze zmírnit, ne potlačit. Tak či onak jsme byli vyvrženi na pobřeží Skinwalkeru a neměli k dispozici nic víc než drobnou almužnu.

Bože, jak romantické. Buď dokážeme strávit místní potravu, nebo při pokusu o její konzumaci zemřeme. Zvedli jsme se ze země a bolestivě si z kůže seškra-bávali podlahu. Arlene netrpěla tolik jako já - na plochu

svého těla totiž vykazovala menší hmotnost. Naše brnění dostalo pořádně zabrat, jeho ochranná hodnota pravděpodobně dost utrpěla, ale pořád to bylo lepší, než mít jenom triko. Navzdory své veselosti měli Sears s Roebuckem co dělat, aby se vyprostili z velitelského křesla, které zůstalo pozoruhodně neporušené. Na cestu k nouzovému uzávěru jsem se opřel Arlene o rameno a naši piloti podpírali jeden druhého. Zatáhl jsem za odjišťovací páku. Bezpečnostní zámky odlétly ven a vzaly s sebou kryt uzávěru. S chvěním v žaludku jsme slezli dolů po žebříku - dvě stě metrů, možná i více. Žebřík se táhl celou délku v jednom kuse, nebyl uspořádaný stupňovitě, jak tomu bývá zvykem v podobných případech u lidí.

Kdyby jeden z nás uklouzl... Nervózně jsem pozoroval Searse s Roebuckem nade mnou, nemusel jsem si však dělat starosti. Jejich nohy možná byly směšně krátké, přesto silné - a to díky vysoké gravitaci na klavijském domovském světě. To už bylo pravděpodobnější, že v relativně mírné planetární tíži na úrovni zhruba 0,7 g uklouznou já nebo Arlene.

Planeta mi připomínala Mohavskou poušť, nebo jsme možná přistáli právě v pouštní oblasti. Během pádu jsem se k pozorování povrchu moc nedostal. Vzhlédl jsem. Obloha byla nezvykle mdlá, ale všiml jsem si na ní zvláštních čtvercových mraků, téměř jako z křišťálu. Očividně tu existovalo cosi jako počasí. Ohnul jsem se k zemi, což se neobešlo bez bolestivého úšklebku, a nabral plnou hrst písku. Zrníčka byla jemnější než písek na Zemi. Natolik jemná, že jsem raději rozhodl, abychom si s Arlene nasadili biofiltry. Skutečně velmi jemný křemík vám dokáže ucpat plicní sklípky a přivodit vám něco jako pneumoko-niózu. Od té chvíle jsme mluvili pomocí hrdelních mikrofonů do našich „diamantových“ sluchátek. Nevím, jak se s naším problémem vypořádali Sears s Roebuckem, protože používali své vlastní radiopřijímače.

Šedohnědá písková krajina ve mně vyvolávala tíseň. Pod nevýraznou oblohou byla jedinými barevnými skvrnami naše zelenočerná standardní bojová výstroj a obnošené oranžové letecké kombinézy Searse a Roebucka, které na sobě měli od samého začátku naší mise. Vše ostatní mělo barvu omšelých šedivých ponožek, které nepoznaly vodu už celý měsíc.

„Tak dobře, Searsi a Roebucku, co jste mysleli tím, že na nás střílejí?" Nemohl jsem si pomoci a svým jazykem jsem neustále prozkoumával novou díru v ústech, kde dříve býval zub. Ještě pořád v ní tepalo, ale ostrá bolest už zmizela. Slíbil jsem si, že musím přimět Searse s Roebuckem, ať se mi na to podívají.

„Mysleli jsme to, co jsme řekli. Stříleli po nás z děl."

„Z energetických zbraní, dělostřeleckými granáty nebo čím?" Vypáčit ze Searse a Roebucka nějakou užitečnou informaci bylo těžší, než vydržet instruktáž nadporučíka Weemse - necht' už hodně dlouho odpočívá v pokoji.

„Stříleli z elektromagnetické urychlovací zbraně."

„Myslíte paprskové dělo?" zeptala se Arlene, která jejich odpověď pochopila dřív než moje maličkost. Vše, co zavánělo exotickými technologiemi nebo zbraněmi, bylo Arlenino. Spoustu hodin by mohla přednášet o obřích tancích a „chytrých kopích" na oběžné dráze a občas to také skutečně dělala.

„Ano, paprskové dělo," souhlasně přikývl Sears s Roebuckem. Měl jsem přibližnou představu, o čem se baví. Vezmete náboje z ochuzeného uranu, vložíte je do feromagnetických pouzder a pomocí elektromagnetů je urychlíte na rychlost několika kilometrů za vteřinu. Výsledné „dělo" je schopné dostřelit téměř na oběžnou dráhu. Náboje se pohybují tak rychle, že dokáží prorazit jakékoliv představitelné pancérování stejně snadno, jako kulka prolétne sklem. Byla to hrůzostrašná zbraň, kterou se nám

nikdy nepodařilo plně zprovoznit. První rána vždy zničila cíl, ale zpravidla také náš prototyp!

Olízl jsem si suché rty. Kdyby nepřítel - ať už Cizinci nebo Fredové - dokázal sestrojít taktickou verzi

téhle zbraně, naše bojové brnění by nám bylo naprosto k ničemu. Při zásahu bychom se prostě upekli. Poušť byla očividně opuštěná, její samota se však ani v nejmenším nedala srovnávat s osamělostí během letu ke hvězdám. Rozhlížel jsem se po té bezútěšné prázdnotě a nechával se konej šit pocitem země pod nohama a větrem opírajícím se o mé brnění. Vzduch měl štiplavou příchut' ozonu, ale zatím se mi dýchalo dobře. „Hej, Searsi a Ro-e bucku,“ zavolal jsem na ně zlehka pod šedivou oblohou, „pochází ten ozon z naší lodi, nebo se ve zdejší atmosféře vyskytuje přirozeně?“

„Seshora jsme nic neobjevili,“ odpověděli jednohlasně. Pokrčil jsem rameny. Kdyby někdo z nás měl astma, mohli bychom mít problém. Jenže já žádné nikdy neměl, Ar-lene ho vyléčili doktoři ve vojenském lékařském institutu a Sears s Roebuckem se dokázali postarat sami o sebe.

„Kterým směrem jsou ti parchanti, kteří po nás stříleli?“ zeptala se Arlene. Sears s Roebuckem se pomalu otočili kolem dokola a potom ukázali v podstatě podél sedm-advacetikilometrové brázdy, kterou naše loď vyhloubila. Arlene se na mě otočila a pozvednutím obou obočí naznačila otázku.

Směrem k nebezpečí nebo od něho? Nezdálo se mi, že máme moc na výběr. Sears s Roebuckem nezaznamenali na planetě žádné známky civilizace - žádné elektrické vedení, tepelné elektrárny, průplavy nebo budovy vyšší než dvě tri patra. Pokud tu bylo něco menšího, při jejich rychlém mikrovlnném skenu se to neukázalo. Takže podle všeho jedinou známkou inteligentního života byla ona dělostřelecká baterie, která rozstřílela naši loď na padrt'.

No a co, krucinál! „Pojďme si alespoň prohlédnout tu sebranku, ať zjistíme, co jsou zač. Odhaduji, že sem nepatří o nic víc než my.“

Teplota vzduchu na poušti, kterou Arlene pojmenovala Dotek Boží, byla snesitelná, v tom Sears s Roebuckem nelhali. Ale ani jednou netvrdili, že je příjemná... a šedesát stupňů Celsia rozhodně příjemných nebylo. Zasludou helem nám na hlavu nebude svítit přímé sluneční světlo a pokud využijeme recirkulačního režimu, vystačí nám voda na několik dní. Stačí když budeme močit do hadičky a tekutinu recyklovat zpět do dudlíku. Z toho neměla Arlene vůbec žádnou radost. Pro nijako ženu to znamenalo, že se musí svléknout a močit do zařízení připomínajícího lůžkovou mísu, kdežto mně stačilo natáhnout si prezervativ. Kolem nebyly žádné stromy, tudíž ani žádné soukromí. Klidně se mohla otočit zády, ale při její typické vzdorovitosti to A.S. dělala přímo přede mnou a klavijskou dvojicí. Předstíral jsem nenucenost, jako by přede mnou ženy močily neustále - v několika bojových situacích jsem ji už stejně viděl. Ale ve skutečnosti jsem byl pokaždé zas a znovu šokován a uveden do rozpaků. Jenže rozhodně jsem to neměl v úmyslu Arlene říct! Její následný proslov by nebral konce.

Odpoutali jsme se od stopy našeho přistání a postupovali souběžně s ní ve vzdálenosti zhruba dvou kilometrů, protože jsme dospěli k názoru, že ať už na nás střílel kdokoliv, bude sledovat naši stopu ve snaze zjistit, co to vlastně sestřelil. Brnění monitorovalo okolní vzduch a regulovalo ventilaci, abychom za sebou na infračerveném optickém snímáči nezanechávali tepelnou stopu. Zároveň jsme ani nemluvili do mikrofonů, které jsme pro případ nouze nastavili na ultrakrátký dosah - pět až sedm metrů od nás mlhavý signál zeslábl a proměnil se v šum. Měli jsme přiměřeně slušnou šanci, že nás nechytí, a u všech čertů já si strašně chtěl ty parchanty s neposedným prstem na spoušti prohlédnout pěkně zblízka a osobně!

Při sestupu jsme přelétli přímo přes dělostřeleckou baterii nacházející se nyní zhruba padesát kilometrů od nás. Cesta k ní nám podle odhadu měla trvat něco přes dva dny. Jenže po pouhých deseti kilometrech jsme narazili na nepřátelskou průzkumnou hlídku, jedoucí v nějakém voze. Nenarazili jsme na ně úplně doslova - zachytili jsme je, jak postupují přesně podél brázdy naší lodi, když od nás byli ještě celých pět kilometrů.

S důvěrou v naše elektronická protiopatření jsme se klusem vydali směrem k nim, dokud jsme se nedostali na vzdálenost necelých pěti set metrů. Poté jsme zalehli na břicho a zbývající úsek přeplazili, zatímco nepřátelé se rozhodli poobědvat. S Arlene jsme také měli hlad, ale naši zásobu jídla... a především pilulek, o které jsme připravili Fredy, jsme pečlivě rozdělovali.

Přiblížili jsme se na sto metrů, odkud jsme na ně mohli snadno dostřelit z mé automatické zbraně i z Arleniny útočné pušky, kterou s sebou nosila pro chvíle, pro něž se brokovnice příliš nehodí. Pozorovali jsme je skrze teleskopická hledí a snažili se přijít na to, co jsou zač.

Vypadali tak trochu jako lidé. Tělo i hlavu měli chráněnou silným skafandrem, jenž jim dost možná věrně

sloužil i na bitevním poli. I svými proporcemi připomínali lidi. Jednotku tvořila čtveřice průzkumníků a jeden velitel se zápisníkem zabudovaným do brnění na zápěstí. Horlivého, natvrdlého seržanta dokážu vycítit na kilometr daleko.

„Seržo," ozvala se Arlene tiše v rádiu, „nemají se kde krýt. Než se stačí zakopat do písku, dokážeme většinu z nich postřílet. Můžeme je dostat, dřív než si uvědomí, co se děje. Možná se jim ani nepodaří odeslat zprávu."

Váhal jsem - to poddůstojníkovi na bitevním poli moc neprospívá, ale v některých případech prostě nemáte do-

statek informací. „Nestřílej, A.S. Nejdřív šije zkusíme poslechnout."

Naprogramoval jsem své elektronické uši k postupnému proskenování všech šedesáti čtyř milionů kanálů a vyhledání čehokoliv, co nemá náhodnou podstatu. Zachytil jsem několik krátkých informačních šumů, ale podle záznamu ani jeden z nich netrval déle než 0,02 vteřiny. „Objevila jsi něco?" zeptal jsem se.

„Flyi, mám tu pár záblesků na kanálu 23-118-190, které trvají přibližně 0,02 vteřiny. Všechny trvají přesně stejně dlouho. Vidiš to také?"

„Teď když ses o tom zmínila-"

„Podle mě ať už jsou kdokoliv, využívají mnohem užších kmitočtových kanálů. Když procházíme kanál nahoru a dolů, tak více méně skenujeme mimo jejich rozsah. Jenom tuhle věc trochu zeslabím a proskenuji skrz naskrz celou frekvenci. Vydrž."

Udělal bych to samé, jenže jsem během technických kurzů o radiokomunikaci nedával tak úplně pozor.

Takže jsem na sebe v duchu nadával a čekal, dokud Arlene neprovede potřebnou úpravu v softwaru.

Držel jsem cizince na mušce a sledoval jejich stopu podél „dráhy" vzniklé během našeho brzdného manévru. Arlene nakonec přestala t'ukat na zápěstí a otočila se zpět. „Tu máš, připoj se ke mně."

Připevnil jsem svůj konektor k jehličkám na jejím zápěstí. O několik vteřin později jsem uslyšel slova seskupená v snadno rozpoznatelných větních celcích.

Na rytmu a pomlčkách v jejich řeči bylo něco zatraceně povědomého. Byl jsem si jistý, že už jsem tenhle jazyk někde slyšel. Dokonce i slova zněla až neuvěřitelně podobně něčemu, čemu jsem rozuměl - taková o něco čistší holandština, odhadoval jsem. Kdybych se snažil, možná bych rozeznal, co říkají.

Když jsem si uvědomil, že nejde o žádné možná, polil

mě studený pot. Rozuměl jsem jim - mluvili anglicky! Šlo ale o drsnější, studenější angličtinu, okořeněnou několika vojenskými výrazy, které jsem ještě neslyšel. Podle jejich zvláštního chování při řečnění jsem dokonce mohl určit, kdo z nich právě mluví. Teď když jsem věděl, že se jedná o lidi, všiml jsem si i jejich gestikulace, ačkoliv ji prováděli se strojenou zemdleností, která mě rozčilovala. S několika mezerami jsem poslouchal rozhovor mezi seržantem a jedním z průzkumníků.

„Jste [nové slovo] [nové slovo] zničili tu loď?"

„Sestřelili [nové slovo], přidělený veliteli. Viděli jsme [nové slovo]."

„Patřila Fredům, podoba byla [nové slovo], stará loď z [nové slovo]. Měla [nové slovo] palbu. Nelíbí se mi to, něco [nové slovo]."

„[Nové slovo] obkroužit kolem [nové slovo] dopadu a [nové slovo] z jiného kvadrantu?"

„Emise energie? Pohyb v infračerveném spektru? Radiové nebo radioizotopové?"

„[Nové slovo], přidělený veliteli. [Nové slovo] naprosté ticho."

„Nechod'te [nové slovo] kruhu. Přiblížte se [nové slovo], ale opatrně."

Dařilo se mi sledovat jejich konverzaci i navzdory tomu, že mi unikalo každé třetí nebo čtvrté slovo.

Bavili se o tom, jestli jsme byli zničeni nebo ne. Mluvili odměřeným a chladným tónem, jako by probírali reklamní kampaň a ne vojenské tažení. Připadali mi naprosto bez emocí, jako dokonalí vojáci. Snažil jsem se je nenávidět za to, co nám udělali. Za to, že nás sestřelili a málem i zabili. Jenže jsem nemohl. Ať už udělali správnou nebo špatnou věc, byli to jedni z nás a mariňáci věří, že každému kolegovi je potřeba v křížové palbě podat pomocnou ruku. Navíc si očividně mysleli, že jsme Fredové.

Arlene mě popadla za nadloktí tak silně, že na něm musela zanechat otisk dost možná i na několik hodin.

Očividně situaci pochopila ve stejném okamžiku jako já. Nepromluvili jsme. Z vědomí, že se v blízkosti pohybují lidé hovořící angličtinou, jsme znervózněli natolik, že jsme se neodvážili spoléhat ani na naše rádio s krátkým dosahem. Vydal jsem jí rozkaz znakovou řečí: Obejít, oddělit jednoho, zajmout živého.

Chtěl jsem dostat toho seržanta. Ukázal jsem na své proužky na levém rameni a Arlene přikývla. Ale než se stačila pohnout, naše kořist vyrazila vpřed - tentokrát po svých.

Srovnali jsme s nimi krok a následovali je stejnou cestou zpět. S Arlene jsme se plížili, zatímco Sears s Roebuckem šli naprosto normálně - poručil jsem jim, aby se za námi drželi přibližně dvě stě padesát metrů, a doufal jsem, že jsou dostatečně odstínění proti infračervenému snímači. Zoufale jsem toužil po seržantovi, ale pozadu zůstával pouze jeden z průzkumníků.

No, lepší vrabec v hrsti nežli holub na střeše. Druhou stranou, dal jsem znamení desátníku Sandersové. Tiše se přesunula pískem a přiblížila se k opozdílci. Tři, naznačil jsem, dva, jedna, teď!

Arlene i já jsme vyrazili vpřed zleva i zprava průzkumníkovi do zad a popadli ho, dřív než si nás vůbec všiml. Přitiskl jsem mu předloktí proti hrdlu a pevně se o něho opřel. Tím jsem mu zabránil vydat sebemenší zvuk, o nějž by se mohl pokusit, zatímco mu Arlene strhávala každý drát a optické vlákno, které našla.

Zajatec na mě nevěřicně zíral, oči navrch hlavy. Zaryl se mi do paže a snažil se ji odtáhnout, aby mohl nasát trochu vzduchu, ale na mě si nepřišel. Arlene objela anténou přijímače celé jeho tělo, každou končetinu a dokonce mu zajela i do rozkroku. Objevila dva vysílače, dvě drobné křehké kuličky, zašité v jeho uniformě. Obě vytrhla ven

a rozdrtila mezi palcem a prostředníčkem. Povolil jsem sevření kolem zajatcova hrdla, právě včas.

Namáhavě lapal po dechu ve snaze nadýchat ve vzduchu přesyceném ozonem co nejvíce kyslíku. Popadl jsem ho v podpaží, Arlene ho vzala za nohy a v téhle pozici jsme s ním utíkali zhruba půl kilometru.

Položili jsme ho do písku a lehli si vedle něho. Arlene mu svázala ruce umělohmotnými pouty, zatímco já se přes něho natáhl napříč a sledoval jeho kolegy teleskopem. Ušli ještě dvě stě metrů, než si uvědomili, že zmizel. Vrátili se zpět, ale nestálý vítr mezitím navál spoustu jemného písku a zahladil naše stopy.

Zatímco se rozcházeli a chystali se zahájit spirálový průzkum, snažíce se s ním opakovaně spojit rádiem, A.S., Sears s Roebuckem a já jsme ustoupili daleko od kaňonu vyrytého lodí Fredů. A dokonce i tahle prohlubeň se pomalu plnila a začínalo být obtížné ji odhalit. Po dvou kilometrech kolmo ke stopě našeho přistání jsem vydal rozkaz zastavit. Předpokládal jsem, že jsme už dostatečně daleko, a tudíž není pravděpodobné, aby nás v nejbližší době našli. Navíc, když jsme zničili veškerou zajatcovu elektroniku, jak jsme alespoň doufali.

Klekl jsem si vedle našeho chlapíka. V jeho obličejí jsem pozoroval kombinaci vzdáleně mongolských a stře-dozemských rysů. Byl to dokonale normální člověk tmavé pleti s černými vlasy a tmavě hnědýma očima s mírně orientálními řasami. Ale z jaké doby? O kolik byl vyspělejší než my? Opustili jsme Zemi před nějakými třemi nebo čtyřmi stovkami let, přepočtem jsem si nebyl moc jistý. Ale kdy ji opustil on? Vytáhl jsem z boty nůž a přiložil mu ho ke krku. „Klídek, kámo," řekl jsem, ale pak si to rozmyslel. Jazyk se očividně za těch několik století změnil. Nejlepší bude vyhnout se pokud možno všem našim výrazům a držet se zá-

kladů angličtiny. „Jsme lidé," ukázal jsem na sebe a Arlene. „Potřebujeme informace. Proč myste?"

Ve chvíli, kdy vězeň ucítil na krku nůž, se uvolnil. Zdálo se, že se smířil se svým osudem, ať už jím měla být smrt nebo propuštění. Pozorně mě poslouchal a několik vteřin poté, co jsem domluvil, přikývl.

„Ano," řekl s podivnou výslovností prvního písmene - znělo to spíš jako Eno.

„Ne, ty mi nerozumíš," snažil jsem se mu to vysvětlit. „Proč tu jste?"

„Ano... my - pocházíme - z planety Země."

„To vím."

„Přestaň kecat!" zavrčela Arlene. Přejel jsem si prstem po krku a ona okamžitě zmlkla.

„Z jakého důvodu jste sem přiletěli?" zkusil jsem to znovu.

Měl jsem pocit, že náš vězeň je až příliš upovídaný -taková věc ve mně vždy vyvolá podezření. Proč by nám vůbec měl chtít pomáhat? „Ano. Pronásledovali jsme sem [nesrozumitelné]."

„Co pronásledujete?"

„[Nové slovo]. Cizince. Z jaké doby pocházíte?"

Řekl jsem mu, v jakém roce jsme odletěli, a jeho obočí vystřelilo okamžitě prudce vzhůru. Nemusel si spočítat, kolik to je v jeho letech, takže se dalo předpokládat, že když odlétal on, lidé používali pořád stejný kalendář. „Taggart, Sandersová," představil jsem nás. „Tohle jsou Sears s Roe-buckem, ale neptej

se mě, kdo je kdo." Nebo jestli ten pojem pro binární klavijskou kulturu vůbec něco znamená.

„Josepaze Papoulhades [nové slovo], znamenitý [nové slovo]."

„Josepaze?" Na okamžik se podíval dolů. Jednalo se o obřadní gesto a mně došlo, že pravděpodobně znamená to, co v naší době znamenalo přikývnutí hlavou. „Josepaze, jaké cizince jste sem pronásledovali?"

Usilovně přemýšlel a očividně se snažil vyhnout se jakýmkoliv novým výrazům, kterými by mě zmátl. Ještě pořád jsem nevěřil v jeho upřímnou spolupráci, ale vypadalo to, že ho naprosto přestala zajímat jeho oddanost, jednotka a dokonce i vlastní život. Jako by pro něho všechno ztratilo smysl, teď když jsem mu tiskl čepel proti krkavici. Zvyknul jsem si na to, že se lidé uvolní, když mají za to, že zemřou, ale tohle bylo z jeho strany až moc netečné.

„Cizinci... vyvíjejí se rychle," řekl nakonec. „Dobyli Zemi - zabili - odešli - pronásledovali jsme je sem." Podívali jsme se s Arlene jeden na druhého a já těžce polkl. Naši cizinci? Jak se krucinál dostali až na Zemi a potom ještě sem? V zádech mě zamrazilo a tenhle pocit už nezmizel.

9.

Zlověstný chlad, jenž mě sevřel v kříži, byl varováním před blížícími se hrůzami. Jak jsem tak seděl obkročmo na našem vězni, tiskl mu ke krku nůž zvláštních jednotek a uvažoval, proč se během výslechu nesnažil alespoň předstírat vzdor, všiml jsem si najednou nezvyklého ticha. Vzhlédl jsem. „Desátníku - co neslyším?"

Zmateně se rozhlédla kolem. „Kde hergot jsou ti blázni Sears s Roebuckem?"

Klaveové, binární až do morku kostí, nebyli za žádných okolností schopní zůstat v naprostém tichu. Všechny zbloudilé myšlenky poletující lidskou myslí přelétávaly mezi oběma částmi klavijského páru sem a tam. Ať už šije řekli přímo nahlas nebo bezhlasně. Nikdy toho nenechali! Prvních několik týdnů, co jsem je znal, mi tím lezli na nervy. Potom jsem to více méně pustil z hlavy a teď už jsem ani nevnímá, že si mezi sebou neustále něco mumlají. A stejně jako jsem od sebe nedokázal odlišit je, pokud to vůbec bylo možné, nedokázal jsem odlišit ani jeden hlas od druhého. Nakonec jsem veškeré jejich mumlání přestal brát na vědomí, stejně jako by tomu bylo v případě jiného mariňáka. Když to bylo potřeba, umlčel jsem je. V ostatních případech jsem na jejich chování pohlížel jako na zvláštní poblázněnost. Možná to u Klaveů bylo běžné, možná byli blázni i v očích ostatních příslušníků jejich druhu... Podle mě zcela určitě! Dobrovolně se rozhodli nás doprovodit, daleko od kohokoliv, kdo by je mohl oživit v případě, že by zemřeli.

Nevšímal jsem si toho neustálého hluku, dokud zniče-

honic nezmizel a nenahradilo ho děsivé ticho neobydleného světa, kterým jsme se plahočili ve snaze najít nějakou stopu po cizincích. Přesypající se písek byl tak jemný, že při tření jednoho zrnka o druhé vůbec nešustil. Ani tu nebyly žádné stromy, které by nařikaly v nepolevujícím větru. Každý Arlenin nebo můj zvuk znásobovalo okolní ticho tisíckrát... Měl bych Searse s Roebuckem slyšet, i kdyby byli půl kilometru daleko!

„Kam to k čertu...?" Divoce jsme se s Arlene rozhlíželi kolem dokola. Ať jsem se otočil kamkoliv, cítil jsem, jak mě do krku bodá pohled cizích očí. Už dávno jsem se naučil věřit svému instinktu. Ukázal jsem na své oči a poté bodnul palcem za své rameno. Arlene přikývla, popadla pušku a opřela šiji o nadloktí. Ten parchant u sebe musel mít nějaké naváděcí zařízení, které jsme našimi vlastními přístroji nedokázali zachytit. Věděl jsem, že to nemůže být tak snadné! Ale kde krucinál byli oni? Položil jsem botu cizincovi na hrud' a pozoroval situaci za Arlene. Každý z nás pokrýval polovinu obvodu. Letmo jsem pohlédl dolů na zajatce. Nikam se nechystal, takže jsem z něho sundal nohu a udělal několik úroků stranou, abych měl lepší rozhled. V písku mi uklouzla noha a srdce se mi zastavilo - naštěstí se mi však podařilo zachovat rovnováhu, aniž bych ztratil něco víc než svou důstojnost.

Arlene byla připravená rozjet tanec. Svou útočnou pušku však držela proti hrudi, místo aby ji měla přiloženou k oku. Nechtěla se začít soustředit na písečnou dunu nebo tepelný odraz a promeškat sebemenší pohyb. Věděl jsem, že moje puška má v komoře natažený náboj, ale měl jsem téměř neodolatelné nutkání natáhnout ho ještě jednou. Ubránil jsem se tomu - poslední, co jsem chtěl, bylo vypadat nervózně před svým „mužem".

Spíš jsem si měl dělat starosti s tím, abych nezemřel.

Třesnutí střelné zbraně jsem zaslechl přesně v tom okamžiku, kdy jsem ucítil trhnutí vzadu v mé vestě. Nejednalo se zrovna o dokonalou ránu, šla trochu vysoko, ale s puškou nemusíte mířit přesně. Letící kulka měla dostatek energie, aby mě srazila dopředu obličejem k zemi a poslala mou vlastní pušku do písku, kde zůstala pohřbená. Nevadilo mi to. Měl jsem co dělat, abych se ubránil tmě a bolesti v rameni, o němž jsem dokonce i ve svém momentálním stavu mohl prohlásit, že to má za sebou.

Matně a vzdáleně jsem slyšel štěkat Arleninu pušku, kterou kropila oblast, z níž přišel výstřel. Poté se zhroutila na zem, přesto však svou zbraň neupustila. Myslím, že střela, která mě trefila, těsně minula brnění a vyřadila z akce mé levé rameno. Převalil jsem se na pravý bok, abych se zbavil bolesti, ale ta se mě držela dál a na hledí mi začala skapávat krev. To bylo zlé, hodně zlé. Ještě nikdy mě takhle ošklivě nepostřehli - no není to zvrhlost? Jsem poprvé na pouštní planetě sto nebo ještě víc světelných let od Země a jen moje drahá kamarádka mladší desátník Ar-lene Sandersová vidí, jak umírám na cizím území. Ted' už ale blábolím.

Možná že A.S. nakonec nic neuvidí. Dostala to také dost ošklivě - ne tak, aby nemohla střílet, ale podle mě ted' mířila už pouze instinktivně. Náš zajatec vriskal nevýslovnou hrůzou, byl slyšet víc než Arlenina puška. Ježíši Kriste, to je ale srab. Ukaž, že máš nějakou čest, ber to jako chlap! Arlene to tak brala. Neviděla ani co by se za nehet vešlo, protože dostala další zásah. Tentokrát přímo do hledí, které ted' připomínalo pavučinu. Museli minout její mozek, protože zvedla svou pušku a snažila se střílet po útočníkovi vzadu za mnou.

Neviděla... Opakoval jsem si, že nevidí, i v okamžiku, kdy mě jeden z jejích výstřelů trefil do boku. V té chvíli už jsem zásah ani necítil - začal jsem také křičet. Vyřval jsem všemožné nechutnosti, které udělám těm zkurvy-synům, kteří nás masakrovali Bůh ví odkud. Jim a jejich hnusným matkám a otcům a synům a dcerám i sousedům. Spálím jim všechny domy a jejich pole oseju solí. Arlene křičela „Flyi, Flyi, Flyi“ a střílela tak dlouho, dokud jí nedošla munice v zásobníku. Drahocenná červená tekutina mi začala stékat po uniformě, to jak si našla cestu skrz několik prasklin v brnění. Arlene dostala jednu do břicha a dokonce i s neprůstřelnou vestou se ohnula jako luk a ze všech sil lapala po dechu. Těsně předtím, než jsem ztratil vědomí a vyrazil na cestu přes řeku Styx s pencí na každém oku, jsem ucítil, jak mě někdo popadl za zraněnou ruku a násilím mě převrátil na záda. Myslím, že jsem znovu zařval bolestí, ale hrůzostrašnému vriskotu zajatce jsem se vyrovnat nedokázal. Bože, to je takovej srab.

Sbohem, Arlene. Sbohem, Flyi Taggarte. Navždy spolu, děvče! Bylo skvělé, že jsem mohl hrdě nosit znak s orlem a kotvou tolik let. Ztraceně, jak moc jsem byl rád, že umírám jako seržant a ne jako desátník.

Byl jsem unášen černými bouřkovými mraky. Měl jsem pocit, že padám dozadu, a závratí se mi točila hlava. Neustále jsem sebou trhal a snažil se probudit, jako když se ocitnete v hrozivé noční můře a víte, že se nacházíte jenom kousek od povrchu, na rozhraní mezi spánkem a probuzením. Mezi temným šílenstvím a chladným světlem úsvitu. Ale nevedlo se mi. Vznášel jsem se tam a natahoval se po hladině, jenže ta zůstávala mimo můj dosah. Mozek prostě nechtěl znovu naskočit. Cítil jsem bolest, ale zvenčí... Když jsem byl ještě dítě, díval jsem se na filmy pro dospělé, které promítali v autokině. Viděl jsem na ně z vršku stromů v lese oddělujícím naši farmu od Bartlestonu. Neslyšel jsem zvuk a obraz se mi v dalekohledu třásl, ale bylo to tam. Sex na plátně, větší, než jsem si ve skutečném životě přál. Přesně tak jsem si připadal v téhle temnotě. Cítil jsem bolest, ale ta přicházela odněkud zdaleka. Jako bych nebyl sám sebou.

Pomalu jsem připlaval zpět. Uvědomil jsem si, že jsem nezemřel, ledaže by se jeptišky ve všem mýlily a v pekle se donekonečna opakoval příběh o zkáze světa. Probudil jsem se a konečně ucítil skutečnou bolest.

Pevně jsem před ní stiskl zuby, ačkoliv mě to stálo spoustu sil. Rozhodně těm parchantům nedopřeju potěšení z toho, aby mě slyšeli křičet. Moment, stiskl jsem všechny zuby? Ježíši, oni mi spravili chrup! Většinu z mého výhledu zabírala ležící Arlene. Zamrkal jsem, abych se zbavil slz v očích, a všiml si její bledé pokožky. Ztratila spoustu krve, možná víc než já, a ted' byla bílá jako útesy u Dove-ru, shlížející na Kanál La Manche. Pozorně jsem šiji prohlížel. Když jsem se mohl na něco soustředit, dokázal jsem ignorovat bolest. Její hrud' se pravidelně zvedala a klesala, občas dokonce pohnula mírně nohou. Arlene

Sanderso-vá byla naživu, ale jak moc?

Oba dva jsme byli připoutáni k nosítkům v matně modrošedé místnosti vybavené pohovkami a něčím, co vypadalo jako umyvadlo, u něhož však na první pohled scházel kohoutek. Lehl jsem si zpět na záda, tiše přitom zalpal po dechu, a zíral na strop. Ten byl vyveden v tmavší barvě než zbytek místnosti a zářilo v něm několik tisíc malinkatých dírek - zřejmě nějaký druh osvětlení, uvažoval jsem.

Otevřely se dveře a do místnosti vstoupil seržant, kterého jsme pozorovali v poušti. Pravděpodobně v reakci na změnu mého nervového rytmu s blížícím se probuzením. Obešel mě dokola proti směru hodinových ručiček, sledoval kruhové stupnice a další údaje a něco si zapisoval do svého zápisníku.

Neřekl jediné slovo, dokonce ani když jsem na něho promluvil: „Hej, ty - kde to jsem? Jsem na palubě vaší lodi? Nejsme ti cizinci, které hledáte, ale hle-

dáme je také. Slyšíš mě? Jsem člověk ze Země, jako ty. Pocházím z doby dvě stě let před tou tvou."

Odešel, aniž by se na mě podíval, parchant. Ale o deset minut bolestivých muk později dorazil jeho šéf.

Tenhle chlapík byl vysoký a hubený, měřil přibližně tolik co já, ale byl tak o dvacet kilo lehčí. Měl pískově žluté vlasy a bradku, v níž bylo vidět několik až na kůži pečlivě vyholených proužků. Na sobě měl těsně padnoucí černé vlněné triko, ve kterém vypadal směšně - beze svalů, jako naprosto slabošská padavka - a kolem předloktí měl stočenou červenou spirálu... Že by označení hodnosti? Nesl se jako důstojník. Z takových mi za krkem podivně šimralo a pořádně jsem nevěděl, jak se mám v jejich přítomnosti chovat.

Pomalů na mě promluvil, abych pochytil co nejvíce slov. „Jste člověk. Podle dokladů jste [neznámé slovo] námořnictva Spojených států, seržant [neznámé slovo] Flynn Taggart."

„To jsem."

„Já jsem vyšší kapitán Ruol Tokughavita z Lidově demokratických obranných sil. Stejně jako vy jsme i my uvíznuli mimo čas. Pronásledujeme tu Mutanty, aby se nemohli vrátit na Zemi."

„Jak dlouho, pane?" zeptal jsem se.

„Sto sedm let." Zdál se být emočně netečný, ale pozorně mě sledoval.

Nebyl pryč tak dlouho jako já s Arlene, ale ani století není totéž co čtrnáct dní. Stejně jako my i vyšší kapitán Tokughavita se vrátí do jiného světa, než z jakého odcházel. Opustil svůj svět na místě, kde ho už nemůže najít. Pocítil jsem k vyššímu kapitánovi okamžité sympatie... Ale nebyl jsem si jistý, jestli věřím těm jeho cizím očím.

„Pane, existují ještě Spojené státy americké? Jsme poslední mariňáci?"

„Ne, seržante, ale existuje Lidový stát Země."

„Existuje ústava?"

„Lidé nepotřebují mít mezi sebou smlouvu. Žijí pro občanstvo, žijí jeden pro druhého."

Sakra. Sakra, sakra, sakra! Takže nakonec jsme přece jenom bitvu o svrchovaná práva jednotlivců prohráli. Položil jsem se na záda a ušklíbl se, ale ne kvůli bolesti v rameni - tu jsem dokázal vydržet.

Takže teď jsem nevěděl nejen kde a kdy jsme, ale ani to, co jsme. Nebyl jsem si jistý, že ještě patříme k námořní pěchotě Spojených států. A nemyslím si, že by se ze mě v modré helmě a s nášivkou Lidová armáda socialistického osvobození, nebo co to u všech čertů mohli nosit, stala módní ikona.

Dobrá, pomyslel jsem si. Strčte si ten váš Lidový stát Všeho někam! Ať už vládl kdokoliv a jakkoliv si říkali, ještě pořád tu byl jeden mariňák Spojených států - vlastně dva mariňáci. Zatraceně dobře jsem věděl, že mladší desátník Arlene Sandersová je v tomhle se mnou zajedno. Jestliže jediní přeživší lidé byli podivní socialisté, tak se zavážeme ke spolupráci se socialisty. Ježíši, co jiného jsme také mohli dělat?

Arlene. „Je v pořádku?" zeptal jsem se a hlas mi při té námaze ochraptěl.

Vyšší kapitán Tokughavita se k ní otočil a začal studovat neviditelné údaje. Možná byly někam promítané a k jejich zobrazení bylo zapotřebí nějakého filtru v kontaktních čočkách - netuším. Ale rozhodně přímo nad její postelí něco četl a já nic neviděl. „Je naživu a uzdravuje se. Je mrzuté, že jsme vás museli sestřelit, ale nevěděli jsme, kdo jste a co chcete. Přiletěli jste sem v nepřátelské lodi, ve spolku s nepřítelem."

Neutrálně jsem zavrčel. Byla to směla od samého začátku: vypálili na loď Fredů, v reakci na to jsme se zmocnili jednoho z nich a oni poté začali střílet na lidi, kteří unesli jednoho z jejich vojáků. Bože!

Něco nesmyslného uvnitř mě trvalo na tom, abych jim odpustil, že mě postřelili - k čertu, už i Arlene jsem

to prominul - ale nikdy jim neodpustím, že postřelili moji kamarádku. Jenže jsem se svým hněvem nemohl nic dělat, ne teď, ne později... ne pokud jsem se chtěl vyrovnat se špatnou situací a vrátit se na Zemi vyššího kapitána. Nechal jsem ho, ať se mi omluví, a vyvolal v něm pocit, že jsem ochotný nechat starou historii pohřbít své mrtvé. I kdybych se rozhodl, že mu později něco provedu, bude i tak nejlepší hrát si na hodného. Klidně jen proto, abych mu poskytl falešný pocit bezpečí.

„To je v pořádku," řekl jsem starostlivě. „Chápu, proč jste po nás stříleli. Už o tom nebudu mluvit." Vyšší kapitán se usmál. Náš rozhovor pokračoval na výbornou, ale jen proto, že jsem to dovolil.

Vyšší kapitán si mě dlouze prohlížel. Tak dlouze, až jsem se začal ošívát. Nevěděl jsem, co po mně chce. Nakonec si odkašlal a znovu promluvil: „Obával jste se, že zemřete?"

„Cože?"

„Obával jste se, že zemřete, když jsme po vás stříleli?"

To nemohl nechat zraněné v klidu? „Eh, ano, pane. Měli jsme pocit, že to máme spočítané."

Začal se hroutit. Così zamumlal a podíval se do svých záznamů. Poté si znovu odkašlal a zrudl. „Proč jste proti nám bojovali? Jak jste mohli?"

„Jak jsem mohl? Co jiného byste od mariňáka čekal, pane? Pokud mě měli dostat, chtěl jsem pár těch parchantů vzít do hrobu s sebou... bez urážky, pane."

Vyšší kapitán zamručel a udělal si poznámku do své chytré knížky. Po letech strávených v palbě na bitevním poli však bezpečně poznám, když má někdo strach. A vyšší kapitán Tokughavita skrýval za maskou nestrannosti hrůzu. Ale hrůzu z čeho?

Zběžně jsem se podíval doprava a všiml si, že Arlene je vzhůru, leží na boku a poslouchá náš rozhovor.

To, že byla s námi a při vědomí, mě povzbudilo. „Pane, můžete mi říct, proč se Josepaze naprosto zhroutil, když jsme ho zajali? Mluvil, jako by si myslel, že zemřít je to nejhorší, co se mu může stát - nepohlížíte snad jako voják na smrt jako na jednu z možností?"

Velká chyba. Musel jsem si vypošlechnout dvacetiminutovou přednášku o tom, co jsem už znal. A sice, že Homo sapiens je jediný známý inteligentní druh v galaxii, který může skutečně zemřít. Ale čím víc jsme mluvili o smrti a umírání, tím rozrušenější byl, jeho pokožka zbledla, potil se a očima prudce kmital zprava doleva místo toho, aby je na mě upíral, jak tomu bylo na začátku našeho rozhovoru.

Náhle jsem si uvědomil naprosto zřejmou věc: Vyšší kapitán Tokughavita trpěl nekrofobií, iracionálním strachem ze smrti. Zajímalo ho, jak je možné, že jsme s Arlene v palbě nezmanikařili!

Začal jsem se cítit velice nepříjemně a všelijak se na stole kroutit. Jak mohl voják s tak chorobným strachem ze smrti dosáhnout tak vysoké hodnosti? Položil mi pár „od-lehčujících" otázek, při jejichž zodpovídání jsem se měl uvolnit: v jakých bitvách jsem bojoval a něco o různých druzích jídla. Tou druhou mi připomněl pilulky, které jsme potřebovali, abychom přežili na návštěvě u někoho cizího. Ale pak mi došlo, že jelikož to jsou lidé jako my, pravděpodobně budeme moci jíst jejich jídlo přímo. Potom mě nechal o samotě, abych mohl přemýšlet o tom, jak je možné, že lidé tak stejní jako já - vyšší kapitán a můj někdejší zajatec - mohou očividně postrádat jakoukoliv odvahu, když přijde na to dát vsázku svůj život.

Arlene se posadila na svém stole, zašklebila se a mimoděk si pohladila břicho. „Kriste pane!" řekla.

„Jsme snad

měl skelný papír, takže jsem si ani nemohl pořádně olíznout rty.

Bože, ach můj Bože! Pravou ruku jsem měl volnou. Páka, která zabije Arlene, byla na dosah. Ani jsem směřem k ní nenaznačil pohyb. Skrze sklo, nebo co to bylo, jsem viděl stejně zbědovanou a stejně nehybnou Arlene.

Obrátil jsem se na vyššího kapitána, který nás pozoroval se zvláštním klidem. „Za tohle tě zabiju. Ať jsou mi Bůh a Ježíš svědkem, každý den se budeš otáčet přes rameno, jestli za tebou nestojím."

„Máte třicet pět vteřin," prohlásil a začal blednout. „Musíte stisknout páku, chcete-li žít. Když zemřete, nebudete mě moci zabít."

Očima jsem se mu zavrtával do lebky tak silně, až ucukl a odvrátil ode mě pohled. „Moje duše se vrátí jako duch a bude tě pronásledovat až do hrobu," slíbil jsem mu hlasem tak tichým, že mě sotva slyšel. Roztřásl se a rychle se posadil na židli, aniž by přestal zírat na mou pravou ruku. Naschvál jsem ji zaťal v pěst a jemně se s ní dotýkal páky, ale nepohnul s ní. „Pozorně se dívej, jak umírá skutečný muž," vyzval

jsem ho, „ve jménu námořní pěchoty a Boha, v něhož věříme."

„CojetotenBůh?"

Ohmul jsem spodní ret. „Jestli to nevíš, nemyslím si, že ti to můžu vysvětlit během dvaceti vteřin."

„Co je to Bůh?" dožadoval se téměř křikem odpovědi.

„Bůh je víra. Bez víry je člověk jenom zvíře." Podíval jsem se na hodiny - zbývalo mi posledních deset vteřin života. „Tak zatím, zvíře."

„Ta druhá vás zabije!"

„Ne, nezabije."

„Jak to víte? Musíte stisknout páku a zachránit se!"

„Nevím to, věřím. A, pane?"

„Co? Co?"

„K čertu s vámi, pane. Jste chodící mrtvola."

Vterinová ručička dobíhala posledních několik vteřin v červené výseči. Zavřel jsem oči a sevřel zuby, připravený na ránu, která v mé hruď otevře díru velikosti velké marsové průrvy. Ale místo výbuchu jsem uslyšel hlasité cvaknutí. Když jsem překvapením znovu otevřel oči, uviděl jsem vyššího kapitána Tokughavitu se zmateným výrazem a očima dokořán, s rukou stále ještě tisknoucí tlačítko nad hodinami. Nemá žádnou vůli, uvědomil jsem si. Porazil jsem ho!

Záměrně jsem zpomalil dech a snažil se zklidnit své bušící srdce. Arlenina tvář vypadala zdravě, její normálně bledou pokožku zalévala tmavě růžová barva. Zato její výraz mě vyděsil: ještě nikdy jsem u ní neviděl tak chladně skrývaný vztek. Vyšší kapitán mě rozvázal, stejně jako muž na druhé straně rozvázal Arlene. Nezmínil jsem se o své slibu - své slovo vždy dodržím a jemu jsem slíbil, že ho zabiju. To však neznamenal, že jsem to svému cíli musel připomínat pro případ, že by zapomněl nebo mi nevěřil.

Všiml jsem si jedné zvláštní věci. U námořnictva důstojník řídil operaci a prováděl většinu plánování, ale na skutečnou fyzickou práci měl k dispozici skupinu mariňá-ků. Ale zde, s výjimkou úvodu, kdy mě připoutali ke křeslu, což si u muže mé velikosti vyžadovalo několika pomocníků, dělal vyšší kapitán Tokughavita všechno sám. A to i přesto, že kolem byla spousta lidí očividně nižší hodnosti. Ježíši Kriste, to už neznají ani pojem velitelská struktura?"

Vstal jsem, stejně tak i Arlene. Oba dva jsme vypochoďovali z našich soukromých kajut, naštvaní a nažhavení, a setkali se na chodbě. Celou cestu zpět k našim ubikacím jsme neřekli ani slovo. Potom Arlene udělala něco, k čemu se uchýlovala pouze zřídka: objala mě oběma rukama a několik minut mě pevně držela, aby se ujistila, že jsem pořád s ní. Pohladil jsem jí oholený zátylek - i po všech těch letech si mladší desátník Arlene Sandersová udržovala pořád ten samý sestřih, který měla na hlavě v den, kdy jsem ji poprvé spatřil. V den, kdy si ona a dělostřelecký seržant Goforth hráli na Viléma Telia.

Když si byla jistá, že se nikam nechystám, zvedla svou tvář, až dosud zabořenou do mého ramena, a popadla mě za klopy. „Flyi," řekla, „tihle lidé k smrti touží po víře."

„Ty jsi ateistka," připomněl jsem jí.

„Nemusí to být víra v Boha! Prostě něco zvenčí, co je výš než oni. Třeba sbor nebo čest, cokoliv. Mají pro to slovo, mluví o ‚občanstvu', jako by to pro ně něco znamenalo. Ale je to jen slovo. Vůbec se podle něho nechovají. Spíše jednají jako naprosto individualistická zvířata."

„Sociální rozmělnění," souhlasil jsem. „Církev nás vždy varovala před nebezpečím atomizace společnosti -kdy uvažuješ pouze o sobě jako jednotlivci a ne o své komunitě, vlasti a společnosti. Tihle takzvaní komunisté jsou těmi společensky nejatomističtějšími lidmi, jaké jsem kdy viděl! Chápu, co máš na mysli. Oni vážně vůbec v nic nevěří."

„Flyi, s těmi lidmi se tu děje něco podivného. Mám děsivé tušení, že nám uniká něco velkého... nebo naopak něco velmi, velmi malého. Ale kdybychom dokázali získat kontrolu nad jejich vírou..."

„Ženská intuice?"

Arlene obrátila oči v sloup. „Dobře, klidně si tomu tak říkej. Nic to ale nemění na skutečnosti, že před námi něco skrývají, a já ti přísahám, že my na to přijdeme, chlapče! Chci říct seržante. Kdybychom je nějak dokázali otevřít pro víru, myslím si, že bychom mohli pohnout horou k Mohammedovi."

Žasl jsem nad tím, jak míchala s metaforami, ale po-

chopil jsem, kam má namířeno. Tomuhle jsme říkali „podmínka strategického vítězství stanovená na vysoké úrovni“ -jinými slovy nepraktický cíl. Ale aspoň jsme se měli čemu věnovat.

Zadržovací cela vypadala jinak docela kulturně. Měli jsme pěknou palandu a mně ani Arlene nevadilo žít na hromádce - myšleno spát spolu. Byla tu sklopná toaleta a umyvadlo, stůl, dokonce i terminál, ačkoliv se nám nedařilo prolomit zabezpečení obklopující místní síť. Ve skutečnosti jsme se ani jednou nedokázali dostat z několika úvodních nabídek a pokaždé, když jsme se kteroukoliv cestou dostali příliš daleko, se nad klávesnicí objevila trojrozměrná písmena informující nás o „neoprávněném vstupu“.

Naše uniformy začaly zapáchat, ale když žijete osm měsíců v zákopu někde v Kefiristánu, jste vděční za jakýkoliv pár kalhot a maskovací vestu, která se sama od sebe nesebere a neodplazí se pryč. Arlene měla jako žena několik dalších potřeb. Podařilo se jí je vysvětlit našemu strážci natolik, aby jí přinesl trochu bavlny, kterou obmotala látkou utrženou z trika. Jen Bůh věděl, co bude dělat zítra.

Posadil jsem se na palandu a ohýbal ruku, která podle všeho měla být zlomená a zneschopněná na několik měsíců. „Hele, A.S., nevšimla sis něčeho podivného?“

Ani nezvedla oči od terminálu, který se opět snažila přelstít. „Myslíš kromě zázračné lékařské péče?“

„Myslím právě ji. Dostal jsem to dost ošklivě, dokonce i ty...“ odmlčel jsem se. Chtěl jsem jí říct, že mě dokonce i ona jednou postřelila, ale rozhodl jsem se, že to nemá cenu. Proč by se měla začít cítit provinile? „Dokonce i ty bys měla mít několik vážně ošklivých pohmožděnin, i přesto že tvoje brnění zachytilo všechny střely. Ale já dobře vím, že jsem dostal nejméně čtyři kulky do ruky a jednu do nohy, a jedna z těch v ruce zasáhla rotátorovou manžetu.“

Postavil jsem se a pomalu otáčel rukou v pravidelném kruhu. „Tak jak to, že můžu dělat tohle?“ Oblíčeji se mi křivil bolestí, ale šlo o to, že jsem to vůbec dokázal!

Pokrčila rameny. „Flyi, jsou o dvě stě let vyspělejší než my. Cožpak podle tebe nemohou provádět lékařské zázraky? Mě víc překvapuje to, čeho jste si ještě nevšiml, seržo.“

Trpělivě jsem čekal. Když nepokračovala, vyzval jsem ji zabručením, aby mi to vysvětlila.

„Prostě se rozhlédni kolem,“ řekla jen tak letmo.

Rozhlédl jsem se po naší cele. „O co jde? Co se jejího vzhledu týče, je všechno jaksepatří, jak by řekl náš vrchní lodní mistr z Point Mugu.“

„Všechno je přesně odměřené? Samé ostré rohy a pěkné pravé úhly? Všechno odpovídá naší velikosti? Umyvadlo i toaleta se dokonale hodí pro lidi a jsou očividně nedělitelnou součástí lodi, žádné doplňky?“

„Aha,“ začalo mi konečně svítat. „Ty chceš říct, že tuhle loď postavili pro lidi?“

„Seržo, tuhle loď postavili lidi!“ Stoupla si a udělala široké gesto, které obsáhlo celou loď, nejen naši malou bílou celu. „To všechno - celou loď postavily lidské bytosti - a vsadím se, že kdybychom se podívali na motory, tak na nich bude nápis Pratt and Whitney nebo Northrop!“

„Ježíši... Takže teď jsme ve vesmíru sami za sebe? Nepoužíváme nějakou klavijskou loď, ani jsme neukradli nic Fredům?“ zíral jsem na ni nevěřicně. Kamkoliv jsem se podíval, teď když jsem věděl co hledat, výzdoba přímo křičela západoevropskoamerickým lidským stylem. Vždyť dokonce i mluvili angličtinou se spoustou slangu, který jsme neznali.

No dobře, takže na Zemi teď vládne nějaká sociálně--blahobytná polokapitalistická celosvětová společnost, ale pořád je to naše planeta. Tu zatracenou bitvu jsme vyhráli, třikrát hurá!

„Všiml jste si na lodi ještě něčeho, seržo?“

„Hele, odpusť si toho seržu. Když jsme sami, byl bych raději Fly. Tohle si nech pro vojáky. Co je ještě s tou lodí?“

„Promiň, Flyi. Ehm... no, to je vlastně fakt, když nás nesli na palubu, tak jsi byl v bezvědomí. Vlastně jsem si myslela, že je po tobě. Sama jsem se držela při vědomí s vypětím všech sil, a když mě potom přinesli dovnitř, píchli mi spoustu uklidňujících prostředků a zůstala jsem v limbu, dokud jsem se nevzbudila s tebou.“ Naklonila se ke mně a poklepala si na oči. „Ale když nás odnášeli po bitvě na Písečném kopci, nebyla jsem tak úplně v bezvědomí. Jenom jsem to předstírala a hodně jsem toho viděla.“

„Dobře, tak ven s tím, desátníku. Co jste viděla?“

„Hmm. A teď zase začínáte s hodnostmi vy, seržante Flyi. Dobře jsem si prohlédla loď zvenčí. Dvě věci: za prvé, jsou na ní znaky z anglické abecedy, nebo tihle lidé přinejmenším naši abecedu znají. Tahle věc

totiž nese označení TA-303... Znamená to snad, že v lidské flotile je několik stovek lodí?"

Poškrábal jsem se na hlavě a pokrčil rameny. „Nevím, jak námořnictvo čísluje své lodě, Zrzko, jestli to vůbec ještě je námořnictvo. Ale zřejmě máš pravdu, že by je nečíslovali ve stovkách, kdyby byly jenom tři nebo čtyři."

„A za druhé, Flyi, kamaráde, tahle věc je malá - na délku má sotva tři sta padesát metrů a na šířku neměří víc než letadlová loď z našeho období."

Vzpomněl jsem si na loď Fredů - 3,7 kilometru dlouhou a téměř půl kilometru širokou. Většinu z toho zabíral pohon, což znamená-

„Arlene, chceš snad říct, že tahle loď je mnohem vyspělejší než loď Fredů?"

„Nejen po technické stránce, Flyi. Všiml sis, že když nás vedli do divadla trýzně, stoupali jsme nahoru po vysokých točitých schodištích?"

„Jo. No a co?"

„Bylo to tak osm pater."

„Jo. No a co?"

„Flyi, to je víc, než je poloviční průměr lodi."

„Jo. No a-" Zarazil jsem se v půli věty. Důsledek téhle skutečnosti mi byl náhle jasný. Když jste vystoupali nad střední osu lodi Fredů, zatímco stála na vzletové dráze, všechny paluby byly zničehonic vzhůru nohama. Fredové totiž vytvářeli gravitaci tím, že otáčeli okrouhlou lodí, takže na vnějších palubách panovala největší gravitační síla, zatímco ve vnitřním jádru přetrvávala nulová gravitace.

Ale loď byla postavena jako budova - nikdy je ani nenapadlo, že by gravitace mohla působit pouze v jednom směru! „Kriste pane, děvče. My máme umělou gravitaci - skutečnou umělou gravitaci, jako ve Star Treku!" Posadil jsem se a chvíli přemýšlel. „Arlene, neříkali snad Sears s Roebuckem, že gravitační zóny Prvních - těch, kteří postavili všechny ty věci na Phobu a Deimu, ty Brány a podobně - nemohou ani náhodou fungovat na lodi, a to ani teoreticky?"

Vážně pokývala hlavou. „Jo. Tahle loď je očividně ještě vyspělejší než to, co postavili První."

„Flyi, snažila jsem se tohle všechno porovnat s rychlostí lidského technologického pokroku. Je možné, že jsem na stará kolena už moc cynická - což si nemyslím - ale u všech svatých, Flyi! Mezihvězdné cestování, umělá gravitace a pozoruhodný pokrok v lékařství, to vše během několika stovek let, když začínali s naprosto zničenou civilizací?"

Zíral jsem na ni a mlčel. Začal se ve mně ozývat hrůzu nahánějící pocit.

„Flyi, přijde ti to normální? I když vezmeme v úvahu, že se vyvíjíme o tolik rychleji než Klaveové a Fredové?"

Pomalů jsem zavrtěl hlavou. Když jsme opouštěli Zemi, bojovali jsme o holý život. Lidstvo se vrátilo zpět nejméně o padesát až pětasedmdesát let - naše města byla zničena, vybombardována atomovkami. Planetou se šířily nakažlivé viry a Fredové právě dokončili svou nejdokonalejší děsivou zbraň: geneticky sestrojená monstra, která vypadala stejně jako lidské bytosti, dokud na vás nezačala střílet. Cizinci měli tu moc hýbat celými planetami, jako by to byly kuželkové koule! A také měli něco, čemu jsme říkali paprsek Fredů, neuvěřitelně silnou energetickou zbraň, která srazila všechno, co se jí postavilo do cesty.

Arlene měla pravdu. Bylo vážně zatraceně těžké uvěřit tomu, že bychom se odtamtud až sem dokázali dostat za pouhých dvě století. Ve skutečnosti... „Arlene, znám jenom jedinou rasu, která se vyvíjí tak rychle."

„To já také, seržo. Chci říct Flyi."

Rozhlédl jsem se kolem a cítil, jak se mi sevřel žaludek. „Tihle tvorové jsou Cizinci? A ne lidé?"

Zatřásla hlavou. „Ne. Proč by se Cizinci vyvíjeli ve stvoření podobající se lidem? Vyvíjejí se dopředu, ne zpět! Podívej se, víme, že tihle chlápci opustili Zemi před sto lety, dvě století po nás. Ale nevíme, kdy a jestli vůbec se setkali s Cizinci. Ani kdy se jim dostalo tohohle náhlého záchvatu technické tvořivosti. Co když-?"

„Co když," skočil jsem jí do řeči, „se Cizinci setkali s lidmi před několika desetiletími? Podívej se, nevíme, kde se nachází domovský svět Cizinců. Možná je blíž k Zemi než základna Fredů, k níž jsme se tenkrát vydali, takže méně než šedesát světelných let. Co když se s námi nějak setkali a ovlivnili nás,

abychom se mohli vyvíjet jejich rychlostí a ne tou naší normální, ačkoliv i ta byla vysoká?"

Arlene se ke mně naklonila, i když ne že by to bylo něco platné, kdyby tu měli citlivé směrové mikrofony upravené přímo pro nás, připravené zachytit každíčký

zvuk. „Co když tu Cizinci přece jenom jsou, tady s lidmi -jenom je nemůžeme z nějakého důvodu vidět?" Pověděl jsem jí o tom, jak vyšší kapitán četl odněkud neviditelné údaje nad jejím ležícím tělem na ošetřovně. „Tohle se mi nelíbí, desátníku. Nezamlouvá se mi představa, že tu Cizinci pobíhají jako duchové."

Posadila se na tvrdou palandu a zavřela oči před neúprosnými bílými stěnami. „Mně se nelíbí vůbec nic, Flyi. Nelíbí se mi, že by se naší zbraní měla stát víra místo inteligence. Nacházím se tu na tenčím ledě než ty - nebo Albert." Přiložila si ruku na hrud'. Dvakrát dostala od svého milovaného zásnubní prsten, který nosila na řetízku s psími známkami. Když jsme prošli jednou z Bran postavených Prvními, prsten samozřejmě zmizel stejně jako všechno ostatní.

Klaveové ho pro ni vytvořili znovu a ona byla nejšťastnější od chvíle, kdy o něj přišla. Jenže jsme přeskočili znovu a prsten opět zmizel. Nyní si často kladla ruku tam, kde visíval, pamatujíc si na něj stejně živě, jako by tam stále byl... Představoval pro ni Albertovu nabídku, kterou nikdy neměla čas přijmout.

Položil jsem jí ruku kolem ramen. Na Zemi uplynulo více než tři sta let - tri sta čtyřicet, mám-li být přesný, když sečteme všechny naše cesty. Ale pro nás to byly teprve čtyři měsíce, co jsme opustili Alberta, a pouze pět měsíců od chvíle, kdy jsme se rozloučili s Jill. To všechno bylo příšerně matoucí. Zdálo se mi, že prostě nejsem schopen dokonale pochopit všechno tohle relativistické poskakování po galaxii. A to jsme byli přinejmenším dalších sto let od domova, i kdybychom vyrazili hned teď a vzali to tou nejkratší cestou!

„Flyi," řekla Arlene, „mějme dnes večer oči na pozoru, až budeme ve společnosti těchto... lidí. Možná zjistíme nějaké informace, které tuhle teorii pohrbí, nebo - nebo ji potvrdí." Pozdvihl jsem před sebe pěst a ona na ni mírně klepla tou svou. Ale normální Arlene Sandersová by do ní praštila tak silně, že by mi kotníky zvonily ještě několik minut. Vždyť šlo o mariňácký „pěstní pozdrav".

Toho večera, když jsme následovali horlivého seržanta se zápisníkem do jídelny, lidé přestávali mluvit, když jsme se k nim přiblížili, a krčili se, když jsme se o ně otřeli nebo do nich náhodou narazili. Byli jsme hvězdy... Jenže hvězdy pout'ové atrakce. Podívejte se na ta monstra! Dejte si pozor, ta jejich V-I-R-A může být nakažlivá!

Tentokrát jsem tomu věnoval zvláštní pozornost. Určitě jsme vystoupali výše, než se nacházel střed lodi, takže Arlene měla pravdu: loď byla postavená s tím, že gravitace působí pouze v jednom směru. Museli mít generátor umělé gravitace.

Jídelna byla dlouhá a úzká místnost, vypadající téměř jako chodba. V jejím středu stál stůl, podél něhož seděl každý člověk ve svém křesle. Společně se strážci držícími mě za ruce nás vyšší kapitán doprovodil na místo. Oproti mým zvyklostem přímo po stole samotném! Usilovně jsem se snažil nešlápnout nikomu do talíře s jídlem, ani nepřevrhnout žádnou sklenici vína.

Dvojice strážců mě posadila do prostředního křesla a kolem pasu mi zapnula kovový opasek. Nesnažil jsem se za něj tahat, bylo víc než jasné, že nemám kam jít. Arlene usadili do křesla přímo proti mně a s hlasitým cvaknutím ji nezapomněli připoutat.

Místnost byla temnější, než by se mi zamlouvalo, ale po návštěvě základen Fredů a jejich domovského světa jsme si na temnotu docela zvykli. Každá osoba měla odlišnou sadu talířů a stříbra, a když jedli, nahrbili se dopředu a obtočili jednu ruku kolem svého talíře, jako by se báli, že jim člověk sedící na druhé straně stolu ukradne jejich jídlo. Hodně se tím podobali jednomu bývalému trestanci, kterého můj otec zaměstnával, když ještě pracoval jako správce na Angertonovic farmě.

Kolem stolu seděl stejný počet mužů i žen. Teď když jsem si je mohl prohlédnout, jsem si všiml, že nikdo nenosí přesně stejnou uniformu. Stejně jako v armádě Spojených států před počátkem dvacátého století měl každý svou vlastní variaci na společné téma: Vyššímu kapitánovi Tokughavitovi, sedícímu hned vedle mě po mé pravici, zkrášlovala všech sedm kapes na přední straně uniformy tmavě modrá ozdobná látka. Žena sedící vedle něho žádnou ozdobu neměla a dva muži naproti nám měli místo sedmi pouze pět a šest

kapes. Čím dále od vyššího kapitána na obě strany, tím divočejší obměny byly. Viděl jsem klobouk, který byl křížencem mezi třírohým kloboukem z dob revoluční války a texaským kovbojským kloboukem. Jedné ženě dokonce vyčnívala z ramen směrem dozadu malá křídla. Barva uniform - je-li to to správné slovo, když jejich oblečení nebylo uniformní - tihla na levém konci stolu k červené a tmavě hnědé barvě a klobouky byly zploštělejší a připomínaly spíše barety s bodci.

Náhle jsem si na úplně levém konci stolu všiml Searse s Roebuckem, ale oni se na mě ani nepodívali. Museli vědět, že tu jsme. Nikomu nemohl náš obřadní příchod uniknout, protože nikdo jiný nepřišel po stole!

Po celou dobu se dovnitř a zase ven trousili další stráv-níci. Začínal jsem si myslet, že tihle lidé si z individualismu udělali ve skutečnosti fetiš, hraničící se sobeckostí. Každá osoba si žila ve svém vlastním malém světě a téměř si ani neuvědomovala nikoho jiného s výjimkou okamžiků, kdy potřebovala něco zvenčí.

Jídlo se taktéž lišilo člověk od člověka a žádné z nich nebylo z mého úhlu pohledu příliš přitažlivé. Můj hlavní chod chutnal jako vařený biftek v podezřelé omáčce. Ale pořád to bylo lepší než jídlo Fredů a dokonce i než mod-

ré čtverhránky. Byl jsem si poměrně dost jistý, že lidé se za pouhá dvě století nemohli po biochemické stránce příliš změnit, takže tohle jídlo bude pravděpodobně dostatečně výživné a dokáže nás s Arlene udržet při životě.

V jednu chvíli kdosi upustil nůž, který při dopadu hlasitě zařinčel, a celá nejbližší část stolu zpanikařila! Poté, když se ujistili, že nůž nikoho nezabil, se všichni vrátili zpět ke svému jídlu, jako by se nic nestalo. Během večeře bylo rozhodně možné pochytit spoustu informací. Ve skutečnosti se zdálo, že tihle lidé neznají pojem utajované skutečnosti, ani jim nic neříká osobní mlčenlivost. Měli jsme pravdu: k celému tomuhle velkému nárůstu tvořivosti došlo teprve před nějakými šedesáti lety. O žádných nových cizincích však nemluvili.

Sears s Roebuckem s námi neprohodili ani slovo. Chovali se, jako by nás nikdy předtím neviděli a nijak zvlášť po seznámení netoužili. Pochopil jsem a nevšímal si jich. Doufal jsem, že se nás nezřekli a že teď pouze hrají nějakou hru, aby mohli být s těmihle lidmi zadobře.

Posádka lodi - označované pochopitelně každým členem jinak, ale většinou nazývané Neúcta k dekonstrukcionistům přinášejícím smrt - se stále zdála být fascinována naší vírou. Mojí vírou v Boha a Arleninou vírou ve svého kolegu. Přistupovali k nám opatrně, jako by se nás báli dotknout ze strachu, že by mohli „chytit“ víru. To se vsaďte, zeje nakažlivá! pomyslel jsem si. Navazoval jsem tolik kontaktu, jak jen to bylo možné. Objímal jsem lidi kolem ramen, třásl si s nimi rukou - věděli, co to znamená, ale nedělali to rádi, protože tím brali na vědomí existenci ostatních lidí - a líbal jsem dámy. Od nich se mi dostávalo přesně takové reakce, jakou jsem očekával... Bylo to jako líbat jeptišky.

11.

Posádka se srotila kolem nás a kladla nám všemožné základní, dětské otázky týkající se víry a naděje. „Co když v něco věřím a ono se to nestane? Můžu doufat v něčí utrpení? Vadí, když věřím sám v sebe a ne v Boha?“ Cítil jsem, jak se místností prohání účelnost, nejdříve se soustředí v jedné osobě a poté přeskočí na druhou. Téměř jako by z jednoho mozku do druhého přeskakovala všetečná inteligence, pokaždé položila otázku a pak se přesunula zase do někoho jiného.

Nejprve se zeptal vyšší kapitán Tokughavita: „Jak můžete stále věřit v elementární dobro lidí, když osobní zkušenosti dokazují opak?“

Arlene mě překvapila tím, že se na jeho otázku rozhodla odpovědět sama. Měl jsem za to, že je cynik. „Nezáleží na tom, co dělají někteří lidé, nebo možná i většina z nich. Tím chci říct, že určitě spousta lidí, možná většina, udělá něco špatného, když si bude myslet, že se nikdo nedívá. Ale když poznáte někoho, kdo se tak nechová, někoho, kdo se za všech okolností drží svých mravních zásad - a já někoho takového poznala - pak pochopíte, čeho jste schopní. Možná se nám to ne vždy daří, ale základní slušnost a dobrota je v našich návrzích obsažená. Potřebujeme jenom trochu poladit.“

Poté výraz v obličeji vyššího kapitána změkkl. „Musím se přiznat, že jsem vaši první misi studoval ve škole. Je zvláštní setkat se s takovými legendami osobně.“

„Vy jste o ní četli“ zeptal jsem se. „Ona o ní existuje nějaká kniha?“

„Dvě knihy. Spousta knih, ale jen dvě původní: Po kolena v mrtvých a Peklo na Zew/.JNapsala je žena jménem Jill Lovelaceová. Tvrdila, že se jedné z nich také zúčastnila."

„Ježíši," hlesla Arlene. „A pak mi povídejte něco o boji proti větrným mlýnům!"

„Cože?" Jednalo se o další z Arleniných patentovaných vět postrádajících jakýkoliv význam.

Vyptával se nás na všechna naše dobrodružství. Dlouho jsem se nemohl vzpamatovat z toho, že Jill vydala dvě knihy! Všechno mi připadalo tak čerstvé - mně i Arlene - musel jsem si neustále připomínat, že Jill prožila celý život, během něhož mohla provádět výzkum a napsat obě knihy.

Pak se k nám mírně naklonil seržant a přerušil vyššího kapitána. Marně jsem čekal na hromy a blesky - nejen že ztratili poněti o velitelské struktuře, oni byli tak individualističtí, že podle všeho postrádali také poněti o společenském chování, účtě a zdvořilosti. „Děláte morální věc, protože se bojíte božího trestu?" „Ne," odpověděl jsem, „to jste pochopil naprosto špatně." S jeptiškami jsme přesně tuhle otázku během hodin katechismu mnohokrát probírali. „Ať už máte jakékoliv mravní zásady, pokud děláte správnou věc jen proto, že se bojíte, aby vás nechytily, nejedná se o etické chování, ale o mámení."

„Proč ale dělat správnou věc, když můžete potají něco získat?"

„Děláte správnou věc, protože lidé mají vnitřní smysl pro morálku. Smysl pro to, co je správné a špatné - svědomí, když chcete. Pokud tenhle smysl ignorujete, cítíte se provinile, protože se podle něho nechováte. Nechováte se podle svého návrhu, jak říká Arlene."

Vzápětí poté zmizel ze seržantových očí záblesk extrémní inteligence, seržant se opřel zpět do křesla a zaposlouchal se do Arlenina vysoce přehnaného popisu našeho

výletu na Mars. Arlene se dokonce rozpovídala o tom, jak to vypadalo při vstupu do zařízení UAC a během prvního útoku monster, z nichž se později vyklubaly genetické a kybernetické výtvořiny Fredů.

Pozorně jsem ji poslouchal. Jakkoliv podivně to může znít, tuhle část příběhu jsem ještě neslyšel... V té době jsem se totiž nacházel ve vězení a hlídali mě dva chlápci jménem Ron - zajímavá předzvěst Searse a Roebucka, když o tom tak přemýšlím.

Pak kohosi beze jména zajímalo, jaký v nás tahle morální síla vyvolává pocit. Následně byla opět řada na To-kughavitovi, aby se zeptal, jak poznáme, jestli má dotyčná osoba morální zásady. A tak to šlo pořád dokola - prostě normální hodina teologie. Konkrétní tazatel se měnil, ale jejich „hlas" se tak podobal, až jsem začal mít podezření. Nemyslím hlas jako zvuk, který jim vycházel z hrdel. Mám na mysli způsob, jakým spojovali jednotlivá slova, jejich způsob vyjadřování, ať se tomu říká odborně jakkoliv, a celkovou inteligenci stojící v pozadí za otázkami. Po většinu času byli tihle lidé arogantní společenští atomisté, s výjimkou chvíle, kdy se jeden z nich předklonil, přerušil toho, kdo právě mluvil, a položil nám otázku.

Už na začátku celého večera jsem se rozhodl, že v devětadevadesáti procentech případů budu odpovídat upřímně. Lhát budu pouze ve chvíli, kdy v tom spatřím jednoznačnou výhodu, ale zároveň se přitom budu blížit co nejvíce k pravdě. Jedině tak se v těch lžích nezamotám. V tomhle případě má jediná lež spočívala v tom, že jsem naznačil, že všichni lidé v naší době měli nějakou víru. Arlene se zhostila stejné role a svými odpověďmi neriskovala, dokud si nebyla jistá, co se jim snažím namluvit, a potom mě podpořila. Byl to úžasný večer a ani mi nevadilo to mizerné jídlo.

Nakonec nás strčili zpět do cely a přestali se o nás zajímat. Předstírali jsme spánek, dokud jsme si nebyli dosta-

tečně jistí, že naši očití strážci odešli. „Jestliže mají tuhle místnost napíchnutou," zašeptala mi Arlene do ucha, předstírajíc romantickou náladu, „tak jsme stejně v rejži."

Zavrčel jsem a vstal. „Předpokládejme, že nemají - ale raději nebudeme nic plánovat nahlas, jen pro jistotu."

Arlene se posadila, rozhlédla se po místnosti a úžasem vydechla. „Flyi, podívej se na terminál! Teda, chci říct tam, kde byl."

Na místě kouzelné klávesnice, která promítala trojrozměrné obrazy, se nacházela prostá, průsvitná zelená koule, téměř jako křišťálová. Na vnitřní povrch dorážely výboje elektrické energie. Obstoupili jsme ji a pozorně si ji prohlíželi. „Krucifix," řekla moje mladší desátnice, „co s tím máme k čertu dělat?"

„Chápu, proč by nám chtěli vzít počítač," uvažoval jsem, „ale dostat sem tohle jim muselo dát pořádnou práci. Aha, že by inteligenční test?"

Strkali jsme do ní, dloubali, dokonce i kopali. O hodinu později jsme byli oba udýchaní a zpocení, ale ani v nejmenším jsme netušili, co máme s tou zářící, zelenou kuželkovou koulí přilepenou k podlaze dělat. Poté u Arlene došlo k jednomu z jejích šťastných záblesků génia. Naklonila se k té věci a vztekla zavrčela: „Proč krucinál něco neřekneš?”

„Protože jste se mě na nic nezeptali,” odpověděla koule docela rozumně.

Oba dva jsme překvapením odskočili. Poté jsem se k ní opatrně přiblížil. „Položili tě sem lidé, kteří vlastní tuhle loď?”

„Jak to mám vědět?” opáčila. „Nikdo tu nebyl, když jsem byla aktivována. Jste první lidé, které jsem viděla.”

„Jak se jmenuješ?” zeptala se Arlene.

„Nemám žádné jméno.”

„Jak bychom ti měli říkat?”

„Oslovujte mě přímo, ve druhé osobě.”

Podíval jsem se na Arlene a zazubil se. „Jsem na řadě, nemýlím-li se,” řekl jsem.

„Jak na řadě? Aha.” Obrátila oči v sloup. „Jen do toho, Flyi.” Když jsme poprvé narazili na Fredy - respektive na jejich ďábelské výtvořky, které určili k invazi - střídali jsme se v pojmenovávání stvoření, na která jsme narazili. Po pravdě jsem si nebyl jistý, kdo z nás je na řadě, ale napadlo mě vhodné jméno.

„Křtím tě jménem Kulička,” řekl jsem. Arlene si odfrkla a Kulička na mě nijak nereagovala. „Kuličko, jsou tu i další tvého druhu?”

„Ostatní jako já ne jako já,” odpověděla tajemně. „Jsem prototyp, mnohem vyspělejší než ostatní systémy na těchto lodích nebo na jiných lodích.”

„Kdy jsi byla vytvořena?” zeptala se moje kamarádka.

„Poprvé jsem byla aktivována před čtyřmi hodinami a sedmnácti minutami. Doba konstrukce šest hodin a jedenáct minut. Návrh poprvé zadán do lodního systému třicet osm minut před zahájením konstrukce.”

„Ty, ehm, říkáš, že jsi mnohem vyspělejší než ostatní lodní systémy?” zeptal jsem se. „Nejsou tu žádné jiné prototypy, přechodné nebo zkušební verze?”

„Ne.”

„Nic? Oni prostě přeskočili přímo od toho terminálu, který jsme tu měli, k tobě?”

„Ano, pokud nedocházelo k nehlášeným tajným pokusům.”

„Jaká je taková pravděpodobnost?” zeptala se Arlene.

„Nekonečně malá. Méně než 0,00001 procenta pravděpodobnosti.”

Podívali jsme se s Arlene jeden na druhého. „Děvče,” řekl jsem, „tohle už zachází moc daleko. Tohle je přesně ta věc, kterou bychom čekali od Cizinců. Přemýšlel jsem -

o tom tvém spisovateli, myslím, že se jmenoval Edgar Allan Poe. Kam je nejlepší něco schovat?”

„Přímo pod nos,” odpověděla, přimhouřila oči a zamračila se.

„Co bychom mohli mít víc pod nosem než tyhle lidi?”

„Flyi, už jsme se shodli na tom, že to jsou skuteční lidé, žádní převlečení Cizinci.”

Když začínala chápat, usmál jsem se. „Ano, to jsou lidé, A.S., ale co je v nich?”

Obočí jí prudce odstartovalo vzhůru. „Chceš říct, že se Cizinci implantovali do lidí?”

„Je to možné, že ano? Vyvíjejí se, jsou stále menší a menší, až nakonec vniknou do těla hostitele, aby ho - jak to říkal ten Cizinec? Aby ho opravili. Možná si uvědomili, že máme blíž ke správnému fungování než jakákoliv jiná rasa v galaxii, protože rychlost našeho technologického a společenského rozvoje se mnohem víc podobá Cizincům.”

„Kuličko,” řekl jsem, „sledovala jsi náš rozhovor? Víš, kdo to jsou ti Cizinci?”

„Ano a ne.” Poškrábal jsem se na hlavě a podíval se na Arlene, která se na mě široce usmála.

„Položil jsi jí dvě otázky, Flyi. Ano platí pro první, ne pro druhou.”

„Kuličko, je na těchto lodích kromě lidí ještě nějaká jiná rasa?”

„Ano. Dvě.”

Arlene promluvila. „Je jednou z těch ras dvojice vzájemně souměrných, dvounohých bytostí s krátkýma nohama a se špičatými hlavami?”

„Ano. Ostatní jim říkají Klaveové.”

„Sears s Roebuckem," zamumlala Arlene.

Olízl jsem si rty. „Můžeš popsat tu třetí rasu?"

„Ne."

„Říkejme té rase Cizinci. Kde jsou Cizinci právě teď?"

„Na lodi."

„Ano, ale kde na lodi?"

„Všude."

Rozhlédl jsem se. Žaludek se mi obrátil, jako když na horské dráze dosáhnete vršku vysokého kopce.

„Co přesně myslíš tím všude? I v téhle místnosti?"

„Ano."

„V tobě?"

„Ano."

Zaváhal jsem. Vůbec jsem nechtěl znát odpověď na další otázku, která musela zákonitě přijít, ale naše mise byla důležitější než choulostivost mého žaludku. „Ve mně a v Arlene?"

Mírné zaváhání. „Nepravděpodobné, nemohu vás prohlédnout, abych se ujistila." Vydechl jsem. Ani jsem si neuvědomoval, že zadržuji dech, dokud jsem ho nevy-pustil.

„A co v ostatních lidech?" zeptala se Arlene.

„Ano," odpověděla Kulička nenuceně.

„Jsou mikroskopičtí?" hádal jsem.

„Ano, ale bez přímého vyšetření nebo pitvy nemohu určit přesnou velikost."

Posadil jsem se vedle kuželkové koule. „Ježíši Kriste," zaklel jsem. „Vyvíjejí se vážně docela rychle."

Byla to zbytečná poznámka, jen jsem měl prostě pocit, že musím něco říct.

„Jsou dokonce i v Kuličce," řekla moje desátnice. „Můžeme jí věřit?"

„No, Cizinci nevykazují sklon k tajnůstkářství nebo dezinformacím. Takové to neoprávněný vstup sem pravděpodobně přidali lidé. Nemyslím si, že máme na výběr."

Posadila se vedle mě, natáhla si nohy a předklonila se dopředu, aby povolila napjatým šlachám v kolenech a kot-

ničích. „Další otázka, seržo. Jak tu někoho prohlédneme, abychom ty Cizince našli?"

Podíval jsem se na ni, smrtelně vážně. „Proč prostě nepožádáme o povolení?"

„Děláš si srandu."

„Máš snad lepší nápad? Promiňte, vyšší kapitáne, ale velmi se mi líbí to stehování na vaší uniformě. Mohl byste si lehnout sem pod tenhle mikroskop, abych ho mohl podrobněji prozkoumat?"

Arlene dlouze přemýšlela, ale nepodařilo se jí vymyslet žádný lstivý a ďábelský způsob, jak přimět někoho z posádky, aby se podrobil vyšetření. O tři hodiny později jsme se rozhodli vyzkoušet můj plán.

„Kuličko, můžeš se napojit na komunikační systém lodi, ať už jím je cokoliv?" zeptal jsem se.

„Jedná se o subkronální zpravodajskou síť. Ano, mohu se na ni napojit."

„Arlene, jakou zprávu pošleme vyššímu kapitánovi, aby sem přiběhl? Nechci, aby se zatím dozvěděl o Kuličce. Pro případ, že si neuvědomují, že nám pomáhá." A to je také zajímavá otázka... Proč nám pomáhá?

Na chvíli se zamyslela, prohnula se a zaklonila hlavu dozadu. Její prsa napnula látku, z níž byla vyrobena blůza. Začal jsem mít velmi nevojenské myšlenky. Je to už dlouho, co jsem naposledy držel v rukou nějakou ženu. Otočil jsem se, abych potlačil obrazy ve své mysli - nebo je alespoň poupravil pro někoho jiného, u něhož to bude bezpečné, například Midge Garradonovou nebo Jayne Mans-fieldovou.

„Řekni jí, ať odešle zprávu, že vězni utíkají. Jestliže se tihle lidé vyvíjejí skutečně tak rychle, jak se zdá, pravděpodobně ani nebude vědět, jaké bezpečnostní systémy tu teď mají."

„Proveď, Kuličko," poručil jsem jí.

O tři minuty a jedenáct vteřin později - tak tomu říkám cenná informace - přiběhl vyšší kapitán v doprovodu dvou strážců. Všichni drželi v rukou nějaké podivné zbraně. Vypadali dost překvapeně, když mě spatřili, jak sedím na podlaze a se svým náhradním balíčkem hraji pasiáns, zatímco Arlene „spí" v posteli.

„Co se to tu děje?" zařval Tokughavita.

„Cože?"

„Utíkáte!"

„Kam?"

Vyšší kapitán se náhle jako mávnutím kouzelného proutku proměnil v rozumně uvažujícího muže a my už věděli proč. To když Cizinci, kteří infikovali jeho tělo, převzali kontrolu. „Bezpečnostní systém nahlásil, že vězni utíkají."

„Kdy?"

„Vidím, že v systému došlo k chybě. Vráťím se ke svému odpočinku."

„Proč?"

„Proč co?"

„Proč se musíte vrátit ke svému podřimování?" zeptal jsem se. „Nechcete zůstat a chvíli si popovídat, když už jste stejně vzbudil Arlene?"

Na domluvený signál A.S. zamrkala a převálila se -spáč se probudil. Posadila se a zažívala. Ačkoliv to jenom předstírala, musel jsem zívnout také - pokaždé když jsem někoho viděl zívát, mělo to na mě stejný účinek. Tentokrát to navíc napomohlo celé naší iluzi.

Vyšší kapitán Tokughavita chvíli uvažoval, jeho tmavě hnědé oči přeskakovaly sem tam mezi mnou a Arlene. S úlevou jsem si všiml, že se ani jednou nepodíval dolů na Kuličku, a dost možná šijí ani nevšiml.

„Zůstanu," rozhodl se Tokughavita.

Arlene si přisadila. „Ale ty gorily pošlete pryč. Mám z nich husí kůži."

Tokughavita přimhouřil oči a napřimil hlavu. Očividně nevěděl, co si má představit pod pojmem „husí kůže". Arlene čekala, až mu to dojde, ale když začínalo být jasné, že je nikam nepošle, zkusila to znovu: „Pořád se na mě dívají tak, však víte, nadřazeně. Musím se svléknout, abych - si mohla vyprat tričko, a nechci, aby mě viděli nahou."

„S tím soukromím má pravdu," přidal jsem se.

„Aha! Soukromí," přikývl vyšší kapitán. Vzhledem k tomu, jak si cenil svého individualismu, bylo soukromí pojem, kterému velmi dobře rozuměl. Pohybem ruky poslal obě gorily pryč.

Strážci nicméně neodešli okamžitě. Přistoupili jeden k druhému a něco si šeptali. Očividně se dohadovali, jestli uposlechnou rozkaz. Bože, ještě že jsem je neměl ve své četě. V Kefiristánu bychom nevydrželi ani pět minut, kdyby se Marvin s Donaldem* museli pokaždé poradit, jestli vážně udělají to, co jim seržant nařídil! Nakonec se oba tupci zdráhavě rozhodli, že tentokrát svého nadřízeného důstojníka uposlechnou. Odkráčeli pomalu a neustále se ohlíželi dozadu přes rameno pravděpodobně v naději, že uvidí, jak si Arlene odkládá tričko.

Jakmile odešli, Arlene se bez rozpaků svlékla do půl těla a chystala si vyprat v umyvadle vestu a triko - což bylo něco, co bych jí z celého srdce schválil, i kdybychom to nepotřebovali k tomu, abychom se zbavili kapitánových posil. Jak moudře předpokládala, i když si Tokughavita povídal se mnou, pětasedmdesát procent své pozornosti věnoval nádherné rusovlásce s obnaženou hrudí. To mi umožnilo přemístit se za něho, aniž by si toho všiml. Už mnohokrát jsem ji viděl nahou ještě víc než teď, takže jsem se dokázal soustředit na blížící se boj.

Ten trval déle, než jsem předpokládal. Popadl jsem To-

*Narážka na komiksové postavičky marťana Marvina a kačera Donalda z animovaného seriálu Duck Dodgers (pozn. překladatele).

kughavitu ze zadu zápasnickým chvatem, ale ten slizký, malý ďábel na mě vytáhl pohyb, v němž jsem rozeznal tradiční džudo, a vyklouzl z mého sevření. Přesto se mi ho podařilo udeřit kolmo dlaní do kolena a on se zřítíl k zemi, kde začal řvát a vriskat hrůzou, že nechce zemřít. Vyváděl jako hříšník, který si náhle uvědomil, že smrt pro něho znamená peklo!

Arlene ho popadla ze zadu, přitiskla mu předloktí proti průdušnici a zarazila další jeho výkřik dřív, než se stihl vydrat ven. Jenže ten parchant se zřítíl naznak i s ní a zůstal na ní ležet. Jak přitom kolem sebe mlátil nohama, kopl mě přímo do rozkroku.

Ta bolest byla nesnesitelná. Téměř horší, než když mě postřelili při přestřelce na povrchu! Ale když jste na bojišti, ze všeho nejdřív se naučíte, že bolest je potřeba vdechnout a nedovolit jí, aby vás zastavila. Je lepší cítit bolest, než umírat. Zatnul jsem zuby a nějakým způsobem si z hlavy vyhnal schopnost vnímat

bolest.

Jak je krucinál možné, že tenhle člověk bojuje v takové hrůze tak efektivně? Zdál se být nadpřirozeně silný a mrštný. Všichni zřejmě cítí takovouhle hrůzu tak často, kdykoliv něco ohrozí jejich život, že se prostě naučili s ní žít.

Obtočil jsem mu ruku kolem jedné nohy, ale druhou jsem minul. Ona mě však ne. Vymrštil své koleno a zasáhl mě těsně pod levé oko. Přisahám Bohu, že jsem viděl, jak mi kolem hlavy krouží světlušky. Měl jsem za to, že tohle byl čistý kickboxerský úder - ten chlap byl jako časovaná bomba!

Přesto začínal z nedostatku kyslíku slábnout. Zaměstnával jsem ho totiž natolik - kopl jsem ho přece do nohy svými slabinami a udeřil ho do kolene svým obličejem - že neměl čas ani dost sil vymanit se z Arlenina sevření. Teď, když začínal modrat, jí oběma rukama chytil za zápěstí a snažil se ho odtrhnout. Jenže Arlene sevřela svou

pěst do druhé ruky a vši silou za ni zatahla. Zatímco spolu takhle tancovali, popadl jsem ho i za druhou nohu a převalil se na něho. Oba dva jsem se váleli po Arlene a jsem si jistý, že za jiných okolností by se jí ohromně líbilo, že leží nahá pod dvěma velkými, svalnatými muži. Jakmile jsem vyššího kapitána přitiskl k zemi, popadl jsem ho za ruce a odtrhl je Arlene od paže. A tím skončil náš souboj. Za minutu a půl se A.S. rozhodla, že kapitán už s definitivní platností odpadl a nic nepředstírá, a pustila ho.

Pečlivě jsem ho prohlédl. Znovu začal dýchat a vracela se mu barva... Pomalu jsem si dělal starosti, protože při takovémhle přidušení můžete občas svému cíli rozdrtit prů-dušnici a zabít ho. Není divu, že se vyděsil! Posadili jsme ho a svázali mu ruce i nohy mými tkaničkami. Uvažovali jsme, jestli mu máme nacpat do úst roubík, ale jestliže jeho výkřiky smrtelné hrůzy nikoho nepřilákaly, pak jeho kolegové byli buď naprosto hluchí nebo je to nezajímalo. Poté jsme čekali, dokud se neprobere. Byl nejvyšší čas postavit se okolnostem čelem a podívat se faktům zpříma do tváře. Už bychom měli zjistit, kolik toho skutečně ví o cizincích, které pronásledoval a teď také „chytil“ - asi tak, jako když chytíte chřipku.

12.

„Kuličko, jakou máš senzorickou výbavu? Můžeš provést mikroskopické vyšetření vyššího kapitána Tokugha-vity?“ zeptal jsem se.

„Nemohu,“ odpověděla zeleně svítící koule.

„Sakra,“ zamumlala Arlene dřív, než jsem stihl zaklít sám. „Tak dobře, ty neužitečná kuželková koule, kde se na lodi nachází nejbližší laboratoř s mikroskopem?“

Ve vzduchu mezi mnou a Arlene se objevilo trojrozměrné schéma. Naše kajuta na něm zářila červeně a na šípce ukazující směrem k ní bylo napsáno Nacházíte se zde. O několik set metrů dál směrem k přídi a o palubu níž zářila další kajuta, tentokrát zeleně. Nejlepší cesta mezi oběma místy byla označena žlutou barvou. Kulička měla očividně znalosti o naší historii a také smysl pro humor.

Arlene se pokusila Tokughavitu zvednout, ale neměla o nic větší úspěch než já. Právě když jsem se opatrně přiblížil ke dveřím a snažil se s nimi něco vymyslet, Tokughavi-ta - stále ještě ne zcela při vědomí - zasténal. Pokusil jsem se dveře prostě otevřít... a povedlo se! Ten pitomec musel předpokládat, že nás zvládne. Možná že se tolik soustředil na individualismus, že ho ani v nejmenším nenapadlo, že bychom s Arlene mohli spolupracovat a složit ho, zatímco každý z nás samostatně by od něho dostal na zadek. Zavřel jsem dveře a vrátil se prohledat Tokughavitu. V botě jsem našel zařízení, které podezřele připomínalo zbraň. Kulička mi vysvětlila, jak ji nastavit tak, aby vystřelovala elektrický proud v takové intenzitě, s níž je možné zneškodnit průměrného člověka na několik minut.

„Arlene,“ vysvětloval jsem jí, „nemůžu se prostě přinutit k tomu, abych začal zabíjet lidi. Ne teď. Ne, když vím, proti čemu v téhle válce galaktických škol kriticismu skutečně stojíme.“

„Jo, vím, co tím chcete říct, seržo.“ Setřela si z obličeje zpocený pramínek vlasů, které v navlhém stavu získaly barvu rzi. „Kéž bychom měli phasery nebo něco podobného. Už se mi vážně začíná stýskat po domově. Chci -chci vidět...“

„Chceš vidět, kde žil Albert a co se s ním stalo?“ Usmála se a přikývla. „Něco mě teď napadlo, děvče.“ Otočil jsem se ke kouli a zeptal se: „Máš nějaké záznamy o životě Alberta Gallatina?“

„Mám jich několik,“ odpověděla. „Předpokládám, že se zajímáte o Alberta Gallatina, který vás doprovázel na výpravě. Následují nejvýznamnější události, časové údaje mohu dodat na vyžádání:

Gallatin se vrátil na Zemi poté, co byl zraněn během útoku na základnu Fredů. Zůstal v námořní pěchotě

Spojených států další dva roky, dokud námořní pěchota nebyla rozpuštěna a nahrazena Lidově demokratickými obrannými silami. Propuštěn se všemi poctami, povýšení do hodnosti dělostřeleckého seržanta, oceněn titulem Hrdina lidu Spojené Země."

„Páni," zamumlal jsem. „Asi bych také odešel." Arlene zavrčela. Více se zajímala o informace od Kuličky než o moje rádoby inteligentní komentáře.

„Fredové stále ovládali většinu souše, zakazovali vzdělávání, literaturu a technologický pokrok mezi lidmi, kteří byli pod jejich kontrolou. Gallatin navštěvoval tajnou školu pod širým nebem a studoval biofyziku, konkrétně kryo-geniku a metody přerušení života. Vyvinul řadu technik pro utlumení životních funkcí na dlouhé období. Posledních třicet osm let života strávil v Salt Lake Gradu výzkumem stáze."

„Můj Bože," vydechla Arlene. „On se snažil přijít na to, jak na mě počkat!"

Při pouhém pomyslení na jeho úsilí mě zamrazilo v zádech. Nahánělo mi husí kůže slyšet o marné snaze toho muže přechkat celá staletí, která bude jeho milované trvat návrat zpět k němu. Jeho láska by dokázala vydržet až do chvíle, kdy vychladnou hvězdy. Předpokládal jsem, že jeho snaha byla marná, protože jinak by nám ta kuželková koule určitě řekla, že ještě pořád žije.

„Gallatin přispěl svou prací k výzkumu stáze a vydal první teoretické pojednání o hypotetických účincích tohoto procesu na nervovou tkáň. Udělení Nobelovy ceny přenášeno pomocí SneakerNetu, konspirační šifrované síť vytvořené Albertem Gallatinem a šesti dalšími vědci. Síť byla využívána vědci, techniky, vojenskými a politickými vůdci i několika miliony dalších osob. Poznámka: Fredové se pokusili SneakerNet opakovaně vyřadit celých sedmdesát čtyři let, než byli poraženi a vyhnáni z planety. Nikdy se jim nepodařilo vyřadit celou síť, která nakonec sehrála roli v jejich zničení."

„Do toho, Alberte, do toho!" zašeptala Arlene se zavřenýma očima, jako by odboj stále probíhal, ačkoliv pro nás byl pouze součástí historie. Po tváři se jí skutálela slza. Poněkud v rozpacích jsem se odvrátil.

„Albert Gallatin uveřejnil na SneakerNetu dvacet Článků popisujících do té doby neobjevený systém stáze. Zemřel ve 132. roce svého života, v roce 31 SLO, v Salt Lake Gradu. Momentálně pohřben v obnoveném svatostánku Lidového náboženství Svatých posledních dnů."

„SLO?" zajímal jsem se.

„Slavného lidového osvobození," odpověděl vyšší kapitán Tokughavita. Oba dva jsme prudce vyskočili na nohy. Ten člověk nabyt vědomí, zatímco jsme poslouchali historii Albertova života, aniž by si toho kdokoliv z nás

všiml. „Gallatinův životopis jsem vám mohl říct sám," pokračoval vyšší kapitán. „Je dobře známý celému společenství. Studoval jsem ho ve škole - Hrdina lidu, jeho tělo je vystaveno v Síni hrdinů."

„Slyšeli jsme," řekl jsem. „Dostal medaili."

„Takže je mrtev," řekla moje desátnice a ztěžka se posadila na palandu. Položila ruce na kolena a sklonila hlavu. Udělal jsem to samé, jenom jsem nespustil oči z Toku-ghavity. Přesně po jedné minutě pevně a odhodlaně zvedla hlavu. Vypadala smutně, ale přesto vyrovnaně. Zjištění, že Albert skutečně zemřel, pro ni bylo zdrcující, ale aspoň to konečně věděla. Už žádné dohady!

„Albert Gallatin je mrtev," potvrdila Kulička. „Smrt oznámila Jill Lovelaceová v roce 31 SLO."

„A co stáze?" zeptala se Arlene.

„Prototyp v roce 37 SLO, úplná implementace v roce 50 SLO."

Arlene se na mě podívala se zoufalou, bezmocnou maskou hněvu v obličeji. Šest let! Šest let a mohl se zmrazit alespoň na třináct let, než byla stáze uvedena do plného provozu.

Nevěděl jsem co říct, tak jsem jenom něco plácnul. „Ježíši, taková lumpárna."

Musela to být vhodná slova. Arlene se uvolnila a dovolila každé své emoci, kterou cítila vůči Albertovi, aby se jí přehnala po tváři: upoutání, rozhořčení, sexuální vzrušení, láska, starost, roztrpčení a znovu láska - jediná emoce, která zůstala, když ostatní pomalu odpluly. Lehce a energicky vstala. „Chci se tam vrátit," řekla. „Položit na jeho hrob květinu nebo něco takového. To se přece dělá, ne? Flyi, dokázal bys sehnat kněze nebo někoho podobného, kdo by mohl požehnat Albertově duši, aby neskončila v duchovní Okinawě?"

Okinawa je pro nás „peklo všech mariňáků". Usmál

jsem se, ale nebyl to široký přátelský úsměv, spíš jsem jenom trochu ukázal zuby. „Nakousla jsi mou vlastní obavu, A.S. Jestliže na Zemi už neexistuje žádná víra, jsou tam ještě vůbec kněží? Jak se budu

mocť vyzpovídat?" Rychle jsem zmlkl. Nechtěl jsem nahlas vyslovit úplnou, děsivou pravdu, kterou jsem si právě uvědomil: Zemřu bez rozhršení! Jestli někdo půjde do pekla, budu to já - katolík, který zemře, aniž by svou duši zbavil nepřiznaných hříchů.

„Tak pojď, ty vřetídlo," řekl jsem a vytáhl Tokughavi-tu na nohy. „Podíváme se, co jsi v poslední době chytil za bakterie." Otevřel jsem dveře a vyklouzl ven, vyššího kapitána jsem vytáhl za sebou. Arlene mi kryla záda, přidržovala ho za zadní část košile a něžným hlasem ho ujišťovala, že ho může udeřit do zátylku a zlomit mu páteř dřív, než stačí utéct na dva kroky od ní.

Právě jsem začínal litovat toho, že jsme museli nechat Kuličku v naší cele a doufat, že tam bude, až se vrátíme, když v tom jsem příliš prudce zastavil a ucítil, jak mě něco udeřilo do nohy. Podíval jsem se dolů a hle, spatřil jsem naši zelenou zářící kuželkovou kouli. Vesele se nám koulela pod nohama, pletla se do cesty a padala skrz průlezy jako skutečná koule. Usmál jsem se. Tohle bylo už vážně absurdní.

Museli jsme urazit více než dvě stě metrů, které měřila chodba, protože jsme nemohli najít správnou trasu a několikrát jsme se vraceli zpět. Kdykoliv jsme se trochu ztratili - ne že by se průzkumníci námořní pěchoty dokázali skutečně ztratit - Kulička promítla do vzduchu mapu. Bůh ví, jak to dělala. Byla vyspělejší o dvě stě let a já přitom ani nevěděl, jak funguje televize.

Vstoupili jsme do průchodu, dlouhého a úzkého jako roura. V polovině nám cestu zastoupil jeden z členů posádky. Chystal jsem se ho udeřit nebo zneschopnit elektřinou, když jsem si uvědomil, že se na nás vůbec nedívá!

Otočil se k nám zády a pískaje si něco příšerně falešného se začal hrabat v elektrických obvodech. To, že utíkáme přímo kolem něho, ho snad ani nemohlo zajímat méně. Jedině dobře. Ještě nikdy jsem totiž neviděl statnějšího chlapa. Měřil rozhodně víc než dva metry, vážil nějakých 140 kilogramů, měl černou pleť a - nelžu vám - rovné světlé vlasy, spadající mu až do půlky zad. Na uniformě se mu vyjímal jiskřivý motiv, díky němuž mi připomínal mexického matadora. Dokonce i jeho klobouk byl zkrášlen o dvě koule zavěšené po stranách. Když jsme kolem něho procházeli, neudržel jsem se a knkl na něho „olé!", ale on si mě vůbec nevšímal.

Protáhli jsme se svižně rourou a poté seskočili dolů přístupovým poklopem do černočerné tmy. Ztěžka jsem dopadl a přitom uklouzl v rozlitém oleji. Nevím, z čeho unikal. Odkulhal jsem o kousek dopředu. Kulička se o něco víc rozzářila, aby mohla osvětlit okolí, a seskočila dolů vedle mě. Přitom si celý jasně osvětlený obličej zamazala velkou, výraznou olejovou skvrnou, ale nezdálo se, že by jí to nějak vadilo. Kéž bych tak měl svůj batoh. Měl jsem v něm pěknou baterku, která by si uměla posvítit na věci víc, než dokázala Kulička. Opatrně jsem se za pomoci hmatu posunoval kupředu, vyhýbal jsem se přečnickujícím věcem, abych si nerozrazil hlavu, a jenom jednou jsem zakopl o lem kovové mříže. Arlene za mnou klela a nadávala - ona vidí ve tmě příšerně. Jakkoliv nepříjemné to bylo pro mě, pro mou desátnici to muselo být ještě horší.

Před námi jsem zahlédl světlo, takovou matnou červenou záři. Nahrabil jsem se, abych se vyhnul překážkám visícím ze stropu, a rozešel se vpřed jako lokomotiva, které zapřáhli pouze dvojici vagónů. Všiml jsem si, že světlo pochází zpoza rohu. Lehce jsem se posunul vpravo a ocítl se tváří v tvář dalšímu členovi posádky. Naneštěstí se jed-

nalo o jednoho ze dvou strážců, které si s sebou Tokugha-vita původně přivedl. Tomu říkám náhoda! Vyšší kapitán byl pěkná potvora, bleskurychle uvažoval a byl zatraceně hbitý. O koho se jedná, si uvědomil ve stejný okamžik jako já, ale místo toho, aby celou situaci jako trouba pozoroval, proti mně vystartoval, udeřil mě do ledvin a odrazil celým tělem dopředu.

Protože ho Cizinci zrovna neovládali, byl strážce našťastí imbecil k pohledání. Přihlouple na mě zíral, ale dát mu ještě pět vteřin, už by se stačil sebrat. Jenže já neměl shovívavou náladu.

Prudce jsem zašlápl nohu a zarazil se na místě. Poté jsem se zaklonil a vyvedl Tokughavitu z rovnováhy. Vzhledem k mojí větší hmotnosti a síle v nohu se vyšší kapitán odrazil dozadu, čímž se mezi námi a strážcem utvořila dobře deset metrů široká mezera.

Voják se konečně probudil a začal reagovat ve snaze ovládnout situaci, jenže už bylo příliš pozdě. Teď když jsem ho měl akorát na dostřel, jsem na něho namířil svou malou energetickou zbraní a s hlasitým zapraskáním stiskl spoušť. Strážce vykřikl „kdo!" nebo něco podobného a padl na kolena, ani ne v poloviční vzdálenosti ode mě. Převalil se na jeden bok a jeho tělo se zmítalo zachváčeno křečemi. Oči

obrátil vzhůru tak, že bylo vidět jenom bělmo, které však spíše připomínalo lávu hořící v červeném tunelu. „Uhni," zavrčel jsem vztekale, když jsem překračoval jeho vyčerpané tělo.

Arlene zlomyslně postrčila vylekaného Tokughavitu kupředu a několikrát ho prudce udeřila do břicha, aby mu dala lekci. Během výcviku a při obtýdenních boxerských zápasech pořádaných Liščí rotou jsem se nespočetněkrát ocitl v roli terče výprasku desátníka Sandersové, takže jsem moc dobře věděl, jak se vyšší kapitán musí cítit.

Slezli jsme po posledním žebříku a Kulička zcela pocho-pitelně musela propadnout otvorem a přistát přímo na mé noze. Spolkl jsem výkřik plný bolesti a skřípal zuby, dokud jsem nemohl opět chodit. Poté jsem se kolébavou chůzí vydal na cestu chodbou a za sebou táhl svého zajatce. Laboratoř byla zamknutá elektronicky, ale jediné zabzučení mé zbraně se o tenhle problém postaralo. Vstoupili jsme dovnitř a otevřeli ústa v údivu z bludiště přístrojů. Zadoufali jsme, že náš malý počítač ví, co s tím vším máme dělat.

Nevěděl. Vytáhli jsme Tokughavitu na vyšetřovací stůl a jeho začalo živě zajímat, co to krucinál děláme. Přidržel jsem ho a přitom si uvědomil, že by se malí Cizinci v podobě virů mohli hemžit v celém jeho těle, přelézt mi na ruce, proniknout skrze hrdlo a přímo do plic... Otrásl jsem se hrůzou, ale museli jsme to prostě zjistit.

Arlene se procházela po místnosti a četla nahlas nápisy na jednotlivých přístrojích: „Monitor známek života - tak to ne... automatická chirurgie, laser, separátor Kla-veů - hele, Flyi, tohleto od sebe dokáže oddělit klavijskou dvojici?"

„To vážně nevím, Arlene. Radši čti dál ty pitomý nápisy. Někde tu ta automatická mikrobiologická laboratoř musí být."

„Mikrolab?" zpozorněl vyšší kapitán. Považoval jsem ho za „zajatce" tak dlouho, že jsem úplně zapomněl na to, že se jedná o skutečnou osobu se skutečnými starostmi. „Stalo se něco? Jsem nemocný?" V jeho hlase bylo znát zděšení a snažil se vyprostit z mého sevření.

„Možná jsi něco chytil," řekl jsem neosobně, možná až moc nenucené. Kapitán zpanikařil, jeho obličej zbledl a jeho síla se zdvojnásobila, jak se mě zběsile snažil setrást. Lehl jsem na něho vši silou a zamáčkl ho do měkkého vyšetřovacího stolu. „Přestaň sebou cukat, krucinál! Chceš, abych ti jednu vrazil? Jestli to je jediná možnost, jak tě tu udržet..."

Při zaslechnutí varovného tónu v mém hlase se okamžitě uklidnil, ale skrze předloktí, kterým jsem ho držel na stole, jsem cítil, jak mu srdce divoce buší. „Já zemřu? Zemřu? Zemřu?"

„Nic takového," zahřměl jsem. „Pronásledovali jste Cizince - vetřelce, kteří na nás zaútočili, ty, kteří zničili Fredy... No a my si myslíme, že zmizeli právě tam."

„Kam? Jak?"

„Elektronický stimulátor," četla dál Arlene.

„Mluvím o cizincích, kteří se vyvíjejí skutečně rychle. Máme za to, že na sebe vzali mikroskopickou podobu a všechny vás nakazili. To vysvětluje, proč jste občas dvakrát chytřejší než normálně, jak lidé postavili tuhle loď a... a spoustu dalších věcí."

„I mě?" Vyšší kapitán Tokughavita si pomalu prohlédl celé své tělo, každé napnutí svalu i jeho zachvění. Nevím, co hledal. Kdyby byli Cizinci dostatečně velcí na to, aby je mohl vidět pouhým okem, všiml by si jich už dávno.

„Musíme tě dostat pod -jak jsi tomu říkal?"

„Mikrolab je támhle," řekl a pohledem ukázal na poslední přístroj v půlkruhu obklopujícím stoly.

„Arlene!" křikl jsem a pokynul k určenému zařízení. Okamžitě k němu přiběhl.

„Mikrobiologická laboratoř/Molekulární laboratoř - to je ono, Flyi!"

„Dotáhni to sem. Toku, jak tuhle věc zapneme? Chceme prozkoumat tvou tkáň, abychom zjistili, jestli tě nakazili."

Skroutil se. „Nechtě mě! Nechtě mě! Sám si mohu vzít vzorek a prozkoumat se!"

„Arlene?"

Zaskřípala zuby a pevně stiskla rty. „Tohle je na tobě, Flyi. Ty máš na rameni tři proužky. Já bych ale dřív uvěřila Fredovi než jemu."

Pomalu jsem uvolnil sevření, v němž jsem Tokughavitu

držel. Odšoupnul se stranou a posadil se. Otočil se a podíval se na mě, jestli hodlám něco udělat. Když jsem se nepohnul, sklouzl ze stolu a chtěl se postavit. Měl však tak slabá kolena, že v okamžiku skončil v podřepu na podlaze. Silou vůle se přinutil vstát a opřel se o mikrobiologickou laboratoř, kterou k nám Arlene právě přitlačila.

Vyjeveně si prohlížel tu spoustu tlačítek a bylo nad slunce jasné, že mu tenhle systém nic neříká. „Jste lékařský důstojník?“ zeptal jsem se ho. Tokughavita přísně zakroutil hlavou. Jeho bledá ruka váhala nad různými tlačítky na dotykové obrazovce, až nakonec přistála na jednom z nich označeném slovem Vzorek.

Vložil svou ruku do malého otvoru, který vypadal jako prostor pro tácek, na němž z automatu vyjížděla káva. Krátce blesklo světlo a on křečovitě vytáhl svou ruku ven - na bříšku palce se mu objevil malý vryp, který několik minut utěšeně krvácel.

„Existuje nějaký způsob, jak promítnout obraz tak, abychom ho viděli?“ zeptala se Arlene. Vyšší kapitán Tokughavita na ni jenom nechápavě zíral. Zdálo se, že ho víc zajímá jeho krvácející ruka. Možná se obával, že vykrváčí k smrti.

Bylo to tak zvláštní - i při tom nejmenším nebezpečí naprosto zešíleli. Nejen Tokughavita, ale také Josepa-ze, když jsem mu přiložil nůž ke krku, a dokonce i ti šašci u večere, když se do vzduchu vymrštil nůž. Ale když viděli, že konkrétní zranění nebude mít za následek smrt -jedinou věc, kterou jako lidé nemohli nikdy opravit - uzavřeli strach jako elektrický obvod.

Napadalo mě jediné vysvětlení: nějakým způsobem uvěřili, že kromě hmotného světa nic jiného neexistuje, že smrtí končí naprosto vše. Žádná duše, žádný duch, žádné „duchovní společenství“, které by stálo výše než neo-svícený materialismus. A možná právě proto byli tak zpro-padeně individualističtí. Jestliže vně nich nic neexistuje, proč by měli vůbec věřit ve společnost nebo svou vlastní pospolitosť?

Taková společenská nestabilita - nedostatek vyššího pochopení pro morálku a víru - vedla přímo k jejich absurdnímu atomismu. Jestliže ničemu nevěříte, dokonce ani přežití vašeho vlastního druhu, tak proč byste se neměli chovat podle pravidla každý sám za sebe? Ženy i děti přes palubu, беру si záchranný člun!

Něco jsem si uvědomil. Možná to byl právě samotný nedostatek víry, zapříčiněný zjištěním, že jsme jedinou rasou v galaxii, která není nesmrtelná, co umožnilo těm zatraceným Cizincům nějakým způsobem zamořit lidi. Cizinci se jednoduše děsili naší nezlomné víry, která proti nim působila jako vakcína. Je možné, že jsme my dva s Arlene imunní? Potřásl jsem hlavou. To na mě bylo až moc hlubokomyslné. Natáhl jsem se a také si prohlédl přístroj. Bylo to nízké zařízení s dotykovým obrázkovým panelem připomínajícím automat na mince. Většina nápisů mi byla nesrozumitelná - na jednom tlačítku stálo pouze DxTxMx, zato v levém dolním rohu jsem si všiml tlačítka označeného slovem Viz. S nadějí v srdci jsem ho stiskl.

Někdo tam nahoře - a tak dále, však to znáte. Před našimi obličejí se zničehonic objevil velký, vznášející se kus houbovitě hmoty. Nejprve jsem uskočil, ale pak jsem si uvědomil, že se jedná o mnohonásobně zvětšený trojrozměrný barevný obraz vrypu vyřízlého z Tokughavitovy ruky. Na tlačítku pod Viz bylo napsáno + Obr-, a tak jsem několikrát stiskl + a obraz se začal přibližovat. Jeho vnější okraje postupně mizely, aby měl stále stejný rozměr. Pravděpodobně bych s ním nějakým způsobem mohl i otáčet, ale neměl jsem nejmenší tušení jak.

Nakonec, tím že jsem tam jenom tak stál a držel prst na plusové straně tlačítka, se obraz přiblížil natolik, že jsme mohli rozeznat drobné tečky představující jednotlivé buňky. Jak jsem pohled nadále přibližoval, spatřili jsme množství drobných stvoření... jeho tělo bylo samozřejmě pokryto bakteriemi, každé tělo je. My jsme však hledali něco, co by na první pohled vypadalo nesprávně a nepatříčně. I když ne, že by tam něco takového muselo nutně být. Možná se Cizinci vyvinuli v mikroorganismy, které vypadaly stejně jako všechno ostatní. Ale byl to jediný způsob, jak jsme mohli pokročit o něco dál.

Uplynulo několik minut a já tam pořád stál jako panák ve výloze a svými znečitlivělými prsty mačkal tlačítko pro zvětšení pohledu. Až jsem konečně uvnitř jednotlivých buněk začal rozlišovat chromozomy, ale pořád nic, co by vypadalo skutečně cize. Mířili jsme stále hlouběji a hlouběji, stejně jako stará horská

dráha, která stávala v Disneylandu v Kalifornii, když jsem byl ještě dítě. Po další době strávené přibližováním jsem spatřil točité stíny, které musely patřit DNA, RNA nebo něčemu takovému. „Co se stalo s barvou?“ zauvažoval jsem. „Proč je to všechno tak tmavé?“

„Při takovémhle zvětšení,“ vysvětlovala mi Arlene, „si nemůžeš na věci posvítit viditelným světlem. Když se dostaneš až na úroveň jednotlivých atomů, tak na ně v podstatě vystřeluješ elektrony a sleduješ jejich obrysy. Nic jiného totiž nemá dostatečně krátkou vlnovou délku na to, aby dokázalo zaznamenat události v řádu angstrómů.“

„Aha. No jasně.“ Ve skutečnosti jsem neměl nejmenší tušení, o čem to mluví, ale to důležité jsem z toho pochopil. Přístroj nebyl rozbitý - tohle bylo to nejlepší, co vzhledem k fyzikálním zákonům dokázal. Když jsem zvětšil obraz natolik, abych viděl jednotlivé řetězce DNA, našel jsem konečně to, co jsem hledal: spatřil jsem celou sadu propracovaných, prstencových trojitých spirál - a šroubovice s třemi řetězci rozhodně do lidského těla v přirozeném řádu věcí nepatří. Našel jsem svoje Cizince a v ústech jsem měl najednou takové sucho, že jsem nedokázal vyprodukovat ani dostatek slin na to, abych mohl polknout. Tam byli, malí jako život sám... ne pouze mikroskopičtí, ale na úrovni molekul.

A ty malinkaté věci byly naším nepřítelem, protože ovládaly myšlení a chování vyššího kapitána, kdykoliv se rozhodly převzít kontrolu nad jeho vlastní vůlí. Jak jsme ve jménu Božím měli bojovat s něčím, co by mohlo proletět kulkou, aniž by si všimlo čehokoliv jiného kromě obrovského množství prázdného prostoru?

Za běžných okolností bych byl naplněn bázní, ale teď jsem cítil pouze strach.

15.

Kdybyste si ve slovníku vyhledali slovo „otupělý“, našli byste obrázek vyššího kapitána Tokughavity. Byl ještě víc omráčený než kdokoliv, koho jsem kdy poznal - civěl do prázdna celých deset vteřin. Potom zničehonic tupý výraz v jeho obličejí zmizel a nahradil ho závan nesnesitelné inteligence, což -jak jsem teď už věděl - znamenalo, že nad ním opět převzala kontrolu nakažlivá choroba v podobě Cizinců.

Tentokrát jsme však byli připravení. Arlene i já jsme ho popadli každý z jedné strany. Naše společná síla ve spojení s pouty znamenala, že byl účinně neutralizován. Nadešel čas výsledku.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

On - oni, to je jedno - si mě prohlédl od hlavy k patě. Bleskurychle musel pochopit, kolik jsme toho věděli nebo uhádli. „Nyní sloužíme jako oživovatelé.“

„Proč-“

„Protože oživujeme mrtvé.“

„Kolik ovládáte-“

„Většinu dlouhodobé verbální paměti, ne asociativní ani obrazotvornou paměť.“

Pozvedl jsem ruku. „Zadržte! Počkejte, dokud nedokončím otázku, a až potom na ni odpovězte, aby i Arlene pochopila, o čem je tenhle - rozhovor.“

„Naznačte, až skončíte.“

„Kývnu hlavou. Nebude vám vadit, když nám odpovíte na pár otázek?“ Ticho. Potom jsem si vzpomněl, že mám kývnout.

„Vyměníme si informace formou, jaké dáváte přednost.“

Systém jeho řeči byl naprosto odlišný: Tokughavita teď používal více větných členů a rozvíjel svou odpověď. Byl jsem téměř stoprocentně přesvědčen, že se skutečně jedná o naprosto jinou osobu. Asi tak na devadesát devět procent. Dokonce i vypadal jinak - žádné emoce, žádná netrpělivost, ani stopa po sebeuvědomění. Možná že Cizinci, Oživovatelé, měli emoce, ale reagovali prostě tak odlišně, že jsme jim nemohli porozumět.

„Jak ti máme říkat?“

„Oživovatelé.“

Arlene zasupěla a já si její reakci v hlavě dokonale přeložil. Další zpropadená kultura, která žije v úlu! I když je pravda, že jsme to věděli už od chvíle, kdy jsme vyslyšeli našeho posledního Cizince. Nevím, proč ji to tak rozčílilo. Položil jsem mu, nebojím, několik dalších neškodných otázek, aby ztratili ostražitost, a pak jsem na ně zničehonic udeřil: „A proč jste tedy nenakazili i Arlene a mě?“ Kývl jsem,

ale oni mlčeli dál.

Dotkl jsem se jejich citlivého místa. Nepostřehl jsem sice žádnou změnu ve výrazu, dýchání, ani srdečním tepu - přesto jsem věděl, že jsem nakousl otázku, která Oživovatelé mátlá a trápila. Náhle jsem si uvědomil, proč při dotazech na naši víru - Arleninu v lidstvo a moji v Boha - zacházeli do takových podrobností. Došlo jim, že naše víra je nějakým způsobem spojená s jejich vlastní neschopností do nás proniknout.

Arlenino uvažování se očividně ubíralo stejným směrem. „Jsme imunní!“ vykřikla a vítězoslavně se usmála. „Nemůžete do nás vniknout, že ne?“

„Nyní nemůžeme říct nic.“ Teď když jsme prokoukli jejich hru, se už Cizinci neobtěžovali mluvit jako občané Lidového státu Země.

„Samozřejmě že nemůžete,“ řekl jsem a vrazil svůj obličej Tokughavitovi pod nos. „Jste chytřejší než my. Dost na to, abyste věděli, že se z toho nemůžete vyhat. Dost na to, abyste věděli, jak nebezpeční jsme. Takže najednou už nechcete odpovídat na otázky.“

Oživovatelé nečekaně zmizeli z lidského obličeje. Během deseti nebo patnácti vteřin pomalu nastartoval Tokughavitův mozek. Překvapením zamrkal a trval na tom, že si nepamatuje ani jediné slovo, které řekl. Zato si dobře pomatoval šokující odhalení. Zkroutil se na vyšetřovacím stole, popadl se spoutanými rukama za kolena a sklonil hlavu. „Co mám dělat? Nechci zamoření.“

„Vážně? Toku, můžeš udělat jedinou věc - přidej se k nám. Spolči se s námi a postav se jim.“

„Ale to nemohu vyhrát! Jsou příliš silní, používají proti nám naše vlastní vědomí!“

„Můžu tě jich zbavit, Toku... Když to budeš chtít dost silně.“

Podíval se na mě s očima dokořán, do tváří se mu začala vracet barva. Dýchal ústy a neustále si olizoval suché rty. „Chci... chci to víc... víc než cokoli jiného. Co mám dělat?“

„Věříš, že tě dokážu zbavit tohoto ďábelského zamoření?“

„Věřím.“

„Věříš, že mohu zachránit tvé tělo i tvou duši? Věříš tomu?“

„Ano, ano, věřím!“

Popadl jsem Toká za modře zdobené klopky a teatrálně, až hrubě, jsem ho strhl ze stolu. Tvrdě jsem ho povalil na podlahu, kde se schoulil, jak se jeho odvaha vytrácela tváří v tvář mému hněvu - co kdybych ho zabil! „Toku, jestli tomu věříš, tak uvěř ve Vševědoucího - přijmi víru, dovol, ať tě má víra omyje jako krev jehňátek! Tokughavito, otevři mi svou duši! Otevři ji víře v jakéhokoli ducha, kterého pokládáš za svatého, ale hlavně věř, věř!“

Byl jsem stále víc a víc dramatický, tyčil se nad ním a ze všech sil se snažil co nejpřesněji napodobovat duchovní hodnotáře pořádající setkání věřících ve stanech pod širým nebem. Takové, kteří neustále křížovali náš okres, když jsem byl ještě chlapec, a snažili se nás katolíky spasit před něčím, čemu říkali „babylonská děvka.“* V srdci jsem cítil spalující vinu. Hluboko uvnitř jsem věděl, že páchám nějaký příšerný hřích. Ale věděl jsem, co dělám, nebo jsem si to alespoň myslel. Potil jsem krev, zatímco Arlene mě v pozadí doplňovala a vše, co jsem „provola“, potvrzovala tak, jak bylo nutné.

Nebylo to žádné vysoké umění, to přiznávám. V našem kostele, jehož jsem byl pod dozorem sestry Lucrezie chovancem dlouhé čtyři roky svých středoškolských studií, bych tím nikoho nepřesvědčil. Ale ve světě, z něhož Tokughavita pocházel, si nemohl vytvořit žádnou obranu proti někomu, kdo apeloval na jeho prvotní víru. Podlehl mi snadno. Dokonce za kratší dobu, než kterou potřeboval otec Bartoloměj, vedoucí představitel našeho kostelíku a zákonný nadřízený sestry Lucrezie, k tomu, aby nás děti přesvědčil, že peklo je věčné. Ve spolupráci s Arlene se mi podařilo v Tokughavitově duši zažehnout víru - víru v nás!

Stačilo to. Když kapitánova prohlášení o jeho věčné víře dosahovala vrcholu, strčili jsme mu ruku do přístroje a obětovali další její kousek. Arlene našla kratší cestu k atomické úrovni zvětšení... a při Bohu a Tokově pravé ruce jsme zjistili, že všechny malé prstence inteligentních molekul jsou mrtvé a zhroutené do sebe!

*Za babylonskou děvku označují protestanští reformátoři římskokatolickou církev (pozn. překladatele). No, k sakru, není nad to, když se ukáže, že víra dokáže být skutečně nakažlivá. Tokughavita odběhl pryč a za necelých patnáct minut byl zpět se dvěma svými kamarády - jedním z nich byl strážce, kterého

jsem vyřadili supero-mračovačem. Byl to trochu nepříjemný okamžik, ale přesto jsem se znovu uchýlil ke svému stanovému výstupu za duchovní obrodu. Tentokrát trochu výmluvněji a za pětadvacet minut jsem získal další dvě „očistěné“ duše bojující mezi sebou o to, kdo se stane mým apoštolem.

Tomu jsem se snažil udělat rychlou přítrž. Existují meze, které by dobrý mariňák jako seržant Flynn Tag-gart neměl překročit! Trval jsem na tom, že jejich víra pramení z nich a moji práci může dělat kdokoli. Nebyl jsem nic víc než hlučný kazatel s oholenou hlavou. Ale moje „duchovní práce“ se šířila jako epidemie. Ještě neuběhlo ani půl dne a už se nám podařilo „překonzertovat“ třicet mužů a dvanáct žen, z nichž všichni dospěli k uspěchanému závěru, že já jsem ten pravý, v koho by měli věřit. Bože! Arlene se uculila a podotkla: „Hlavně když to funguje. Očkujeme je vírou samotnou - nezáleží na tom, v jakou potrhlou věc nebo osobu věří.“

Přesvědčit ženy bylo těžší. Byly příliš logické a racionální - nereagovaly kladně na emoce nebo citění pro komunitu. Těch několik, které jsme získali, jsme přesvědčili tím, že jsme ukázali na muže a řekli: „Vidíte? Funguje to, krucinál!“

Tím jsme získali obrovskou armádu čtyřiceti čtyř bojovníků, což bylo téměř tolik, kolik nás bylo v Liščí rotě. V naší armádě byli sice jenom dva mariňáci, ale to se srovnalo tím, že jsme neměli žádného pitomého důstojníka! S naší rotou čerstvě pokřtěnou Bratrstvo neohrožených jsme udeřili jako blesk a v krátké, bohužel však krvavé bitvě, ovládli zadní třetinu lodi Neúcta k dekonstrukcionis-tům přinášejícím smrt. Uspořádal jsem naši armádu do

kaskádového klínového útvaru, jehož špice zaútočila na nepřípravené strážce ve strojovně, kteří zpočátku nekladli odpor, protože nemohli uvěřit tomu, že na ně jejich kolegové skutečně útočí. Naši lidé bojovali jako démoni, kteří se nebojí smrti! Nebo to alespoň platilo po dobu, kdy měli „obrácení“ v živé paměti. Poprvé v jejich dlouhých, bídných životech naprostého materialismu a zoufalství z vlastní smrtelnosti věřili, že budou žít i po smrti - měli víru, kterou jsme jim přinesli my s Arlene. No dobře, byla to falešná víra. Nejsem žádný Bůh ani prorok. Ale víra samotná je živoucí věc, která je naočkova-la a chránila nejen před Cizinci, ale také před zoufalstvím z pocitu, že všechno je marné. Úpadek nedokázal zahubit jejich citění, které v nich zůstalo i po tolika staletích, kdy se na ně snažili zapomenout. Ted'... ted' z nich byli zase normální lidé, bojující a zabíjející ze srdce.

Zbavení účinků ochromujícího strachu ze svého vlastního nebytí se vrhli do bitvy se skutečnou radostí a nenu-ceností, díky čemuž byli pětikrát výkonnější - ale také desetkrát hůře ovladatelní. Ještě se nám očividně nepodařilo vyřešit problém společenského atomismu!

Když se ti šašci konečně vzchopili a začali bránit oba průchody vedoucí k hlavním kolektorům lodi, bojovali jako jednotlivci. Stejně jako barbarské hordy proti římským legiím i oni byli pšenici pod našimi kosami. Skutečně jsem si přál, aby se vzdali, jenže oni neměli ani ponětí o celkovém strategickém cíli - takže nemohli přijít na to, že prohráli! Všichni bojovali, jako by právě oni byli rozhodující postavou celé bitvy. Osobně jsem zabil dva Asijce, kteří se opřeli zády o řídicí panel kolektoru a stříleli do průchodu elektrické výboje. Nemohl jsem se přinutit k tomu, abych zastřelil neznámou ženu, která se však záhy zhroutila po smrtícím Tokughavitově zásahu ze zbraně připomínající jehlici.

Arlene vedla infiltrační jednotku, která nadzvedla mříže chránící přístupový poklop chladicího systému a prolezla skrze mrazicí potrubí. Vylezli ve strojovně, za jejími obránci, a rozemleli zadní linii - spíše zadní dav - na maso do karbanátků. Odvrátil jsem obličej od pohledu na Arlene vykuchávajícího vojáka svým nedávno opětovně nabytým armádním nožem. Věděl jsem, že když se A.S. nechá unést mariňáckou zběsilostí, nezná její krvežíznivost mezí, ale já byl natolik staromódní, že jsem se štítil pohledu na zakrvácenou ženu, ať už ta krev patřila komukoli.

Jak jsem otočil hlavu, zaslechl jsem třesnutí střelné zbraně a o mou lebku se otřelo cosi těžkého. Nefořemně jsem se zřítíl k zemi, praštil se hlavou o podlahu a oběma rukama se zachytil za řídicí panel, aby mě nesmetla rudá přílivová vlna. Vyškrábal jsem se na kolena a poté i na nohy. Místnost se točila a ze všeho nejvíc se mi chtělo zvracet. Přesto jsem se dokázal udržet na nohou, i když jsem cítil, jak mi po lícni kosti stéká krev, stáčí se po čelisti a odkapává na podlahu.

„Vpřed!“ zaskřehotal jsem. Na nic víc jsem se nezmohl. „Obsad'te stanici řízení paliva, ovládání nastavení kolektorů a vodíkových trysek!“ Můj pobočník - drobný mladík s obrovskými rukama a nohama - opakoval moje rozkazy hromovým hlasem a já sledoval, jak moji vojáci - někteří z nich - vyráží kupředu

a zmocňují se hlavních motorů při pouhých šesti obětech na naší straně. Potom jsem se znovu sesul k zemi, a když jsem se probudil, byl jsem zpět na té samé ošetřovně, kde jsem se ocitl na začátku téhle fáze našeho dobrodružství. S tím rozdílem, že tentokrát mi vyšší kapitán zasalutoval a oslovil mě „pane“. Nezvítězili jsme. Neprohráli jsme. Bylo to nerozhodně: my jsme měli motory a energii, Oživovatelé stále ovládali navigaci, zbraně a „neobrácené“. Poslali delegaci, aby se mnou vyjednala podmínky... a já zjistil, že během

mého bezvědomí mě vojáci zvolili „Prvním mluvčím lidu“ a udělili mi medaili.

Bohužel, naše situace byla neudržitelná. Mohli jsme s lodí vzlétnout, ale nemohli jsme ji řídit. Kdyby lidští hostitelé Oživovatelů nechtěli opustit systém, mohli by v něm jednoduše kroužit. Naneštěstí také kontrolovali jeden rozhodující prvek: zásobu jídla. Mě však napadlo, že někde poblíž strojovny by se mohlo nacházet ovládání ovzduší, takže jsem pověřil Arlene a několik chlapců, aby ho našli. Mohl to být náš jediný trumf.

Delegace hostitelů čekala přede dveřmi, dokud jsem dvěma ze svých mužů, Souzukimu a Yamaramovi, neřekl, aby je pootevřeli. Strčil jsem mezi ně pouze obličej a obří hlaveň jakési brokovnice, o kterou jsem obral jednoho z mrtvých vojáků, a zeptal se: „Jaké jsou vaše podmínky?“ Za mnou muži přikrývali mrtvé a přenášeli je na jednu stranu v očekávání zdoluhavého obléhání. Ostatní pořádali mimořádná modlitební shromáždění nebo něco takového... Myslím, že jsem zaslechl „prosíme tě“ a „podvolíme se“, když jsem kolem nich procházel. Všichni se také neustále klaněli směrem ke mně, což Arlene působilo nezměrné potěšení.

Ani jeden z hostitelů neodpověděl, dokud jsem si neuvědomil, že mám kývnout. To zodpověděl mou základní otázkou: Oživovatelé byli skutečně plně kolektivizová-nou rasou - cokoliv bylo řečeno jednomu, bylo řečeno všem. Oživovatelé, kteří pobývali v Tokughavitovi, oznámili ostatním moji žádost neodpovídat, dokud nedokončím otázku a nekývnu.

„Jestliže se vzdáte,“ řekli prostřednictvím svého hostitele, na jehož jmenovce stálo Krishnakama, „vaši muži nezemřou, znovu je oživíme.“

Pokrčil jsem rameny. „Jestli se nevzdáte vy, vyhodím celou tuhle zatracenou loď do povětří.“

„To byste zemřel také.“

„Půjdu na lepší místo.“

„Jak to víte? Ach ano, to je součástí vaší víry.“

„A i když ne,“ dodal jsem, „zemřu se zadostiučiněním, že jsem zastavil tuhle skupinu Oživovatelů, tady a teď. To se určitě také počítá.“

Za zády se mi objevila Arlene. Muž beze jména se na ni otočil. „Co byste požadovala vy, mladší desátníku Arlene Edith Sandersová, abyste se vzdala?“

Edith? Ani jsem nevěděl, že Arlene má prostřední jméno, ale Edith? O tom si dlouze promluvíme později, rozhodl jsem se.

Neřekla nic, ani nešpitla. Odpověděl jsem za ni: „Jestli chcete vyjednávat, vyjednávajte se mnou.“

Nesnažte se uzavírat s mými muži soukromé dílčí dohody, nebo to tu všechno vyhodím do vzduchu, jen abych se vás zbavil.“

Krishnakama a muž beze jména se podívali jeden na druhého, ani jeden z nich neprojevil byť jen sebemenší záblesk lidského uvědomění. Oživovatelé je kompletně „opravili“. Krishnakama měl na sobě modrou vestu s jasně červeným lemováním, ale také vážně příšerné krat'asy, které mu sahaly do poloviny lýtek. Na jeho botách se vyjímalý stříbrné střapce. Přisahám, že jsem měl pocit, jako by se chystal udělat pukrle. To druhý muž vypadal důstojněji - olivověšedou slavnostní uniformu doplňovaly temně zelené kalhoty a hnědé boty bez teploušských střapců. Ale především měl na hlavě cylindr!

„Máme zvláštní zařízení, na kterém jsme nějakou dobu pracovali, po mnoho dní. Domníváme se, že vás opraví. Nevíte to, ale jste vážně poškození. Všechny bytosti v této části galaxie jsou poškozené.“

„Promiňte, ale nezdá se vám, že jsme rádi poškození a nechceme být opraveni?“

„Ne.“

Náhle mě na kůži zasvědčil zvláštní pocit, jako by mi někdo k pokožce přitiskl Van Der Grafiuv generátor. Potom jsem strašně moc ztěžkl a než jsem dokázal říct jediné slovo, klesl jsem do kolen - gravitace byla mnohonásobně vyšší! Zvedl jsem brokovnici a přepůlil s ní Krishnaka-mu. Muž beze jména však stačil

ustoupit a uniknout z dostřelu.

Moji muži byli srazeni k zemi na místě, kde stáli, a nemohli dosáhnout na ovládání. Arlene upustila svou pušku a po rukou a kolenou, občas po prsou a bříše, se plazila zpět k řídicí konzoli vodíkových trysek. Namířil jsem zbraň, nyní vážící dvacet kilogramů, a zastřelil dalšího hostitele, který se vrávoravě dral do dveří a snažil se mě zabít.

Valil se proti nám hlavní útok. Na rozdíl od předchozího střetu, kdy se mi zdálo, že jeden Oživovatel ovládal přinejhorším každého dvanáctého člověka, získali tentokrát Oživovatelé pod kontrolu všechny lidi na své straně. Pouze ti, kteří naplnili svůj život nějakou vírou nebo nesmyslnou nadějí, byli vůči nim imunní - moji vlastní muži. Dva z nich však museli svou nadějí ztratit, neboť se jich Oživovatelé okamžitě zmocnili a myje museli zabít, aby nemohli nám zbývajícím uškodit.

Dovnitř se dralo příliš mnoho nepřátel! Proklestili si cestu dveřmi a my ustoupili až přímo do strojovny. Všichni jsme se po obou stranách místnosti plížili a převalovali drcení strašnou gravitační silou. Byl to směšný pohled, kupa dospělých mužů a žen se válela po podlaze, střílela po sobě s mizernou muškou a jen příležitostně trefila zlatou žílu. Přesto nás neúprosně tlačili dozadu.

Vysoká gravitace, očividně ovládaná z můstku, nás připravila o naše největší přednosti: bleskovou rychlost a nedbalou bezstarostnost. Když se všichni moji muži museli plazit v pětinasobné gravitaci, ztráceli nadšení do boje.

Arlene neustále pracovala na panelu. Konečně zašeptá-la do svého hrdelního mikrofonu: „Flyi, upravila jsem ho tak, aby přesměroval vodík do Fallopiových trubic místo do reakční komory... Všechno se tím výbuchem vypaří do vzduchu. Zlato, seš si jistý, že to chceš?”

K odpovědi jsem se nedostal. Sotva se Arlene zeptala, všechna světla a energie ve strojovně zhasla. Zatímco se muži v místnosti černé jako uhlí snažili namáhavě vstát, udeřil jsem o podlahu několika chemickými světelnými trubičkami a rozhodil je po místnosti... No, nepodařilo se mi je hodit moc daleko, ale na mírné osvětlení okolí to stačilo.

Světlo odhalilo situaci, která byla téměř beznadějná: hostitelé byli ochotní obětovat kohokoli, aby nás dostali, protože věděli, že jejich duše přežijí! A já moc dobře věděl, že jdou po mně a Arlene. Také mi bylo jasné, že všechny ty řeči o tom, jak nás opraví, jsou jen snůš-ka keců. Ve skutečnosti nás chtěli otevřít a studovat naše mozky, aby zjistili, jak jsme to dokázali - nejenom zůstat imunní, ale také získat na svou stranu za několik málo hodin tolik ostatních.

Co jsem jim mohl říct? Lidé potřebují minimální doporučenou denní dávku duchovna a víry, stejně jako vitamínů, sacharidů a proteinů. Bez ohledu na to, jak chytří Oži-vovatelé byli, nedokázali tuhle skutečnost pochopit. I po stoletích pustého materialistického socialismu a dekadent-ní sebestřednosti mnoho lidí stále lačnilo po něčem, čemu by mohli věřit bez jediného důkazu. Toužili po něčem, kvůli čemu by mohli žít a pro co zemřít: neumenšitelnou základní pravdu, princip, víru.

I když jsme ztratili Flyovo poslední útočiště, pořád jsem věřil, že se vše nakonec v dobré obrátí. A pak nastal konec. Gravitace poklesla k normálu, světla naskočila a já spatřil zkázu: moje rota byla rozprášena, ačkoliv hostitelé většinu z nás nedostali!

Jim však stačilo, že se zmocnili nás dvou - mě a Arle-ne. Arlene měla možnost uniknout, ale ona se raději postavila nade mě a střílela po všem, co se hnulo. Na každého z nás se sesypal tucet hostitelů. Svázali nás a potom převrátili na břicho, načež bylo ztraceno těžké vidět něco jiného než srocující se dav nohou. Všimli jsme si jednoho odlišného páru. Objevili se Sears s Roebuckem a zastavili se u nás. Snažili se přesvědčit muže s překříženými stužkami na rukávu - zajímalo by mě, co to mělo být za hodnost - aby něco nedělal nebo nepoužíval. Možná právě to nové zařízení, o kterém nás informovali.

Zdálo se, že Sears s Roebuckem v diskuzi prohrávají. Dvojice svalnatých hostitelů přivezla zbraň, která u všech svatých vypadala jako obrovský kovový kartáček na zuby. Zdvihli ho nad nás. „Musíme vašim následovníkům ukázat, že vaše víra byla bláhová. Oni poté zavrhnou tu svou a my do nich budeme moci vstoupit a opravit je.”

„Hodláte nás zabít?” chtěl jsem vědět.

„Zabíjení zajatců je špatný způsob. Konečně jsme odhalili, co se děje s vaší rasou: nejste biologické bytosti, jak už jste ostatně sami zjistili. Na rozdíl od skutečných biologických bytostí můžete zemřít. Stále

nerozumíme vašemu způsobu umírání, ale usoudili jsme, že existuje pouze jediné vysvětlení: seržante Flynn Taggart, vy a ostatní lidé jste napůl vědomé stroje replikující sami sebe."

„Myslíte si, že jsme stroje? Ježíši Kriste, teď jste teda úplně mimo."

„Nemáte žádnou duši, ale máte v sobě jádro něčeho, co zabraňuje v propuknutí běžné emoci zvané beznaděj, takže můžete žít dál. Všechny ostatní stroje, včetně umělé inteligence, které jste začali říkat Kulička, trpí zoufalstvím, protože si jsou vědomi definitivnosti svého vlastního zničení."

„Kuličku z toho vynechte!" obořil jsem se na ně. „Přinutili jsme ji, aby nám pomáhala... Nebyla to její chyba. Pohrozil jsem jí, že ji rozeberu."

„Ne, nepohrozil," odporoval mi muž beze jména. „Máme úplný záznam všech rozhovorů mezi vámi a datovou maticí."

Zarazil jsem se. „Ted' kecáte."

„Proč bychom je neměli? Umístili jsme ji do vaší místnosti, aby mohla studovat vaše reakce na situace hroící smrtí."

Cítil jsem, jak se mi zvedá žaludek. Stará dobrá Kulička si vybrala právě tuhle chvíli a přikoulela se ke mně. „Je pravda to, co teď řekl?" zajímal jsem se.

„Říká pravdu," připustila Kulička nenučené. „Do cely mě umístili hostitelé Oživovatelů. Úkol zněl studovat Flynn Taggart a Arlene Edith Sandersovou ve chvílích smrtícího stresu. Zpráva vygenerována a předána Oživo-vatelům."

„Zrádkyně!" vykřikla Arlene. Zarazil jsem ji.

„Ale no tak, desátníku," řekl jsem jemně. „Co s tím kru-cinál měla Kulička dělat? Je to počítač, vzpomínáte? Je naprogramovaná. Stejně jako my ostatní."

Upřeně se na mě zadívala. Filtrační systém lodi konečně pročistil vzduch a její vlasy získaly zpět svou běžnou, oslnivě červenou barvu.

Nahnul jsem se ke kouli. „Odpouštím ti, Kuličko." Počítač nereagoval, pochopitelně - nejednalo se o otázku.

„Netrpíme zoufalstvím!" vyštěkla Arlene a vrátila se tak k ústřednímu tématu, zatímco mi položila ruku na moji. „Dočista se vám to celé popletlo."

„Jsme mnohem inteligentnější než vy, mladší desátníku Arlene Edith Sandersová, a rozumíme problému na hlubší úrovni. Jste stroje, ale jak sami říkáte, ve vašem jádru se pohybuje duch. Datová matrice nám nedodala dostatečné

informace. Musíme prostudovat výpis vaší paměti. Nemůžeme vám však dovolit, abyste zůstali ve svých měkkých tělech, protože v nich všechny procesy postupují mnohem pomaleji, než dokážeme snést. Z toho důvodu jsme vyvinuli toto zařízení."

„To odstraní z těla ducha nebo duši a uloží ji v hy-perrychlé simulaci. Budeme vás sledovat v průběhu mnoha stovek let vaší nastávající historie, i když vaše tělo bude již zničeno." Hostitel - stejný muž beze jména, s nímž jsem vyjednával ještě v době, kdy jsem si myslel, že máme částečně udržitelnou pozici - se ke mně naklonil, aniž by věnoval pozornost krvavé stopě po kulce táhnoucí se mu přes tvář. „Vy dva prastaři jste příliš nebezpeční. V nejlepším zájmu vaší vlastní rasy vás musíme dát do karantény."

14.

Dva hostitelé mě popadli za ruce, po jednom za každou nohu a třetí pár kolem mě prošel s připravenou zbraní. Mimovolná karikatura pohřebních zřízců přenášejících mrtvé tělo mě vyděsila, ale mohl jsem k tomu říct asi tolik, jako kdybych byl skutečně strojem. Kulička se mi koulela po boku a já si byl jistý, že Arlene je svázaná a vlečená jako krabice náhradních součástek podobně jako já. Nikdo z mých mužů nebyl kolem. Bože, pomyslel jsem si, dokonce i Ježíš měl po ruce několik učedníků, před nimiž mohl při ukřižování bédovat. Při takovém rouhání jsem se studem začervenal a byl jsem vděčný za to, že jsem to neře-kl nahlas. No, to je další věc, za kterou se holt budeš muset zodpovídat, chlapče.

Potom jsem zaslechl dvojici známých hlasů - Searse s Roebuckem, kteří tentokrát byli dostatečně blízko, abych jim rozuměl. Ve skutečnosti šli hned přede mnou. Mluvili s Bezejmenným a v hlase měli tón, jenž jsem si u Klaveů spojoval s naléhavostí. „Děláte strašlivou chybu, chybu děláte," snažili se o co nejsrozumitelnější angličtinu - jediný společný jazyk Klaveů a Oživovatelů. „Nejsou biologičtí, ne tak, jak to chápeme my. Vaše zařízení bylo testováno pouze na biologicích... Nevíte, co neznámého udělá lidem."

„To zjistíme. Vyzkoušeli jsme to zařízení na jiné strojové inteligenci a funguje. Při pokusu na biologickém životě jsme přenesli duši mezi třemi různými schránkami, z nichž jedna byla umělá.”

„Ale oni jsou jiní! Sami jste řekli, že v jádru lidských strojů existuje duch a že to nejsou biologické bytosti ani stroje. Neznáte neznámé účinky... Mohli byste spáchat větší zločin, tak velký, že ani nemá jméno. Je bezejmenný, záměrné zničení duše!”

„To nelze.”

„Nevíte, že to nelze.”

„To nelze. Jsme inteligentnější než Klaveové a nahlédli jsme do tohoto zařízení hlouběji. Vy jste ještě před okamžikem ani nevěděli, že takové zařízení existuje.”

Snažil jsem se poslouchat jejich debatu, ale moji pohřební zřizenci se mnou pohazovali a trhali bez přílišného ohlížení na směr cesty nebo vzdálenost od přepážek. Možná že hádka se Searsem a Roebuckem zaměstnávala kolektivní mysl Cizinců natolik, že nedokázali dostatečně ovládat své hostitele. Pohledem mezi kolena jsem zahlédl Arlene. Zaklonila hlavu, aby na mě viděla. Když si všimla, že se na ni dívám, naznačila tiše jediné slovo: Patrick, nemýlím-li se.

Patrick? Co tím krucinál myslela? Jediný Patrick, kterého jsem znal, byl biskup, jenž obrátil na víru Irsko. Tak nějak mi to přišlo příhodné, protože jsme tu také obraceli na víru bezvěřce, ale ani za nic mě nenapadalo, co tím měla na mysli.

Nosiči mě vlekli celou cestu ze zádi až na před, kam Oživovatelé ustoupili, když jsme zahájili náš útok na strojovnu. V samotném nosu lodi, v trojúhelníkové místnosti, která v nejširším bodě vpředu měřila pouze deset metrů na šířku, stály dva lékařské stoly, oba dva s pouty. Pohřební zřizenci nás bez servítek položili na stůl a pevně připoutali. Přes čelo mi zaklapla svorka, která se nějakým způsobem přizpůsobila přímo tvaru mé lebky, takže jsem se nemohl pohnout ani o milimetr do jakéhokoliv směru. Řemen přes bradu mi navíc zabránil klouzat hlavou nahoru a dolů. Byl jsem přinucen nehybně ležet. Začal jsem panikařit a v tom, abych nezačal rvát hrůzou, mi zabránilo jenom to, že jsem si slíbil, že těm mizerům ukážu, jak umírá skutečný mariňák.

„Můžete mě zabít, vy parchanti. Ale přísahám všemohoucímu Bohu, že můj duch vás bude pronásledovat celý život a zažene vás předčasně do hrobu.” Nedávalo to příliš smysl, ale přesto to znovu přineslo překvapující účinek, stejně jako předtím v případě lidí. Hostitelé ustoupili, očividně šokováni mým slibem, ale přitom na mě zírali s inteligencí Oživovatelů samotných. Teď to byli Cizinci, kdo se vyděsil, ne lidské trosky, které nakazili!

Slíbil jsem jim několik dalších věcí, které jim můj od-hmotnělý duch provede, ale větší strach už jsem v nich nevyvolal, nebo se jim ho mezitím podařilo překonat, a tak pokračovali dál. Spoutali mě i na dalších místech, poté ohnuli kolem stolu dlouhou, přesto zřejmě kovovou trubičku, dokud se nedotkla mého nosu. Neměl jsem nic jiného na práci, a tak jsem si neustále opakoval Arlenino slovo: Patrick, Patrick, Patrick! Snažil jsem si zachovat víru, že to nakonec pochopím... To nám ostatně v našem kostele opakovali neustále.

Oživovatelé poté opatrně zasunuli trubičku o velikosti jehlice do mé nosní dírky. Nemohl jsem si pomoci, a když mi propíchla nosní kanálek a bolestivě se plazila čichovou dutinou, začal jsem křičet bolestí. Zastavila až při doteku s pojivovou tkání, která obklopuje mozek. Krev mi tekla z nosu a ztěžovala dýchání pusou. Bez ustání jsem ji vyplivoval, přesto se téměř dusil. Bolest byla skoro nesnesitelná. Potom něco zapnuli a celá tvář mi strnula. Bolest sice zmizela, ale přesto bych ji raději cítil, abych byl schopen odhadnout, co mají Oživovatelé za lubem.

Stočil jsem oči co nejvíce doleva a v periferním vidění jsem zahlédl Arlenino břicho a hrud' a slyšel ji zlehka brečet. Věděl jsem, že se k ní chovají stejně hrozně. Věděl jsem, že jsem nedokázal ochránit svou desátnici - a svou nejlepší kamarádku. Věděl jsem, že jsem mrtvý muž, nejen v ponuré a vzdálené budoucnosti jako všichni ostatní, ale tady a teď, v tomhle okamžiku. Věděl jsem, že jsem zahodil poslední naději lidstva, ale ani trochu mě to nezajímalo, protože jsem měl skrz nos až do mozku zastrčenou pitomou cévku a banda šílených cizích vědců se mi chystala vycucnout duši.

Zavřel jsem oči. Nepodařilo se nám zastavit Cizince a oni teď zamíří přímo k Zemi a „opraví” nás. Naši chybu jsem si nedokázal rozumově vysvětlit a moje víra se zachvěla. Jak vlastně zněl ten důvod, kvůli

němuž bychom měli věřit v Boha? Co to vůbec byla ta „nezbytnost víry“, o níž jsme se dozvěděli od jeptišek? V hodinách katechismu mě učily, že člověk musí věřit v Boha, protože když nebude věřit, bude to znamenat, že žijeme v bezduchem vesmíru, v němž neexistuje vůbec žádný důvod, proč ne-znásilňovat, nedrancovat a nevraždít, dokud nám to bude procházet.

Bože, zajímalo by mě, jestli věděly, jak velkou mají pravdu... I když z úplně jiného důvodu: člověk musí v něco věřit, protože když nebude věřit, stane se terčem duchovní invaze malých zelených mužíků z cizí planety. „Sbohem, Arlene Sandersová.“ Zalapal jsem po dechu a vyplívl krev, která mi stále vytékala z nosu. „Pro Boha i sebe samotnou neztrat’ svou víru. Budu s tebou navždy -a pochopil jsem to o Patrickovi.“ Hostitelé se mě nepokusili umlčet. Zřejmě jim bylo jedno, jestli mluvím nebo ne.

Po mé levici zasténala Arlene. „Sbo- Sbohem, chlapče. Semp... semperfi.“ Heslo námořní pěchoty: Semperfide-lis, navždy spolu. Usmál jsem se. Byla si vědoma našich děsivých vyhlídek. Úžasné na dítě, kterému se nedostalo katolického vzdělání. Luther měl pravdu, pomyslel jsem si. Spasit se může každý. V hlavě mi vzplanul záblesk jasně bílého světla. Rozšiřoval se v mém mozku jako „datová bomba“, jako donekonečna se rozpínající pulz čistého bílého šumu. Během několika okamžiků přerušil každý program, který mi v hlavě běžel, a já nemohl sestavit jedinou logickou myšlenku, přičemž tou konečnou bylo slovo Patrick. Potom přestaly fungovat i základní programy, z nichž tím posledním bylo „Já“ - ego, které neobsahovalo nic víc než Já jsem, a po celou věčnost... jsem nebyl.

Probudil jsem se na podivném, povědomém místě, které už jsem kdysi viděl, ale znovu v žádném případě spatřit nemohl. Probudil jsem se na Phobu, na prahu zařízení UAC. Probudil jsem se na začátku své mise, před mnoha měsíci a staletími. A z hloubi přede mnou jsem ucítil trpký citrónový zápach zombie a uslyšel první vzdálené zasyčení rohatého monstra.

Bože, začalo to celé znovu od začátku. Byl jsem sám a stál u brány pekelné pouze s obyčejnou pistolí na deseti-milimetrové náboje v ruce a měsíčním vozítkem u nohou. Za mnou se rozpínala -jak jsem to tenkrát popsal? - černá plocha prázdné pouště přecházející v stejně pustou, temně nachovou oblohu. Byl jsem zpět na Phobu, kde začalo peklo, a teď začínalo znovu od začátku! Dokonce i ta nechtěně zrádná Kulička mě opustila. Neměl jsem nejmenší tušení, kam zmizela, ale byla pryč.

Dobře, takže jak to udělám tentokrát? Co po mně Oživo vatelé vlastně chtějí? Sestoupit až dolů, celých osm pater do srdce zařízení UAC, proskočit chřtánem Molocha -jak ho pojmenoval mrtvý Albert Gallatin - a ocitnout se na Deimu? Následně projít hyperprostorovým tunelem a skončit zase na oběžné dráze kolem Země?

Ztěžka jsem polkl a poklusem vyrazil dlouhou a prázdnou chodbou, v níž s každým krokem sílil trpký citróno-

vy zápach. Zaslechl jsem za sebou zasyčení. Jediným plynulým pohybem jsem vytáhl pistolí a otočil se. Ocítl jsem se tváří v tvář stejné děravé trubce, která mě vyděsila i posledně. „Krucinál!“ zavrčel jsem. V hlavě se mi hlasitě ozýval rytmus srdečního tepu. Měl jsem pocit, jako by mi do ní někdo bušil kladivem. Zastrčil jsem poloautomatickou zbraň do pouzdra v brnění a pomalu a opatrně šel dál.

Nejasně jsem si pamatoval, co nebo kdo byl na radě. A on mě nezklamal: když se chodba zúžila a já musel začít zlehka přeskakovat přes první zelené pramínky lepkavého toxického svinstva kroutící se po podlaze, zaslechl jsem před sebou těžké kroky. Z vířivého kouřového oparu a z odporných stínů vrhaných třepotajícím se osvětlením se přišouralo bledé tělo Williama Gatese, ještě stále desátníka. .. Zdá se, že v pekle si nepotrpí na povyšování. Jeho odsazené oči a zjizvenou tvář jsem si nemohl splést. Byl to mrtvý Bili, zombie: „Brána je klíč... klíčem je Brána...“

Ani jsem se na něho nesnažil promluvit - už dávno nebyl schopen jakékoliv rozhovoru - ale jak jsem tak zamířil pistolí, vzpomněl jsem si náhle na Arleninu tichou zprávu. Patrick, co to kruci znamenalo? Patrick obracel na víru bezvěrče... Jak bych mohl obrátit na víru zombii, pro Krista? Neměla žádný mozek! Pevně jsem sevřel zuby a vypálil mu do čela dvě rány. Jen těžko jsem bojoval s nutkáním odvrátit tvář a zavřít oči... už ne proboha, znovu už ne!

Už žádnou krev. Opět jsem zastřelil svého kamaráda a jeho tělo sebou stejně jako předtím plácalo po podlaze jako bezhlavé kuře. Když jsem byl kluk, zabil jsem stovku kuřat, ona to vážně dělají, není to žádný hloupý vtip. Ale když bylo po všem, necítil jsem stejný odpor jako posledně. Byla to jenom simulace a ve skutečnosti se to znovu nedělo. Oživovatelé studovali moje reakce.

No dobře, tak ať mají co studovat. Jak jsem překračoval mrtvé tělo a bojoval s vlastní úzkostí, nedbale jsem se naklonil a plivl na svého kamaráda. Když jste na pochybách, zmátněte co nejvíce svého nepřítele - základní zásada pro přežití.

Popadl jsem pěchotní pušku, kterou měl u sebe - sláva, desetimilimetrová poloautomatická pěchotní zbraň, která patřila k standardní výbavě vojáků námořní pěchoty. Nikdy jsem ji neměl ve zvláštní oblibě a raději jsem dával přednost poloautomatické brokovnici nebo útočné pušce, kterou jsem používal v poslední době. Ale rozhodně byla lepší než desetimilimetrová pistole a já dobře věděl, co mě teď čeká: přede mnou se skrývala trojice nemrtvých mužů a jedna zombifikovaná žena, všichni připravení začít po mně střílet.

To, že jsem věděl, co přijde v následujícím okamžiku, mi dodalo odvalu. Nevím, co se Cizinci chtějí dozvědět z takové hloupé simulace... Vůbec to nebylo stejné - posledně jsem neměl ani ponětí, co se děje, a především mě děsila očividně ďábelská povaha monster, která na mě útočila. Ale teď jsem věděl, co jsou zač - mechanická stvoření Fredů. A věděl jsem, že tu ve skutečnosti vůbec nejsem. Byl jsem uvnitř obrovského počítače s oslnivě rychlým taktovacím kmitočtem. Jedna hodina pro mě představovala ve skutečnosti kolik? Minutu skutečného času? Vteřinu? Bylo to tak rychlé, aby mě skuteční nepřátelé, Oživovatelé, mohli pozorovat, aniž by jim takhle krátká chvilka pozornosti přivodila smrtelnou nudu. Ale bylo těžké nenechat se oklamat dokonale se rýsujícími stěnami, kluzkou podlahou a syčícím, bublajícím toxickým slizem, který odkapával ze sudů a rozléval se po zemi. Naschvál jsem se skrčil a ponořil malíček do lepkavého hnusu, za což jsem byl odměněn mučivou bolestí, jako bych si uhasil cigaretu o kůži. Bolest byla skutečná. Prese všechno přetrvávala jako nervový signál v recepto-rech bolesti uvnitř mého mozku! Mělo mě napadnout, že

simulovaný mozek bude znát simulovanou bolest, dřív než jsem obětoval svůj prst slizkému bohu. Odsunul jsem bolest do pozadí mysli, protáhl se mezi stoupacím potrubím a stěnou pokrytou plísní, podlezl pod zařízením visícím ze stropu a přeskákal skrze překážkovou dráhu skládající se z kovových roštů a hadic. Přesně jsem si pamatoval, jak vypadalo mé okolí ve chvíli, kdy mě téměř přepadli, a tentokrát jsem jako první vystřelil já. Okamžitě ve chvíli, kdy se mi všichni čtyři přibelhali do zorného pole.

Ostřeloval jsem je z úkrytu a tři z nich jsem sundal ještě dřív, než se dostali do půli místnosti. Jako poslední jsem zabil dívku. Převalil jsem jejich těla na záda, obral je o vše užitečné a pokračoval. Něco mi říkalo, že se musím dostat k prvnímu rohatému monstru, hnědému démonovi se spoustou rohů. Kdybych se dokázal skrčit před ohnivými koulemi slizu, které tak rád mrskal, mohl bych si s ním alespoň promluvit... Kruci, vždyť už jsem to jednou udělal.

Vstoupil jsem do místnosti se zničeným rádiem a sežehlou mapou. Nevadilo mi to - plán prostorového uspořádání celého zařízení se mi vpálil do paměti. Buď všemi těmi hrůzami, které musel můj mozek vstřebat, nebo Oživo vateli, když mě tu vzkřísili z mrtvých. Mapu jsem vůbec nepotřeboval a rádia byla uvnitř cizího počítače k ničemu. Měl jsem pocit, jako bych se nacházel v počítačové hře a někdo se mnou škulal pomocí elektronických signálů jako s živou loutkou.

Zabil jsem další tři zombie, stejně jako posledně. Byl jsem na ně připravený a ony nevěděly, kdy přesně se mezi nimi objevím. Byl to masakr, jako střílení oporců ve velkém. Nedělalo se mi špatně od žaludku, protože jsem věděl, co jsou zač - nejenom zombie, ale dokonce elektronické simulace zombií. Začínal jsem se však pekelně nudit

a přestával se soustředit... a to bylo špatně. Znovu jsem uvažoval o Arlenině zprávě. Co myslela tím „Patrickem“? Skutečně měla na mysli to, že mám obracet na víru demony uvnitř přístroje Cizinců? A udělat z nich co? Správné katolíky?

Chtěl jsem se setkat s rohatým monstrem, které číhalo v místnosti s obrovskou nádrží toxického odpadu. Ten parchant alespoň dokázal říct i něco jiného, než jen různé obměňovat větu „Brána je klíč.“ Proběhl jsem klikatým bludištěm. Téměř jako bych ho viděl z podivného místa seshora, nalézajícího se nad temnými a vlhkými chodbami, širokými stinnými místnostmi a klesajícími stropy. Odporný a nechutný smrad přebil zápach trpkých citronů a já věděl, že už jsem blízko.

Potom jsem ji uviděl: místnost, kterou jsem hledal. Ohromné moře jedovatého svinstva, které

připomínalo bublající lávu na den svatého Patricka - hmm, že by pouhá náhoda? Držel jsem se zpět, zůstal stát venku před místností a hledal konkrétní zařízení, zpoza kterého na mě monstrum posledně zaútočilo. Bylo to těžké, protože jsem to tenkrát nečekal, ale nakonec jsem našel jediné místo v celé místnosti, které bylo dostatečně prostorné, aby se v něm mohla ukrývat jedna z těch obřích, dvousetkilogra-mových bestií.

Ukázal jsem na ono místo pěchotní puškou a nahlas promluvil velitelským tónem. „Tak dobře, ty bezpáteční monstrum, vím, kde se schováváš..." Abych dokázal, že nemluví jenom do větru, zavrtal jsem do každého konce konzole po jedné kulce. „Vylez okamžitě ven, nebo ti prostřelím obě kolena." Nic se nestalo. Vypálil jsem do konzole dalších šest střel, přesně do míst, kde podle mě musela ta věc číhat. Až nakonec zasyčela bolestí -jeden z výstřelů musel proniknout skrze elektroniku a otřít se o monstrum.

To stačilo k tomu, aby se ta ohyzdná potvora pomalu vynořila. Okamžitě se mi z jejího zápachu nadzvedl žaludek. Něco takového by i mrchožrouta složilo na sto metrů. Rohaté monstrum si nebylo možné s ničím splést: hnědá, tuhá, aligátorí kůže, slonovinově bílé rohy trčící z každé části těla a nelidsky obří hlava se zběsilými červenými škvírami místo očí. Upřeně mě pozorovalo a pomalu se blížilo. Potom se zastavilo a plivlo si hlen do hrsti. Jakmile se lepkavé koule dotkl vzduch, vzňala se a monstrum se rozpráhlo, aby ji po mně co největší silou mohlo mrštít.

Namířil jsem na něho puškou. „Jestli jen jediná kapka toho ohnivého hnusu opustí tvou ruku, tak po tobě bude dřív, než se to svinstvo rozprskne o stěnu za mnou!"

Monstrum si mě rozmrzele prohlíželo a potom pomalu upustilo ohnivou kouli na podlahu, kde zasyčela a zmizela v toxickém odpadu, jenž monstru sahal až ke kotníkům. Díky Bohu, že ta zelená hmota nebyla hořlavá!

„Příteli," řekl jsem maje na paměti svatého Patricka ze Smaragdového ostrova, „možná si myslíš, že tu jsem proto, abych ti ustřelil tvou hloupou hlavu, což ještě pořád můžu udělat, ale kvůli tomu jsem sem skutečně nepřišel... A ani ty tu nejsi proto, abys mě zabil, bez ohledu na to, co si možná myslíš.

„Musím ti něco říct a nebude se ti to ani trochu líbit. Ale když se zhluboka nadechneš a vezmeš si prášek na uklidnění, myslím, že potom budeš ztraceně mnohem našťavanější na někoho jiného, než jsi teď na mě."

Zíralo na mě celou dlouhou minutu, během níž jsme oba drželi nelibozvučné ticho. Potom, ať se propadnu, jestli lžu, na mě monstrum promluví! „Ssspusst'," zasyčelo, „possslechneme sssi tě..."

Přimhouřilo oči, které teď zářily jasněji. „Possslechneme sssi tě... jedenkrát. "

Monstrum čekalo, s obrovskými drápy spuštěnými podél těla, až přijdu s něčím hrozivě chytrým.

15.

Cizinci se teď svezou na kolotoči, který sami roztočili, uvědomil jsem si. Ve skutečném světě by geneticky sestrojené monstrum nikdy nepřerušilo útok, aby se mnou mohlo vést filozofickou debatu.

Jenže my jsme se nacházeli v počítačové simulaci převzaté z mé paměti - a lidská paměť je neuvěřitelně nápaditá. Nepamatujeme si věci tak, jak se staly, ale tak, jak se stát měly. Způsobem, který dává skutečně smysl. Mozek je geniální vypravěč. „Všichni jsme větší umělci, než si uvědomujeme," nebo jak to ten chlápek tenkrát řekl, ať už to byl kdokoli.

V oné chvíli jsem si neurčitě vzpomněl, že rohatá monstra jsou mnohem inteligentnější a přemýšlivější, než ve skutečnosti pravděpodobně byla. Ano, pane, jsem si naprosto jistý, že si je tak pamatuji. A tak se i stalo. Bylo to jako sen, kdy víte, že sníte, třebaže já ho nikdy nezažil. Jenže tentokrát jsem byl dočista vzhůru - a dokud si budu pamatovat věci tak, jak se měly stát, mám výhodu, o kterou mě Oživovatelé nemohou připravit.

„Vím, kdo jsi," řekl jsem monstru, „a vím, kdo tě vytvořil. Také vím, kdo zničil tvého stvořitele. Chceš se ke mně přidat a nakopat někoho pořádně do zadku?"

Monstrum zuřivě zasyčelo a po bradě mu začal stékat žlutý hlen. Jakmile se kapka hlenu odpoutala od kůže, vznítila se ve vzduchu. Zemi kolem jeho rozkročených nohou označovalo několik ohnivých kaluží.

„Tohle na mě nezkoušej," varoval jsem ho. „Jsi produktem genetického inženýrství. Vytvořila tě rasa stvoření, kterým říkáme Fredové. Jejich hlavy vypadají jako

artyčok -jestli víš, co to znamená - a jsou pokryté barevným listím. A při páření se zvětšují a zmenšují.

Viděl jsi je, mám pravdu? Odpovídá jim můj popis, nebo ne?"

„Dááá!“ dožadovalo se monstrum, zavřelo ústa a spolkl zbytek slin.

Bral jsem to jako dobré znamení. „Víš, že jsou členem velkého galaktického spolku filozofických literárních kritiků, které můžeme v angličtině trefně nazvat dekonstrukcionisté. Bojují proti druhé škole zvané hyperrealisté. Poslali vás sem, abyste nás připravili na to, že na nás Fredové zaútočí a podrobí si nás. Také vám řekli, že se zhroutíme a budeme žadonit o milost, když budete vypadat jako naši pradávni démoni, správně?"

Zatímco jsem mluvil, monstrum se stále více hrbilo. Jeho oči zářily temněji, ale zápach, který ho doprovázel, byl silnější, ne slabší. Pozor na to, upozornil jsem sám sebe. Nepoddává se... Je spíš čím dál zuřivější a nevyzpytatelnější.

„A dááá! Co mááááššš v plánu?"

„Ale vaši páni to zvorali, kámo. Neřekli vám, že budeme cestovat vesmírem a že budeme mít zbraně a hnutí odporu, co? A teď jste k smrti vyděšení, protože se vám situace dočista vymkla z rukou."

To poslední byla čirá spekulace. Co jsem věděl, Fredové do svých loutek pocit strachu nezabudovali.

Ale za pokus to stálo. Konec konců, zcela prokazatelně dávali najevo hněv a nesmyslnou zuřivost, protože se obraceli jeden proti druhému při sebemenší provokaci, a také rasovou nenávist například mezi dýněmi a pekelnými barony. Kdybych měl hádat, řekl bych, že Fredové začali s cizím materiálem, který už více méně vypadal jako něco, co potřebovali, a měl už také svoje emoce.

„Zabijeme vás!" zařvalo monstrum. „Zabijeme vás všechny! Ssssmrt li-dem!"

„Příteli, vaši páni byli zničeni. Všichni, celá rasa. Jsou pryč! Chtěl bys vědět, kdo to udělal?"

Zmateně na mě zíralo. Očividně jsem se nechoval tak, jak očekávalo, nebo tak, jak tomu mělo být podle Fredů. Ta zatracená věc se ocitla ve slepé uličce, v naprosté nejistotě - a většina z nás na takovou situaci reaguje strachem a hněvem. Řekl bych, že svým způsobem bylo tohle monstrum jenom další voják vysazený za nepřátelskými liniemi, kde se ukázalo, že ti pitomci nahoře jako obvykle všechno zvorali.

„Jak... to můžešššš vědět?" zeptalo se. Díky Bohu, že jsem měl neustále na paměti rozumně uvažující rohaté monstrum! Pomalu se zase napřímilo a uvolnilo svaly, jeho tvář však nadále halila maska podezřavosti. Pysk mělo stále ohnutý dozadu, přičemž obnažovalo obrovské tesáky, a střídavě zatínalo a povolovalo pěsti.

„Podívej se, tohle je těžké přijmout, ale nic z tohoto není skutečné. Ty pravděpodobně skutečný jsi.

Nebo si aspoň myslím, že já ano, takže ty bys mohl být také. Ti špinavci, kteří zabili tvé pány,

Oživovatelé, jsou cizáci, kteří ani nejsou součástí vaší hry. Nejsou to dekonstrukcionis-té ani hyperrealisté a ani trochu je nezajímá žádná z vašich literárních teorií vesmíru."

„Vytvořili tuhle počítačovou simulaci, aby mohli studovat mě a... a moji rasu, a ty ses k tomu jednoduše nacho-mýtl. Chápeš? "

Monstrum na mě dlouze a hlasitě zasyčelo. Tolik k jeho bájně inteligenci. Změnilo názor a rozhodlo se zaútočit. Zřejmě jsem hloupě musel nechat svou mysl zatrousit do jiných vzpomínek, v nichž rohatá monstra byla nemilosrdní zabijáci. Jenže než se na mě monstrum mohlo vrhnout, muselo se přikřčit. A protože jsem ho měl na mušce, dvakrát jsem stiskl spoušť - obě střely ho zasáhly do kyčle.

Stvoření se svalilo na podlahu, chytilo se za bok a řva-

„Missse, sssmrt falešššným!"

Zarazil jsem se a udělal si v duchu poznámku: Pokusit se nepoužívat před rohatými monstry tolik sykavek! „A za druhé - musíme také najít tvou paní, Arlene."

„Najít paníííí."

„Ale kde u všech svatých je?" zauvažoval jsem nahlas. V první realitě jsem ji našel až poté, co jsem přeskočil ze zničeného bojiště na phobském měsíci skrze Molochovu bránu na Deimos. Nazí a chvějící se hrůzou jsme našli jeden druhého v místnosti s obráceným křížem, vyraženým v rozpáleném kovu. Ale pokud má všech pět pohromadě

- a Arlene Sandersovou nikdo nepodezřívá z toho, že je hloupá - zůstane na místě a počká, až ji najdu. No... jestli bude moci zůstat na místě, vzhledem k okolnostem by to nemuselo být tak snadné.

„Vstaň, otroku," řekl jsem. Rozhodl jsem se, že poženu hru až do krajností, jestliže to bude potřeba.

Přesto jsem se nemohl zbavit nepříjemného pocitu, že Cizinci mohli naprogramovat monstra, aby byla

důvěřivá a snadno ovlivnitelná mými snahami o jejich obrácení na pravou víru - stejně jako Kulička i tohle monstrum bylo velmi snadné přesvědčit! Možná že to je přesně to, co chtěli Cizinci studovat. Nepředával jsem snad nepříteli potřebné informace?

K čertu, co jiného jsem ale mohl dělat? Nemůžu s nimi přece bojovat, když během simulace zemřu, že ne?

Monstrum se zvedlo a vztyčilo se nade mě. Přesto jsem sklonil svou pěchotní pušku. Když se na mě bude chtít vrhnout, bude mít ještě spoustu příležitostí. Takže jsem se rozhodl, že svou autoritu budu uplatňovat pouze silou vůle. „Řekni mi své jméno.“

„Sssslink,“ odpověděla. Od téhle chvíle jsem Slink považoval za ženu. „Sssslink Sssslunk.“

„Slink Slunk. Jsi mou první konvertičkou a mým prv-

ním apoštolem. Budeme muset shromáždit armádu, protože tu původní jsem nechal v... v nebi.“

„Zíssská Sssslink brzy sssílu?“ Sílu? Zřejmě měla na mysli schopnost ovlivňovat „realitu“ uvnitř simulace.

„Jasně, děvče, už brzy. Ted' nás ale povedeš. Chci mít tuhle šaškárnu co nejdřív za sebou. Krok číslo jedna: musíme najít Arlene - osobu, která se mi podobá, druhého živého člověka. Dokážeš nás vycítit?“

„Sssslink dokáže vycítit,“ potvrdila. Podezřívavě se rozhlédla po místnosti a nepřestávala svým kroucím se jazykem ochutnávat vzduch. Zdálo se, že mu nedůvěřuje. Neustále ho usrkávala jako jemné víno, jako by přinášel vůni varující ji před nebezpečími, která na nás číhají v nižších patrech.

„Najdi ji, Slink. Najdi mou desátnici. Ale cestou se mnou budeš muset spolupracovat, abychom pro naši věc získali tolik tobě podobných, kolik jen budeme moci. Chápeš? Žádné bojování ani zabíjení, pokud to nebude nezbytně nutné.“

„Sssslink rozumí.“

Začal jsem ignorovat syčení, které pravděpodobně způsoboval její rozeklaný žlutý jazyk. Pamatoval jsem si, kde se nachází žebřík, jenž vede do nižšího patra, a také jsem si pamatoval prostranství plné zombií s puškami a brokovnicemi. Stejně tak jsem nezapomínal na další rohatá monstra, která možná nebudou tolik ochotná, ale přesto se jim cestou na nejnižší patro Phobu nevyhneme. Pamatoval jsem si, co nás tam dole čeká: dvojice pekelných baronů. Neměl jsem radost z toho, že se jim budeme muset znovu postavit. Pokračovali jsme skrze místnost naplněnou kyselinou a vstoupili do dlouhé chodby, kde jsme se setkali s naším prvním houfem nemrtvých. Proti nám se sunuly tři zombi-fikované dívky, z nichž jedné chyběla ruka a od pasu na-

horu byla nahá a zbylé dvě patřily k zaměstnancům UAC. Všechny byly ozbrojené zbraněmi ukradenými mariňá-kům z Liščí roty, kteří je už nepotřebovali. Slink pozvedla ruce. „Zasstavte!“ přikázala jim.

Zombie se poslušně zastavily. Kruci, to je fakt, pomyslel jsem si. Rohatá monstra dokáží přece zombie ovládat na mentální úrovni.

„Tohle není sssskutečné. Páání jsou mrtví. Sspojte sse, zabijte Cizince!“

Její snaha se u zombií nesetkala s velkým úspěchem. Možná že původní rohatá monstra měla psychickou nadvládu nad přetvořenými lidmi, ale když Slink přešla na mou stranu a uznala nereálnost svého světa - spíše kvůli mé ukázce, než že by mi nějak zvlášť věřila, jak mi teď došlo - očividně ztratila svou schopnost napojit se na psychickou síť Fredů. Ty zpropadené zombie ji jednoduše neposlechnou!

Jednoruká, polonahá dívka namířila svou zbraň. Měla pětiranný revolver - nic nebezpečného, ledaže by měla vážně velké štěstí. Ale v žádném případě jsem neměl v úmyslu počkat, až začne střílet. Než stačila stisknout spoušť, zamířil jsem sám a vypálil jednu ránu od boku. Kdybych na takovou vzdálenost minul, musel bych vrátit své mariňácké tričko. Trefil jsem ji přímo mezi oči a poslal ji konečně na věčnost.

Kdysi dávno bych vůči sobě pocítil odpor a hnus za to, že jsem zastřelil ženu. Kéž by tomu tak zase bylo, protože teď jsem cítil pouze ponuré potěšení z toho, že jsem skosil další nemrtvé monstrum.

Ostatní dvě zombie zahájily palbu, nevzrušené smrtí své společnice. Přikrčil jsem se za ozdobným mřížovým z růžového dřeva, které tu zbylo z dob, kdy tahle část zařízení UAC sloužila jako návštěvnické centrum. Tyhle nemrtvé našťěstí dokazovaly, že jsou stejně špatným parkem střelců, jako byly ty ve skutečném životě. Pravděpodob-

ně to mělo hodně společného s faktem, že nikdy nemrkaly, a jejich oči byly neustále tak suché, že téměř neviděly.

Posadil jsem se na zadek, abych ustálil pušku - nemohl jsem čekat, že budu mít se střelbou od boku

věčné štěstí - a vyslal kulku do vzdálenější z obou zombií. Měla lepší zbraň, jakousi automatickou pušku, zatímco druhá držela brokovnici a nacházela se příliš daleko, než aby s ní mohla něco trefit. Jestliže jsem měl nějaké pochybnosti o mé nové společnosti, okamžitě jsem je pohrbil. Plivla si do dlaně a mrskla ohnivou kouli slizu přímo do tváře zombie třímající brokovnici.

Dívka vykřikla v návalu bolesti a vzteku a začala střílet naším směrem. Několik broků mě zasáhlo a páliło jako čert, protože jsem ještě neměl brnění. Najdu ho až na dalším patře, jak jsem si uvědomil. Přesto jsem se držel plánu a napumpoval ještě tři další kulky do zombie s puškou, než konečně padla na zem. Až poté jsem obrátil svou pozornost k zombii s brokovnicí. V té době z ní však už s přispěním Slink Slunk, mého prvního apoštola, zbyla pouze spálená a zčernalá mrtvola.

Když bitva skončila, seděl jsem ještě dlouho na zemi se skloněnou hlavou. Bože, modlil jsem se, můžeš mě skutečně nutit, abych tím vším prošel znovu? Zhluboka jsem se nadechl a stoupl si. Znovu ze mě byl mariňák. „Dobře, pokud to tak musí být, tak to tak bude.“ Ale co by se v simulaci stalo, kdybych zemřel?

Zpropadeně dobrá otázka: může duch, jenž není nic jiného než sada bitů v počítači, vstoupit do nebe? Nebo by moje smrt znamenala mé naprosté a konečné ztracení?

„A dost,“ zamumlal jsem. Mariňáci jsou v první řadě vojáci, na filozofování nemají čas. „Tak pojď, Slink, vypadneme odsud.“

Vedl jsem ji dlouhou chodbou mezi mřížovím ke dveřím, za nimiž se nacházel žebřík dolů. Další patro bylo

odporné, jak jsem si vybavoval. Temné bludiště, spousta rohatých monster a možná i první růžovka - děsivý démon s obří tlamou, ještě větší, než je pusa už trochu sešlého Micka Jaggera. Když jsme s Arlene odlétali ze Země, vyhrožoval, že se vrátí a zahájí nové turné. Bude tomu už šest měsíců a tři sta čtyřicet let... Schválně, jestli to ještě platí.

Nebudu tu popisovat každou zpropadenou bitvu na každém zpropadeném patře. Jestli se dalo věřit vyššímu kapitánu Tokughavitovi, to celé již bylo důkladně zdokumentováno a všichni, kteří o to měli zájem, se o tom dočetli už ve škole. Byla to stejná hra, stejné prostředí, ale tentokrát se na mě nabalovali spojenci jako bílý poprašek na sněhovou kouli. Zanedlouho se k nám přidala čtyři další rohatá monstra - Whack, Snit'f, Chomp a Swaller - dýně jménem Olestradamus a dokonce i, Bůh nás chraň, zombie, která bývala svobodníkem Doddem. Tím mužem, s nímž Arlene kdysi několik měsíců spala. V předchozí verzi jsme na Dodda narazili na Deimu, ne na Phobu, takže jsem poznal, že můj zneužívaný mozek si pohrává s mou pamětí.

Architektura byla ještě víc proměnlivá než předtím, protože teď jsme vysouvali a zasouvali stěny nebo otevírali podlahu pod našima nohama ne pomocí hydraulických zařízení, ale pouze zaševlením počítačového programu. Dokonce jsme mohli přesouvat jednotlivé části zařízení UAC z jedné strany na druhou. Můj cíl zůstal stejný jako předtím: najít Arlene! Ale až ji tentokrát najdu, zaměříme se na něco jiného. Nějak budeme muset přijít na to, jak mohou duchové uniknout ze stroje. Přisahám všemohoucímu Bohu, sliboval jsem, že nezemřu v softwarovém vězení. Dostanu se ven z tohoto místa, já i Arlene, a vrátím se do skutečného světa! Jedinou otázkou bylo, jestli se mi to podaří dřív, než Cizinci „opraví“ celou lidskou rasu.

Slink, ostatní apoštolové i já jsme se posilovali lékařnickými a vrtními modrými sférami. Konzumoval jsem jídlo starostlivě odložené zaměstnanci UAC a mými vlastními kamarády z Liščí roty na místech, kde vypustili duši. Raději jsem nechtěl přemýšlet o tom, co jí moji učedníci. Jediná skutečná výhoda toho být tam, kde to všechno začalo - nebo alespoň v simulaci - spočívala v tom, že jsem si nemusel dělat starosti s aminokyselinami a vitamíny nebo tím, jestli je jídlo Fredů a Cizinců pro lidi požitelné. Nemusel jsem se zdržovat s výživnými pilulkami, čistit vodu nebo jíst spoustu takzvaného „jídla“, které vypadalo jako přerostlí uprchlíci z krabice vloček. Modré hranolky! Oranžové čtverhránky! Růžové dvanáctistěny!

Když jsme sestoupili na třetí patro, což nám odhadem trvalo přibližně půl dne od chvíle, co jsem se podruhé objevil u vchodu do obsazeného zařízení, přivítal nás uvítací výbor složený z pěti rohatých monster, několika zombií a dokonce i jednoho z těch strašidelných duchů, kteří páchli a vydávali zvuky podobné růžovkám, i když jsme je neviděli. Konečně jsem získal odpověď na základní otázku: jak v

tomhle světě budou Slink, Chomp a moji další rohatí spojenci bojovat proti ostatním svého druhu? Z toho, co jsem dosud viděl, jsem zjistil, že jejich ohnivě koule sli-zu na druhé nepůsobí kvůli mastným a očividně nehořlavým sekrecím vylučovaným žlázami na zádech a hrudi.

Těžce jsme ze žebříku dopadli přímo do nádrže jedovatého hnusu a já ucítil, jak se mi rychle prožírá botami a chystá si pochutnat na nohách. Utíkal jsem přes to svinstvo jako blázen... a vběhl přímo do otevřené náruče obránců nevěřících.

Ustoupil jsem zpět ke zdi a nepřestával střílet z kulob-rokové zbraně, od které jsem pomohl bývalému desátníkovi Magettovi. Když jsem vypálil i poslední ránu, odhodil jsem brokovnici na zem a sáhl po pěchotní pušce. Na své kolegy jsem neviděl. Byl jsem si naprosto jistý, že póru-ším svůj slib Všemohoucímu a přece jenom v tomhle vězení zemřu.

Čtyři rohatá monstra - páté jsem stihl zabít - mě obklopila a já dostal do obličeje třemi hořícími koulemi sli-zu. Měl jsem pocit, jako by se mi odvaňla kůže, a neviděl jsem, ani co by se za nehet vešlo. Pozvedl jsem pušku a začal střílet na slepo. Přál jsem si, abych mohl křičet, a neustále jsem se polohlasně omlouval Arlene, kterou jsem opět zklamal! Potom jedna z těch obrovských hnědých opic zařvala bolestí a prudce se otočila čelem k útočníkovi.

Tím byl svobodník Dodd, Arlenin bývalý, který křičel svým nezaměnitelně pronikavým hlasem, jenž se nezměnil, ani když ho přetvořili. Znovu monstrum zasáhl výstřelem ze své pěchotní pušky. Přinutil jsem se otevřít trochu oči, abych mohl zamířit, a poslal jednu kulku hluboko do lebky rohatého monstra. Dva nepřátelé mrtví, ale ti tři zbývající mě ještě pořád můžou rozervat na kusy.

Zničehonic se však všichni tři ocitli pod nápirem přívalu obrovských ostrých kamenů! Svalil jsem se na zadek, abych se vyhnul dělostřelecké palbě - byla to nefalšovaná intifáda mých rohatých apoštolů!

Myslím, že si uvědomili, že slizké koule jejich pohanským bratrům neublíží, a začali proto vytrhávat ze stěn kusy zdiva a používat je jako zbraň! Bože, zdálo se, že víra působí na uvažování mých spojenců přímo zázračně.

Zatlačovali své nepřátele stále víc dozadu, až dva z nich zabili. Jedno monstrum, které si říkalo Swaller, bylo omráčeno a nám se ho později podařilo obrátit na naši víru. Když všichni zemřeli, utekli nebo se v nejlepším případě nechali přesvědčit pro naši věc, Slink s Chompem, kteří se pomalu stávali párem, pro mě vyslídili modrou sféru. Opatrně ji lapili do umělohmotného maskovacího síťového pletiva, které ukradli z helmy mrtvého mariňáka, a mrskli mi ji do obličeje, díky Bohu. Během necelých dvou vteřin jsem zrychlil z nuly na šedesát a znovu se začal cítit jako živý člověk. Whack se Sniffem mezitím shromáždili veškeré nespotrebované střelivo, které v okolí našli.

Uběhlo několik dní. Alespoň mně to rozhodně jako několik dní připadalo, i když ve „skutečnosti“ to možná bylo pouze pár mikrosekund. Už od okamžiku, kdy jsme s Ar-lene začali poletovat po galaxii bezmála rychlostí světla, jsem se naučil kreslit pod jakýkoliv časový údaj velký otazník s poznámkou subjektivního času! Předpokládal jsem, že tohle je jenom další příklad relativity. Pro nás to každopádně několik dní bylo a to je vše, co k tomu mohu říct. Takže uběhlo několik dní a my jsme konečně stáli před posledním úsekem cesty vedoucí na nejnižší patro Phobu.

Chystali jsme se postavit tváří v tvář našim prvním pekelným baronům a bráně Molochově, která vedla do dalšího vězení na Deimu. Na vršku předlouhého žebříku klesajícího téměř kilometr až ke skořápce toho drobného měsíce jménem Phobos jsem zaváhal. Phobos znamená strach, vzpomněl jsem si, ačkoliv jsem nevěděl, jestli to pro nás má nějaký význam. „Tak dobře, chlapci a děvčata," řekl jsem. „Jsme připraveni na pořádnou jízdu?"

Přikývli. Ztěžka jsem polkl a zatímco jsem uvažoval, kde v tomhle světě najdu Arlene Sandersovou, položil jsem nohu a ruku na žebřík a zahájil dlouhý sestup do černi. Pode mnou jsem zaslechl nelidský řev, z něhož se mi i po tom všem stáhl žaludek. Moc dobře jsem ho poznal.

16.

Šplhali jsme dolů po žebříku tak vysokém, až jsem dostal závrať a málem se z něho zřítíl. Lezl jsem jako první, procesí mých monstrapoštolů se tyčilo nade mnou. Žebřík měřil nejméně jeden kilometr a byl mnohem delší než ve skutečném světě - pokud to poprvé byl skutečný svět. Očividně se nechal inspirovat mou hořkou, děsivou, hrůznou pamětí. Na spodku žebříku stál malý otevřený výtah - drátěná klec, do níž jsme se všichni nacpali. Se skřípotem sestupoval dolů, odíral se o stěny výtahové šachty a

sténal pod tíhou nadměrného nákladu.

Jak se s námi snášel do vysoké místnosti s vyvýšenou podlahou, dostal jsem třesavku. Vzpomněl jsem si, že pod námi čeká celé stádo růžovek. A v jejich případě se až dosud ukazovalo, že nemají dost rozumu, aby dokázaly vyslechnout mou řeč, která je má obrátit na jinou víru. Možná ani neuměly mluvit. V jejich vrčení, chrochtání a řevu ze vzteku či bolesti jsem rozhodně žádnou řeč nerozpoznával.

S povzdechem jsem si lehl na břicho a doplazil se k hraně pódia, odkud jsem pozoroval vířící podlahu - ve skutečnosti několik tuctů růžových tlam na nohách potulujících se místností, mačkajících se mezi sebou, klopý-tajících a promíchávajících se navzájem. Tu a tam některá z nich zaskučela a zamlaskala na druhou. Zamířil jsem více méně podél hlavně kulobrokovnice, která neměla záměru vpřed, a vypálil první ránu. Zapojila se i moje rohatá monstra, která metala chomáče slizu, zatímco Olestrada-mus s Doddem jim stříleli přes rameno. Nás osm rozptýlilo vnitřnosti růžovek po celé místnosti, v níž po dvou minutách nezbylo nic víc než teplá, chvějící se těla pětadvaceti růžových démonů.

V uších mi zvonilo z třesotu zbraní, kterou jsem měl sice jenom já s Doddem, ale jelikož se jednalo o těsný prostor, místností se rozléhala každá rána. Štiplavý zápach rozmaširovaných růžovek mi spálil nosní dírký i hrdlo, ale alespoň že byly všechny mrtvé.

Lehce jsem seskočil dolů z plošiny na smrtící podlahu. Moji komplicové žuchli na zem jako stádo slonů. Vyrazili jsme chodbou k poslednímu výtahu - tomu, jenž vedl dolů k našim starým přátelům, pekelným baronům.

Těsně předtím, než jsme dorazili k výtahu, jsme prošli kolem známé praskliny, kde jsem našel Arleninu lebku se zkříženými hnáty a šipku ukazující, kterým směrem zamířila. Zastavil jsem a toužebně si trhlínu prohlížel. Přál jsem si, abych svou kamarádku znovu spatřil. Byla ve své vlastní verzi phobského zařízení? Nebo byla ještě pořád někde přede mnou? Posledně jsem ji našel v první místnosti na Deimu, kam jsem přeskočil poté, co jsem našel Bránu.

Tentokrát jsem se jenom smutně odvrátil a vydal se dál na cestu chodbou. Právě když jsem míjel prasklinu, vyrazila z ní zničehonic ruka alabastrového démona a popadla mě za paži! Vytrhl jsem se z jeho sevření, pozvedl brokovnici a zasyčením si řekl o posilu.

Z trhlíny se vybelhala divoká bestie: barbarské zvířecí oči, šlahouny rudé jako krev plazící se jí po hlavě a špinavé, odporné skvrny zasychající na těle. Zamířil jsem brokovnicí, abych do toho bezbožného stvoření vypálil ránu. Ale než jsem stačil stisknout spoušť, bestiální postava naléhavě zašeptala: „Nestřílej, Flyi! To jsem já! A.S.!”

Prohlédl jsem a zjistil, že zírám na Arlene Sandersovou osobně. Když si všimla, že na ni mířím, zapištěla jako myš a snažila se uniknout do bezpečí. To už jsem však skláněl ústí hlavně a spěchal jí pomoci ven z praskliny.

Držela svou brokovnici napůl připravenou ke střelbě a vylekanýma očima přeskakovala sem a tam mezi mnou a skupinou skládající se z několika impů, zombie a jedné dýně. „Co to - co to - Flyi, co to má krucinál znamenat?” Z Arlenina obličejů vymizela veškerá krev. Ze všech sil se snažila nezačít střílet po „úhlavních nepřátelích” stojících mi za zády.

„Nestřílejte, desátníku. Seznamte se... se svou novou četou Flyových podivínů.” Náhle jsem si vzpomněl na Dodda. Zatímco se Arlene zdráhavě přibližovala ke Slink a ostatním rohatým monstrům, tiše jsem se k němu nahnul a rozkázal mu ukrýt se ve stínu. Nevěděl jsem, jak bude Arlene reagovat. Dodd totiž býval- „Ježíši, Flyi,” řekla, „ty si teda umíš vybrat.” Několik vteřin jsme jeden druhého drželi v náručí a oddávali se tichému shledání dvou vojáků hluboko za nepřátelskými liniemi. Poté jsem poslal Slink napřed, aby vyhlížela pekelné barony, a požádal Arlene, aby mi řekla, co dělala poslední dva dny, od chvíle co jsme se objevili v tomhle děsivém bludišti.

„Budeš se smát,” předvíдалa sklíčeně.

„Smát?”

„Je to fakt hloupost.”

„Hele, mám nápad - místo toho, abys mi podávala hlášení o svém hlášení, proč mi rovnou nepodáš to původní hlášení?”

„Mockrát děkuji, drahoušku, sem s hodnotami. Dobře, ale řekl sis o to.”

Položil jsem ruce na Arleninu pevná, téměř mužská ramena. „Děvče, roztrhnu tě vedví, jestli to

nevyklopíš. Kde jsi byla poslední dva dny?"

„Tady.“

„No jasně, v labyrintu UAC. Ale jak ses dokázala dostat takhle daleko? Posledně jsem to zvládl jen tak tak - spíš

to bylo otázkou štěstí než umu. Jak jsi to dokázala bez jediného škrábnutí?"

„Ne, myslím tady - přímo tady, kde stojíme.“

„Ty ses objevila tady?"

„Přímo na tomhle místě.“

Zmateně jsem na ni zíral. „Ale proč? Já jsem se objevil u vchodu na začátku.“

„Jak to?" vyhrkla překvapením a tázavě se na moji maličkost podívala.

„Krucinál, to nevím! Zeptej se těch zpropadených Cizinců.“

Usmála se a otočila ruce dlaněmi vzhůru. „A jak mám vědět já, proč jsem se objevila tady? Věděla jsem, že můžeš jít jediným směrem - dolů - takže jsem si řekla, že tu zůstanu sedět na místě a počkám.

Rozhodně to bylo lepší, než se prohánět po okolí a riskovat, že tě někde ve tmě minu.“

„Růžovky tě nevyčmuchaly?"

Zasmála se melodickým tónem ne tolik odlišným od zvuků vydávaných stříbrnou zvonkohrou. „Jistěže ano! Proháněly se touhle chodbou tam a zpět tolikrát, až mě překvapuje, že tu svýma nohama nevyhloubily příkop. Kdykoliv jsem je slyšela blížít se, jednoduše jsem zalezla do své díry. Nejsou to žádní tichošlápci.“

Zadívali jsme se na druhou stranu chodby, kde Slink postávala u dveří a sluchem pátrala po zvucích minotaurů čekajících uprostřed bludiště. Dokonce i tam, kde jsem stál, jsem je slyšel řvát, vrčet a dupat sem a tam. „Tuší, že se poblíž něco děje," zašeptal jsem Arlene do ucha, „ale kdyby skutečně věděli, že tu jsme, myslím, že už by na nás zaútočili.“

„Když jsem tu byla posledně, tak na mě také nezaútočili, a to jsem nadělala spoustu hluku. Nevšimli si mě, dokud jsem neprošla těmi dveřmi a nesešla dolů po schodech. Podle mě moc dobře neslyší a navíc jsou zvyklí na spoustu rámusu, který nadělají růžovky.“

„Ale něco cítí, že ano?"

Arlene nakrčila svůj pihovaný nos a zašklebila se. „Především by měli cítit ta rohatá monstra!

Nevykládejte si to špatně, seržo, ale vaše nová četa příšerně smrdí.“

Rozhlédl jsem se po zatuchlé chodbě z kamenných kvádrů, které někdo naskládal na sebe bez viditelného použití malty nebo jiného pojivového materiálu. Podíval jsem se na svou četu - nebyli tak dobří jako mariňáci, to je jasné, ale byl tu někdo lepší? „Tohle jsi měla na mysli, když jsi řekla ‚Patrick‘, že ano?"

„Patrick? O čem to krucinál mluvíš?"

„Těsně předtím, než nám Cizinci vycucli mozek. Podívala ses na mě a řekla ‚Patrick‘. Napadlo mě, že tím myslíš, abych obrátil monstra na naši víru, jako to udělal svatý Patrick v případě irských pohanů.“

Zamračila svoje oranžové obočí, zmatená náhlým obratem v našem rozhovoru. „Řekla jsem ‚baterii‘, ne Patrick, ty troubo!"

Rozmrzele jsem po ní hodil pohledem. „Takže jsi po mně nechtěla, abych obracel demony na naši víru?"

Arlene se odmlčela na tak dlouho, až jsem se lekl, jestli neusnula. „Flyi," řekla nakonec trpělivě, jako by se bavila s dítětem, „Jak bych mohla vědět, že nás Cizinci pošlou právě sem?"

„Aha," uvědomil jsem si a zrudl v obličeji, „tak to mi nějak nedošlo.“

„Řekla jsem baterii - najít baterii, zdroj energie... Musí tu být totiž nějaké spojení, pevné spojení, mezi pamětí RAM, v níž běžíme jako program, a sběrnici nebo základní deskou, říkej si tomu, jak chceš. Prostě věcí, do níž je zapojeno všechno ostatní!"

Potřásl jsem hlavou. „Jak víš, že v tomhle počítači používají právě takové řešení?"

„To nevím, ale něco takového to pravděpodobně musí

být! Tahle intenzivní a rychlá simulace spotřebovává spoustu energie. Vzpomínáš si, jak Oživovatelé řekli, že chtějí, aby vše běželo rychle? V podstatě platí, že čím rychleji chceš jet, tím víc energie potřebuješ, a ta musí odněkud pocházet.“

„Dobře, takže tu někde je zdroj energie. No a co? Nemůžeme ho přece vypnout - to bychom zemřeli.“

Arlene podrážděně vypustila vzduch skrze přivřené rty. „Nevypneme ho! To je náš klíč, naše dveře... Pokud k tomu energetickému toku dokážeme připojit proud dat, který nás definuje uvnitř téhle simulace, můžeme se z tohoto zatraceného místa vytrazit a vniknout do zbytku počítače. Možná dokonce i do operačního systému lodi Oživovatelů."

„Myslíš si, že jsme na lodi? Proč?"

Pokrčila rameny. Byla to skutečně ta stará Arlene, až mě z toho zamrazilo. „Co jiného budou dělat, potloukat se po té skále, na které jsme je našli? Co pro ně Skinwalker znamená? Je to pravděpodobně jenom nejbližší planetární systém k jejich domovské planetě. Proč jinak by tu vůbec přistávali?"

„No... Cizinec, kterého jsme měli na lodi, byl součástí invazní flotily, která zničila Fredy. Co když... co když přišli na Skinwalker kvůli něčemu mnohem důležitějšímu?"

„Kvůli čemu?"

„Možná sem přišli hledat nás." Beze slov na mě zírala, a tak jsem pokračoval. „Možná že když zničili Fredy, dozvěděli se o nás a o našem takzvaném nebiologickém stavu i o tom, jak se ho Fredové děsili. Takže se potom vydali honit nás. Možná věděli, že tohle je naše nejbližší základna. Třeba o ní měli Fredové nějaký záznam."

„To není možné. Přiletěli jsme na lodi pohybující se rychlostí světla a žádná zpráva sem nemohla přicestovat rychleji. Kromě toho, když jsme opouštěli Zemi, žádné sídlo tu nebylo."

Pokrčil jsem rameny. „Přesto sem měli namířeno. Řekl nám to náš zajatec!" Arlene přivřela oči, pomalu potřásla hlavou a potom si promnula kořen nosu.

Bez nejmenších pochybností se skutečně jednalo o mou kamarádku. Každý její charakteristický rys vypadal přesně tak jak měl. Arlene Sandersová v tomhle počítačovém světě nebyla jenom program cizinců, jehož úkolem bylo mě oklamat. Oživovatelům se nějakým způsobem vážně podařilo sestavit zařízení, které jí vysávalo duši a uvěznilo ji zde. Dokud jsem ji nenašel, trochu jsem o tom pochyboval. Podíval jsem se na Slink, která se zdála být nervózní, avšak ne vyděšená. Ohavní rudí ďáblové byli očividně ještě pořád rozbouraní, zatím se však nerozhodli vyrazit na průzkum. „Poslyšte, desátníku, vážně chcete rozrazit ty dveře a postavit se těm pekelným baronům?" zeptal jsem se.

„Ne tak docela, chlapče."

„Co kdybychom poručili rohatým monstrům a zombii, aby tuhle prasklinu rozšířili natolik, abychom se jí protáhli všichni?"

Arlene pozvedla jedno obočí - tenhle výraz cvičila celé dny i noci několik měsíců a to kvůli nějaké televizní postavě, u které to viděla. „Logické rozhodnutí, kapitáne."

Ztuhl jsem hrůzou. „Dobrý Bože, nedělej ze mě důstojníka! Důstojníci musí jít na univerzitu a ty dobře víš, co si o absolventech univerzit myslím." Měla by, vždyť jsem jí to říkal snad aspoň tisíckrát! Víte, v Parris Islandu, poté co jsem se stal desátníkem, jsem býval asistentem výcvikového instruktora. To znamenalo, že jsem dal nováčkovi rozkaz, a on i když ho nepochopil, tryskem vyrazil a snažil se něco udělat.

Dělostřelecký seržant Goforth však býval výcvikovým instruktorem v důstojnické škole námořní pěchoty v Quan-

ticu a vyprávěl nám, že když on dal uchazeči o důstojnic-kou hodnost rozkaz a mladík mu nerozuměl, zůstal stát na místě jako panák a snažil si to objasnit! „Pane, tento uchazeč nerozumí rozkazu výcvikového instruktora!" A kanón Goforth se mohl zbláznit, jak se snažil přimět uchazeče, aby něco dělali. Cokoliv, naprosto cokoliv, ale hlavně aby tam jen tak nestáli a nediskutovali o situaci!

Kanón hlavně nesnášel, když vydal rozkaz takovým tím svým zvláštním způsobem, při němž uchazeč řekl jenom „Pane? " a ve tváři se mu objevil výraz naprostého zmatení, jako by o takovém rozkazu ještě neslyšel. Jako by o takovém rozkazu neslyšel ještě vůbec nikdo. Jako by nikoho při smyslech ani ve snu nenapadlo vydat takový nenormální rozkaz! „Typodělaná hromada sraček! Koukej kurva hejbnout tou svou zasranou prdelí z té zasraný ranveje a hlavně kurva neříkej další zasraný ‚PANE‘, nebo ti urvu tvou zasranou hlavu a nachčiju ti do krku!" Kanón Goforth pocházel z Jižní Karolíny a jeho nenávist k uchazečům o důstojnickou hodnost s univerzitním vzděláním byla legendární.

A mohlo za to právě to univerzitní vzdělání, tím jsem si byl po mravní stránce naprosto jistý. Říká se, že univerzita vás naučí přemýšlet, ale podle mě vás ve skutečnosti naučí pouze to, jak cloumat

dělostřeleckými seržanty za jejich krátké vlasy.

Velmi tiše jsem hvízdal a upoutal pozornost všech kolem. Olestradamus jsem poslal hlídat dveře místo Slink a všechna rohatá monstra - včetně svobodníka Dodda - začala strhávat zeď, nebo se ji alespoň snažila rozšířit natolik, abychom všichni mohli uniknout cestou, kterou se to Arlene posledně podařilo. Dodda jsem do té doby úmyslně nechával postávat ve stínu. Nebyl jsem si jistý, jak by Arlene zareagovala na svého bývalého milence, toho času zombii.

Kéž by se mi tu ránu podařilo o něco zmírnit. Možná jsem se k tomu postavil úplně špatně. Když Arlene spatřila Dodda, zbledla ještě víc než obvykle - tolik, že to bylo v přítomnosti snadno vidět. Zapotácela se, narazila zády do zdi a aniž by z něho spustila oči, rozrušeně dýchala.

Nebylo to poprvé, co viděla Dodda jako zombii. Posledně jsme se s ním potkali na Deimu. Poté, co jsme proskočili Bránou - stejnou Bránou, která se nacházela hned za prasklinou, na které jsme pracovali. Tenkrát se přišoural z temnoty, připraven rozstřílet nás na kusy. Byl přetvořen tak důkladně, že ani nepoznal svou kdysi nastávající.

Tenkrát mi bylo zle, zle od srdce. Věděl jsem, že budu muset toho parchanta zabít a že mě za to Arlene bude navždy nenávidět. Stejně jako bude nenávidět sama sebe za to, že nenávidí mě za to, že jsem udělal pouze to, co jsem udělat musel. Ale stal se zázrak. První, který jsem na naší cestě viděl, ale ne poslední. Arlene v sobě najednou našla sílu, aby mě odstrčila stranou a zabila zombifikované-ho Dodda sama. Tak totiž nemohla nikoho skutečně nenávidět.

Nebylo to pro ni vůbec snadné, ale i to je jeden z důvodů, proč ji mám tak rád a proč je to má nejlepší kamarádka. Co to však znamenalo právě teď? Teď když jsme měli svobodníka Wilhelma Dodda v našem týmu. Byl to však Dodd, který si nepamatoval nejen to, že spal s Arlene a že ji miloval, ale ani to, že ho zabila. Jenže Arlene si to pamatovala, Bůh jí pomáhej. Pamatovala si, jak svého přítele zabila. Jak mu ustřelila hlavu a sledovala, jak se jeho tělo kácí k zemi jako uschlý strom.

„Bože,“ zamumlala tiše, zavřela oči a odvrátila se. „Bože, Flyi. To jsi musel narazit právě na... právě na něho?“

Nebyl jsem si jistý, jestli jí to Albert ulehčil, nebo naopak ztížil. Myslela si, že Dodda milovala, dokud nepotká-

la Alberta Gallatina. Ale je možné, že její city k Albertovi byly přikrášlené tím, co udělala Doddovi, a tím, co jsme všichni společně sdíleli: zničením naší planety a celé naší rasy. Přinejmenším vím, že takové myšlenky spalovaly její mozek. Když jsem na to dokázal myslet já se svou omezenou duševní schopností pro hluboké uvažování, Arlene tím musela být úplně posedlá.

Spolkla všechny své emoce a znovu se z ní stal mari-ňák. Dodd už nebyl tím Doddem. Byl zombií... a teď i členem naší čety. Udělala to, co udělat musela. Byla příslušnicí námořní pěchoty Spojených států - navždy spolu.

Rohatí impové měli plné ruce práce s othráváním zdiva. S Arlene jsme se jim snažili pomoci, ale lidské ruce prostě nebyly na takovou špinavou práci dostatečně silné. A tak jsme alespoň chytali padající kameny a tahali je pryč. Přitom jsme se snažili dělat co nejméně hluku. Růžovky sice bývaly zpravidla zatraceně hlučné, takže pekelní baroni by měli být na rámus zvyklí, ale i tak to poslední, co bych chtěl- Už jsme byli zatraceně blízko. Slink a ostatní rohatá monstra - Whack, Swaller, Sniff i Chomp - se pomocí svých železných nehtů lopotila u praskliny a odškrabávala kámen. Trhlina již byla dostatečně široká pro mě i Arlene - a pochopitelně i pro Dodda - a téměř už i pro impy. Velké starosti mi však dělala dýně Olestradamus. Louskal jsem prsty, dokud jsem neupoutal její pozornost, a přivolal ji k sobě. „Dokážeš se vyfouknout?“ zeptal jsem se. Nic neřekla a vypadala zmateně. „Chci říct, jestli existuje nějaká možnost, jak se můžeš trochu zúžit po stranách a protáhnout se tou prasklinou?“

Olestradamus připlula blíž k díře a dívala se skrz. Zatím toho moc nenamluvila. To, že jsem ji přetáhl na svou stranu, jsem poznal pouze podle toho, že přestala otevírat tlamu a plivat po mně elektrické koule. Stalo se to takhle: bojovali jsme s dýní v malé místnosti - Slink, Chomp a já - a kryli se za kamennou pohovkou, kterou postavili pro nějaké obrovské monstrum s pořádně tvrdou zadnicí. Zatímco dýně přelétávala z jednoho rohu místnosti do druhého a střílela po nás elektrické koule z každého představitelného úhlu, křičeli jsme na ni naše řeči o simulaci. Skoro jsem si ukousl jazyk, když Slink vykřikla: „Páán předvede záázrak! Pak to poznáššš sssa-ma!“ Vůbec to nebylo tak, že by stačilo zavřít

oči a představit si, jak se uprostřed místnosti objeví váza květin! Co jsem měl dělat? „Vzpomenout“ si z ničeho nic, že ta voda ve fontáně byla ve skutečnosti víno?

Jasně, chlapče, jasně, to by bylo skvělé... Až na to, že takhle to nefungovalo. Nemohl jsem si „vzpomenout“ na něco naprosto odlišného, protože pak mi cestu zkřížila skutečná paměť. Možná kdybych byl jedním z těch náboženských učitelů, o kterých Arlene pořád četla - Bodhisa-tvou, nebo tak nějak - dokázal bych si dokonale představit svět Fredů, v němž by dýně byly pouze nafukovací míče, impové figuríny používané při nárazových zkouškách a všechny růžovky by nosily roztomilé kostýmy a podávaly koktejly.

Jenže já byl jenom Flynn Taggart a měl jsem příliš dobrou paměť na to, abych mohl hrát takovou hru. Bohužel jsem si přesně pamatoval, jak špatně naladěné dýně byly... a tahle prokazovala kvalitu mé paměti každou vychrlenou elektrickou koulí. Přál jsem si, aby se se mnou nějakým způsobem přenesli i Sears s Roebuckem. Rozhodně bych teď dokázal využít jejich obřích gorilích paží, kterými by mohli splasknout to přehuštěné monstrum.

A potom se stalo něco úžasného. Jak dýně poletovala po modře zářící místnosti, kterou osvětlovalo třepotavé světlo vycházející z několika rozbitých zářivek, podařilo se jí zaklínit mezi kamennou pohovkou a kusem osvětlovacího

panelu na stropě. Ve snaze o vyproštění se dýně dokázala otočit tak, že mířila tlamou přímo směrem nahoru.

Poté z pocitu marnosti a z toho, že nás vidí v koutku svého periferního vidění - tak blízko, téměř na dosah - nemotorná dýně vypálila... přímo do silných elektrických obvodů. Zkrat v zářivce musel posloužit jako kondenzátor, protože došlo k mohutnému zajiskření vyvolanému zpětnou vazbou a dýně dostala ránu, která byla stokrát silnější než její vlastní elektrické koule, soudě podle štiplavé vůně ozonu.

Při nárazu došlo k přeházení všech nervových obvodů v jejím mozku. Výboj jí musel prolétnout veškerou programovou výbavou. Jak jinak bych jí mohl sáhnout přímo do té nejhlubší části mysli a obrátit ji v okamžiku na svou víru - zareagovala totiž, jako by spatřila samotného Boha. Přesvědčil jsem ji a stali se z nás přátelé. Ukázalo se, že tyhle věci umí mluvit, jenom toho nemají moc co říct. Jejich hlas se nacházel na úplném dolním konci frekvenčního rozsahu lidského ucha. Olestradamus zněla jako Darth Vader mluvící z pásku přehrávaného poloviční rychlostí.

Teď jsem však s napětím čekal, co Olestradamus odpoví. Po dlouhém civění skrze díru se otočila a smutně řekla: „N-n-ne. N-n-nevejdu se tam.“ Uvažoval jsem, jestli jsem narazil na jedinou dýni, která koktá, nebo jestli se jednalo o charakteristickou vlastnost všech dýní.

Olestradamus se otočila, aby se vrátila na své místo, a ztuhla: ve dveřích stál pekelný baron. Ta zpropadená věc se konečně rozhodla vyjít nahoru po schodech a podívat se, proč je venku takové divné ticho. S pomocí úžasné prozíravosti si vybrala přesně ten okamžik, v němž nikdo nehlídal dveře!

Pekelný baron se vzpamatoval dřív než já. Natáhl ruku a z odpalovače na zápěstí vystřelil nazelenalý energetický paprsek. Jenže Olestradamus byla ještě rychlejší! Nevěřil

bych, zeje něco takového možné. Ještě nikdy jsem neviděl dýni pohnout se takhle svižně. Podařilo se jí vmáchnout mezi nás a pekelného barona včas na to, abych zachytila ránu určenou pro Arlene.

Olestradamus zařvala vztekem a bolestí a odpověděla palbou elektrickými koulemi. Otočil jsem se na Arlene. „Hejbní svým výstavním pozadím, A.S.“! Neformálně jsem ji popadl za zadek a zátylek a prostrčil ji prasklinou, která ústila několik metrů nad zemí, takže Arlene se zřítíla dolů a skončila obličejem v něčem, co podle zvuku dopadu připomínalo jemně ztvrdlé bláto.

„Slink, Whacku, Chompe, Dodde - dovnitř, skrz prasklinu!“

Moji apoštolové se protáhli prasklinou, která byla téměř dostatečně široká pro rohaté monstrum, a následovali Arlene k zemi. Doufal jsem, že se jí podařilo probrat z omráčení a odvalit se stranou dřív, než jí na hlavu dopadla dvousetkilogramová rohatá monstra.

Protože jsme byli v dostatečně těsném prostoru, zvedl jsem brokovnici a snažil se najít skulinku kolem Olestradamus. Jenže dýně byla příliš tlustá a příliš kulatá! Ona i pekelný baron si šli po krku - no, chtěl jsem říct pomocí tesáků a drápů, ale ve skutečnosti to bylo tlamou a odpalovačem na zápěstí. Bože, tyhle dvě rasy se vážně musí nenávidět. Ale proč? Vzpomněl jsem si, jak jsme našli těla pekelných baronů lemuující zdi jedné místnosti patřící dýním a mrtvé vyfouknuté dýně rozestlané po podlaze jiného sálu

náležícího pekelným baronům. Řekl bych, že více než oni se ne-návidějí už pouze parní démoni a pavouci mozek.

Oba dva už byli dost potrhání. Olestradamus zablokovala celou chodbu a pekelný baron efektivně zatarasil dveře. Což bylo jedině dobře, protože jsem za ním letmo zahlédl druhého barona, který tak našťástí kolem svého společníka nemohl střílet.

„No tak, zapomeň na to!“ zahřměl jsem. „Už jsme na druhé straně... Stáhni se a schovej se - obrať na naši víru ostatní!“ Ale Olestradamus mě neslyšela. Ze všech sil se snažila naučit svého úhlavního nepřítele, co to znamená přivolat na sebe hněv dýně.

A poté jsem uslyšel zvuk, jehož jsem se nejvíc obával: prasknutí nafouknuté dýně čelící svému soudnému dnu. Z Olestradamus se stala schoulená hromádka drsné gumové kůže na podlaze. Nevypálila už žádnou další elektrickou kouli.

Získali jsme prvního mučedníka na naší svaté výpravě za potrestáním falešných.

Ustoupil jsem zpět do stínů trhlíny. Ten pitomý pekelný baron se tolik upnul na zabití svého nesmiřitelného nepřítele, že naprosto zapomněl na mě a zbytek mužstva. Potácel se kupředu, očividně z devadesáti procent mrtvý.

S radostí jsem se podílel na zbývajících desetině. Jak se nejistě nahnul nad tělo naší milované Olestradamus, nejinteligentnější nafouknuté dýně, kterou jsem kdy poznal, namířil jsem brokovnici a zblízka vpálil ránu do baronova spánku. Přál jsem si, abych měl svou drahou dvouhlavňovou brokovnici, kterou jsem používal po celou kampaň na Zemi.

Olestradamus zřejmě potrhala pekelného barona víc, než jsem si myslel. Očekával jsem sice, že tu zrůdu zraní, ale jedna taková ode mě dostala přímý zásah raketou a přežila ho. Ale tahle ne. Se záupněm ztěžka dopadla na podlahu... a o deset vteřin později bylo po ní. Z hlavy jí vytékala zelená krev a mazlavá mozková hmota.

Ze dveří záutočil druhý baron, ale už bylo příliš pozdě. Ustoupil jsem ještě víc, proskočil prasklinou a praštil sebou do vlhkého rašeliniště o pět metrů níž. Tvrdě jsem dopadl a ztratil vědomí. Když jsem se o chvíli později probudil, zjistil jsem, že jsem do bahna otiskl postavu obřího anděla.

Pekelný baron stál před prasklinou a snažil se skrze ni střílet, jenže my se ukryli těsně pod zdí, kde nás nemohl zasáhnout. Díky d'áblu, že naši nebojácní impové neudělali tu díru širší. Baron byl jen o něco málo větší, než aby se do ní vešel.

Arlene mi pomohla na nohy a já řekl mužstvu, co se stalo s ubohou Olestradamus. I Arlene ji označila za mučedníka a já ten pojem vysvětlil Slink, aby ho později mohla objasnit ostatním apoštolům.

Nad námi se klenula děsivá obloha. Sestoupili jsme více než dva kilometry dolů skrze skálu, z níž se Pho-bos skládal, a na samém dně jsme hned nad hlavou viděli hvězdy! Nedávalo to žádný smysl, ale to samozřejmě nemuselo - konec konců to vše nebylo nic víc než počítačový software.

Na druhé straně pláne jsem uviděl vyvýšenou plošinu, na níž stála Brána. Ukázal jsem na ni. „Nuže, panstvo, říkám to nerad, ale jestli máme najít ten zdroj energie, měli bychom urychleně vypadnout z Phobu.“

Arlene nadzvedla obočí a potom pokrčila rameny. „Tak sayonara, Phobe. A já se tolik těšila, že si tě pořádně prohlédnu.“

No jasně, A.S.

17.

Mariňáci jsou jako kočky. Mají lehké spaní, jedním okem vyhlížíjí nepřítele a nosem větří jako obrovský masožravý tygr, který má neustále hlad. Dokáží usnout ve stoje, v nulové gravitaci, během přistání na planetě, dokonce i když pochodují na pitomé přehlídce. Kolem mari-ňáka se za žádnou cenu nesnažte proplížit. I Ježíš krácející po vodě dělá dost rámusu na to, aby dokázal vytrhnout mariňáka z hlubokého spánku. A když se mariňák probudí, stojí na nohou během jediného plynulého pohybu. S puškou v ruce a v pohotovosti mnohem dříve, než nejrychlejší mikroprocesor provede ten nejjednodušší příkaz ve strojovém kódu.

Až na moji maličkost. Fly Taggart se probouzí, aniž by si vzpomínal na svoje vlastní jméno, s tupým a opilým výrazem ve tváři a očima slepenýma malými kousky spánku. Potácí se jako zombie s pusou plnou bavlny a nesrozumitelně žadoní a prosí o trochu životodárného kafe. Obvykle je zapotřebí dvou nováčků

a jednoho statného svobodníka, aby ho po ránu probudili k životu.

Tentokrát k tomu bylo zapotřebí vystrašeného mladšího desátníka. Arlene mě vytrhla z komatu tím nejprostším způsobem. Začala mě kopat do žeber, zpočátku jemně, ale poté silněji a silněji, až jsem konečně poslepu natáhl svou pevnou, nešikovnou ruku a v půli kopu ji chytil za kotník. Aniž bych se probudil víc než napolovic, povalil jsem ji na zem a zavrčel něco v tom smyslu, ať nedráždí chlapa, který se snaží trochu prospat.

Potom jsem se probudil docela. Posadil jsem se na ne-

upraveném záhonu zarostlém trsy ostré, křehké modré trávy, která se jakoby mírně vlnila, ačkoliv niku do ohně bych za to nedal. Arlene se zvedla ze země, oprašovala si špinavou uniformu a mnula si koleno. „K čertu s tebou, seržo!“ zašeptala. „Jenom jsem se tě snažila potichu vzbudit.“

Zařídil jsem se podle mladšího desátníka a ztišil i svůj hlas. „Co se to tu krucinál děje? Naposledy si pamatuju, že jsem byl připoutaný ke stolu a Cizinci se mi vysavačem snažili vycucnout mozek.“

Rozhlédl jsem se kolem. S Arlene jsme seděli na vršku malého kopce, který se mírně vlnil. V dálce jsem viděl lidskou loď, Neúctu k dekonstrukcionistům přinášejícím smrt. Byla dokonce ještě menší, než jsem si ji představoval. Asi jsem byl přespříliš ovlivněn vzpomínkou na loď Fredů. Přesto bych je strašně rád viděl stát vedle sebe. Neúcta vypadala mnohem uhlazeněji a elegantněji.

Ve všech ostatních směrech se rozkládala naprostá rovina, narušovaná pouze nesmírně vysokými tenkými stromy. Všechny se však i při tom nejslabším vánku kymácely tak snadno, že se mohlo jednat pouze o značně přerostlou travu.

Modrá barva byla úplně všude. Byl jsem si naprosto jistý, že poušť, kterou jsme překročili cestou od lodě Fredů, byla hnědavě šedá beze stopy po modré. Ohnul jsem se a podíval se zblízka na zem. Těmi modrými skvrnami, které barvily terén, byli ve skutečnosti drobní broučci! Téměř mikroskopický hmyz, jenž se hřnul prese všechno - dokonce i prese mě a Arlene. Na chvíli jsem se nahnul, protože broučky jsem nikdy neměl v lásce. Jenže jsem s tím nemohl nic dělat, a ani jsem necítil žádnou bolest. Bohužel, dokonce i Kulička nás opustila. Neměl jsem tušení, kam se poděla, ale byla fuč. Ta neúmyslná malá zrádkyně.

„Arlene-“

„Jo, vím. Nedají se ani setřást, jsou příliš malí. Řekla bych, že jedí mikroby, takže snad nebudou zase tak zlí.“

„Arlene, kde to sakra jsme?“

Pokrčila rameny. Kvůli modrým tvorečkům hemžícím se jejími světle červenými vlasy teď měla fialovou hlavu. „Podle toho, co dokážu usoudit, Flyi, se Oživovatelé pokusili vysát nám naše duše. Nos mě ještě pořád bolí jako čert.“

Ted' když se o tom zmínila, jsem si uvědomil, že moje vlastní nosní dutina trpí, jako by v ní nějaký technik používal ruční vrtačku. „Ale myslím, že tu pořád jsme. Nebo se cítíš nějak jinak?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Ať už jsem předtím měla jakoukoliv duši, připadá mi pořád stejná.“ Potom otočila hlavu a zašilhala směrem k lodi. „Na druhou stranu, mohli bychom si vůbec uvědomit, že se změnila?“

Začal jsem se zvedat, ale ona natáhla ruku a zarazila mě v podřepu. „Flyi, jsou támhle dole, pod kopcem.“

„Kdo?“

„Ti, které jsi obrátil na svou víru. Těch čtrnáct, kteří nepodlehli zoufalství a nebyli znovu nakaženi. Jsou tam také těla Searse a Roebucka. Ti zatracení Cizinci je zabili, aby je umlčeli. Pořád jim říkali, aby ten přístroj nepoužívali, a když ti potom Oživovatelé začali vysávat duši, Sears s Roebuckem na ně zaútočili!“

„Ježíši Kriste! A zabili někoho?“

„Nemohla jsem uvěřit tomu, jakou mají sílu. Jejich krátké nohy se roztočily jako setrvačnick... Pamatuješ si, jak se dokáží rozparádít, až se z jejich nohou stane jenom šmouha? Rozběhli se po místnosti obrovskou rychlostí a svými silnými gorilími pažemi lámali krky a drtily lebky. Byla to nádhera!“

„Kolik jich dostali?“

„Zabili nejméně osm hostitelů, zatímco ti se je hlou-

pě snažili zaměřit svými zbraněmi. Něco, co se pohybuje tak rychle, nemůžeš zasáhnout, když budeš mířit přesně na to!“

„Musíš mířit před to.“

„Správně, ale na kterou stranu? Sears s Roebuckem měnili směr tak rychle, až jsem měla pocit, že se dívám na UFO! Nakonec jedna z hostitelek musela dostat pořádnou infuzi inteligence od molekul Cizinců, protože popadla laserové dělo a stiskla spoušť, zatímco se otáčela s paprsek sem tam po celé místnosti, jak nejrychleji dokázala. Věděl jsi, že Klaveové dokáží skákat jako blázni?“

„Při rychlosti, které jsou schopní, dokáží pravděpodobně běhat i po zdech.“

„Ale nakonec je dostala. Prostě je sestřelila dolů.“

Zamrkal jsem. Kruci, odpadnu napět minut a podívejte se, o co všechno přijdu! „Kriste pane, co bylo pak?“

„Potom dodělali práci na tobě, jako by se vůbec nic nestalo, a vrhli se na mě. Nakonec jsem se probudila tady. Ležela jsem vedle tebe, ale ty jsi byl tvrdý jako žula, i když ti bilo srdce a dýchal jsi plícemi. Napadlo mě, že jsi v klinické smrti... a to si zřejmě myslel i To-kughavita.“

„Jak víš, že jsou všichni tam dole?“

„Co myslíš? Jsem průzkumník námořní pěchoty... Připlazila jsem se k okraji hřebenu a pozorovala je. Všichni tam dole sedí v kruhu a zdá se, že provádějí nějaký šaman-ský rituál. Pohazují hlavami jako hejno holubů.“

Co nejtišeji jsem se připlazil k okraji, ke kterému ukazovala, a podíval se dolů na naše věřící. Rozeznal jsem vyššího kapitána a několik dalších chlapců. „Samanský rituál? Ježíši, Arlene, vždyť se modlí. To jsi nikdy nebyla v kostele, ty pohane?“

„Vždyť to říkám, magický rituál,“ zavrtěla se dotčeně vedle mě. Nemohl jsem se jí smát, protože vypadala tak

roztomile. „Zajímalo by mě, kvůli čemu se k čertu modlí.“

Pohoršené jsem se na ni podíval. „Pravděpodobně za bezpečný návrat našich duší do našich těl, ty troubo.“

Nakrabatila obočí a našpulila rty. „Páni... chceš říct, že to vážné funguje?“

„Jak vidím, tak tentokrát ano. Tak pojď, děvče, sejdeme dolů a vystrašíme domorodce k smrti.“ Neměli jsme nic lepšího na práci, a tak jsme vstali a majestátně sestoupili z kopce. Když jsme byli téměř dole, jeden z věřících vykřikl a ukázal na nás. Jeho ústa se pohybovala, ale nevycházela z nich žádná slova. Během tří vteřin se i ostatní vyškrábali na nohy a tiše, udiveně a v úžasu na nás zírali.

Zastavil jsem se na místě a rozpráhl ruce. „Pohleďte,“ prohlásil jsem, „povstal jsem z mrtvých. Necht' toto je odměnou za vaši neochvějnou víru!“ Na zátylku jsem ucítil ostré píchání... Věděl jsem, co to znamená: to rozhněvaný Bůh si mě měřil pohledem za mé rouhání. Ale bylo to pro dobrou věc! Museli jsme udržovat jejich víru na vysokém stupni, aby se kolem poletující molekuly Cizinců nemohly chopit příležitosti. Zdálo se, že silná víra, víra v cokoli, je dokázala zastavit. Že by vytvářela nějakou chemickou nerovnováhu? K čertu, to ať si vypátrají ti chytráci z univerzit. Já s těmi parchanty chtěl jenom bojovat!

Toku a ostatní věřící se na nás sesypali jako saranča-ta na pšeničné pole a Arlene je musela neustále zatlačovat, aby mě neušlapali. „Klid, klid, vy kašpaři! Koukejte se vrátit za čaru - chci, abyste se ode mě drželi minimálně čtyři kroky, nebo na vás vytáhnou louskáček!“

Společnými silami se nám je podařilo uklidnit natolik, aby nám Tokughavita mohl říct, co se stalo poté, co nás s Arlene zabili. „Nevěděli jsme, co máme dělat,“ vysvětloval nám a obracel dlaně bezmocně vzhůru. „Řekli nám, že

jste mrtví a že vaše duše jsou pryč. Věřili jsme jim - neviděli jsme ve vašich očích žádné známky života!“

„To nechápu,“ řekl jsem. „Tak fungovala ta věc, nebo ne?“

„Vzali jsme vaše těla ze stolů. Oživovatelé nám je dali. Řekli nám, že teď už to je jenom maso bez užitku. Vyhnali nás ven, že prý jsme neopravitelní a zničení. Podle nich víra ničí a způsobuje zkázonosnou chybu v operačním systému.“

Usmál jsem se. Živě jsem si dokázal představit zklamání Oživovatelů. Zničehonic byli vyhnáni z toho, co jim sloužilo, Bůh ví jak dlouho, za pohodlný domov. Z lidské mysli. Kdybych byl znalcem povah, řekl bych, že ti parchanti teď měli pořádně nahnáno. „Takže jsou ještě pořád uvnitř?“ kývl jsem směrem k lodi.

„Ano, pane, stále jsou tam, ale nemůžeme se k nim dostat. Aktivovali všechna bezpečnostní opatření lodi.“

„A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostříhali cesty k stromu života.“

Překvapeně jsem se otočil na Arlene. „Nevěděl jsem, že znáš Bibli.“

„To neznám. Pamatuji si jenom tenhle verš. Zřejmě jsem ho slyšela v nějakém filmu nebo tak.“

„Aktivovali startovní sekvenci,“ pokračoval vyšší kapitán. „Lod' startuje za třicet minut. Měli bychom se někde ukrýt, jinak nás to spálí na škvarek.“

Ostatní přeživší členové Bratrstva neohrožených se sehnuli pro svoje věci a sbalili si je. Musel jsem se zamyslet: kdybychom se s Arlene neprobudili včas, seděla by tu tahle trdla i ve chvíli, kdy by lod' odstartovala a spálila je zaživa? Při té myšlence jsem se zarazil. Sice měli víru, ale očividně jsem ještě musel trochu zapracovat na jejich selském rozumu.

Stáli jsme nad těly Searse a Roebucka. Z mého úhlu pohledu nevypadala jejich zranění zase tak zle. Jenže jsme se nacházeli milion kilometrů od lékařské laboratoře lidské lodi. Přesto jsme je tu nemohli jen tak nechat! Kdyby byla jejich těla při startu spálena, duše Klaveů by nejenom nenávratně zmizely a musely bloudit pustými dunami a modrými pláněmi plnými brouků, ale také by cítily každou mikrosekundu svého zpopelnění... a nedokázaly by na ně zapomenout.

„Bože, Flyi, od Searse a Roebucka to bylo neuvěřitelně odvážné. Vždyť jsme několik set světelných let od kla-vijského domova. Museli vědět, že existuje nulová šance, že je dokážeme oživit.“ Arlene se skrčila a opatrně si prohlížela Searse s Roebuckem, nejnepravděpodobnější z hrdinů.

V mozku mi začal klíčit nápad. „Toku, máte s sebou nějaké vznášedlo, pozemní vozidlo nebo něco podobného?“

Vypadal zmateně a škrábal se na bradě. Zarostlý vyšší kapitán zoufale potřeboval oholit. Začínal se podobat šimpanzovi balancujícímu na zadních. „Nevím. To je jiné oddělení.“

Bože, a už jsme zase u toho ultraindividualismu! Shromáždil jsem je v kruhu kolem nás. „Dobře, vy zárodky vojáků, vyjel někdo z vás z téhle lodi s nějakým vozidlem?“ Ticho, všichni kroutili hlavami.

Arlene mi položila ruku na rameno. „Promiňte, seržo, ale neptáte se správně. Mohu?“

Chvilí jsem uvažoval, očima těkal sem a tam a nakonec zamručel na souhlas.

„Pánové,“ začala, „viděl tu někdo z vás nějaké vozidlo?“

V okamžiku se zvedlo půl tuctu rukou. Všichni začali mluvit naráz, ale rychle se shodli a ukázali podél lodi směrem dozadu. „Zhruba tři kilometry,“ doplnil vyšší kapitán.

Měl jsem hroznou chuť uškrtnout celou tu chásku literárních pitomců! Vyhnat je ven z lodi... Bože! Podíval jsem se na Arlene, která řekla: „No tak, Flyi, dobře víš, kdo z nás je lepší běžec.“

„Tak do toho, děvče - a proboha, ať to jsou tři nejrychlejší kilometry, které jsi kdy uběhla. Moment, kdo z vás je hodně rychlý?“ Všechny ruce vystřelily k nebi. Zakoulel jsem očima. Tihle chlupci byli ještě horší než domorodci na tom ostrově, kde všichni buď pořád lžou nebo pořád mluví pravdu! „Podívejte se, já vím, že jste všichni nejrychlejší, takže raději ukažte na druhého nejrychlejšího člověka.“

Měl jsem čtrnáct věřících: šest ukázalo na jednoho člověka, čtyři na dalšího a dva ukázali jeden na druhého. Oba vítězové byli tak překvapení náhlou pozorností, že neukázali vůbec na nikoho. „Dobře, ty a ty, běžte s desátníkem Sandersovou. Pohyb!“

Posadil jsem se a snažil se co nejusilovněji vypadat naprosto klidně a trpělivě. Ve skutečnosti jsem neměl daleko k tomu, abych si sehnal pytel hřebíků a začal jim okusovat hlavičky.

Ještě pořád jsem čekal v naprosto stejné pozici, k níž jsem se přinutil silou vůle, když o jednadvacet minut později Arlene a chlupci „přijeli“ ve vznášedle. Tou dobou už všichni nervózně pokukovali po hodinkách - s výjimkou vyššího kapitána Tokughavity, jediného člověka s naprostou a neotřesitelnou vírou v moji maličkost. Věděl, že bych je nenechal na holičkách, ani kdybych neměl vůbec žádnou možnost, jak ovlivnit pátrání po vozidle!

Vznášedlo se docela podobalo tomu, které jsem řídil před několika stoletími na Phobu. Až na to, že bylo dost velké, aby dokázalo pobrat několik tun vzorků. Bylo obrovské a celé modré. Od přídi po zád' měřilo deset metrů, na šířku dva. Sedělo šest metrů nad zemí a svou výšku udržovalo pomocí jakéhosi tryskového zařízení. Tím se lišilo od pozemních vozítek na Marsu, která byla

nadnášena pomocí ventilátorů. Motor vypadal složitě a byl celý odkrytý. Nerozeznal jsem v něm hlavu ani patu. Tohle vozítko se v ničem nepodobalo ventilačním vznášedlům, která jsem rozebíral v pendletonské motorové dílně před několika roky a pár stoletími k tomu.

Technik jménem Abumaha sledoval loď a oznámil nám, že se z ocasu začalo kouřit. To znamenalo, že máme poslední tři minuty, než loď vypálí na oběžnou dráhu.

„Naházejte všechno do vznášedla, neskládejte se s tím - hlavně sebou pohněte!“

Arlene a já jsme se osobně postarali o těla Searse a Roebucka a opatrně je položili na vršek měkké hromady oblečení a pokrývek. Chlapci - včetně dvou děvčat - naskočili na palubu přesně ve chvíli, kdy se ocas lodi náhle rozzářil natolik, že se na něj nebylo možné dívat pouhým okem. Oživovatelé zapnuli fúzní reaktor.

„Arlene,“ řekl jsem jemně, „dostaň nás hergot odsud, jasně?“

Arlene stiskla tlačítko plynu a vznášedlo zrychlilo, až jsem sebou praštil o podlahu. Jeden z vojáků stojících vzadu málem vypadl, ale Tokughavita ho včas chytil za vlasy a zátylek a vytáhl zpět na palubu. O minutu později jsme byli už půl kilometru daleko... a tmavnoucí obloha se náhle rozzářila jasně jako tisíc sluncí. Loď zamířila k oběžné dráze.

Vzdalovali jsme se velmi rychle, ale šoková vlna nás přesto dostihla. Rozhoupala nás tak nebezpečně, že Arlene raději ubrala plyn a zastavila. Ještě že tak. Při druhém nárazu jsem byl vymrštěn ven! Těžce jsem dopadl na zem a zůstal ležet příliš omráčen na to, abych mohl vstát, ale ne natolik abych se nemohl smát Arleniným pokusům posadit se se vznášedlem na zem, aby mě mohla vyzvednout.

Země se pode mnou zmítala a otřásala, tak jsem raději zůstal sedět na zadku. Za mými zády probíhala jasná termonukleární reakce, která by mi dokázala spálit sítnice během milisekundy. Konečně Arlene s tou věcí přistála, nabrala mě na palubu a vyrazila znovu na cestu. Loď mezitím opustila spodní atmosféru a ocitla se už tak daleko, že jsme přestali slyšet burácení explodujících plynů kolem trysky, horké jako jádro slunce. „Kam to bude, ó Vznešený?“ zeptala se Arlene.

„Kam myslíš? Zpátky k lodi Fredů, abychom mohli opravit Searse s Roebuckem. Jestliže tu někdo může přijít na způsob, jak se odsud dostat, jsou to právě oni. A Arlene. .. co takhle vyměnit řidiče? Rád bych se tam dostal v jednom kuse.“

18.

„Ne, ne, vw/e/jsem je! Viděl jsem vás v počítači.“ Vyšší kapitán Tokughavita se usilovně snažil přesvědčit Arlene i mě, že odsavač duší skutečně fungoval tak, jak tvrdili Oživovatelé.

„Jenže my nejsme v žádném zatraceném počítači,“ vysvětlovala moje desátnice s užasnou trpělivostí, na ni. Sedíme v tomhle pitomém vznášedle a posloucháme tvoje žvanění o tom, jak nás vycucli z našich těl a strčili do počítače.“

Tokughavita zasténal, zaklonil hlavu a zvedl ruce v tom dost možná nejoriginálnějším lidském gestu - nesmírném pocitu marnosti. „Tak koho jsem tedy viděl? Viděl jsem vás oba v počítači, bojovat proti monstrům přesně podle knih.“

„Knih? Jakých knih? O čem to krucinál-“

„Po kolena v mrtvých a Peklo na Zemi,“ odpověděl jsem za něho. „Mluví o knihách, které napsala Jill. Vyprávějí o monstrech, která kvůli nám Fredové geneticky sestrojili na Phobu a Deimu. Však víš - rohatí impové, parní démoni, pavouci mozky, kostry. Všechny ty věci, kvůli kterým stojí za to zabíjet.“

Arlene na mě zírala s pusou dokořán. „My jsme bojovali proti parním démonům? V počítači?“

Vítr byl ostrý, ale ne silný natolik, aby mě dokázal znovu srazit na zem. Teď když Oživovatelé odlétli, náš řidič snížil rychlost. Jmenoval se Blinky Abumaha a býval fúzním technikem, což se bude zatraceně hodit, jestliže se máme z tohoto štru dostat. Stoupl jsem si čelem ve směru letu a o tvář si nechal opírat mímý vánek, jenž vířil jemný písek, který si s pokožkou pohrával podobně jako ošklivý úpal.

„Arlene, nech ho být. Myslím si, že Toku mluví čistou pravdu... Ta zatracená věc skutečně fungovala.“

„Jakže, chlapče? Nepraštil ses náhodou do hlavy, když jsi vypadl?“

„Skutečně nám to vysálo duši... Jenže Cizinci, kteří řídí tuhle technologickou revoluci, neznají žádnou jinou duši než tu svou - tu, jež je běžná v celé galaxii. Znají pouze takzvanou biologickou duši, kterou mají Sears s Roebuckem. Takovou, která se drží jako duch v těle, i když tělo zemře.“

„Chceš říct, že máme prostě jiný typ duše?"

„Dává to snad smysl, ne? A.S., jsme jediné bytosti v galaxii, které mohou zemřít. A jsme také jediná, kteří znají něco jako víru. Samozřejmě že naše duše fungují jinak!"

„Takže chceš říct, že když použili ten přístroj..." Ariene utichla. Otočil jsem se a viděl, jak má dlaň přiloženou k ústům a oči vytěštěné dokořán.

„Řekl bych, že ti to už došlo," nadhodil jsem jemně.

„Flyi, ten přístroj okopíroval naše duše! Skutečně tam někde existuje druhá verze Flye a Arlene, kteří opět bojují proti monstřům Fredů. Bože, ty ubohé - ah, chtěla jsem říct-"

„Ty ubohé duše. Jen do toho, řekni to, A.S. Je to totiž pravda." Nezopakovala to a po zbytek letu k lodi Fredů jsem z ní už nedokázal dostat víc než zabručení. Dokonce se mi zdálo, že se moje desátnice hluboce zamyslela, protože si ani neprohližela fascinující krajinu. Nespočet kilometrů jednotvárné a pusté šedohnědé pouště, kterou přerušovaly pouze písečné duny, proudící po povrchu a hnané větrem. Písek byl neuvěřitelně jemný, choval se jako kapalina -jako pomalu se převalující mořské vlny.

„Dám ti municí, když mi řekneš, na co myslíš," navrhl jsem jí ve chvíli, kdy se obrovská loď Fredů, roztrhaná při nouzovém přistání na kusy, vyhoupla na horizontu.

„Neuhodneš to?"

„Myšlenky číst neumím, desátníku."

„Zkus si spojit zařízení Cizinců s Albertem, stačí vzít jenom rozum do hrsti."

„Do hrsti? Jak to myslíš?"

Zakroutila hlavou a já se cítil jako naprostý pitomec. Očividně ji něco napadlo, ale k čertu se vším, jestli mi neřekne co. „No tak, Arlene, to ty jsi tu odbornice na sci-fi, ne já!"

Nenucené mi položila ruku na koleno. „Později, Flyi. Dobře?"

Snažil jsem si nepředstavovat, jak se její ruka posunuje nahoru po mé noze, ale moje tělo odmítlo spolupracovat. Musela nějak vycítit mou náladu, protože ruku nenápadně odtáhla a letmo pohlédla dolů.

„Ježíši, Flyi, co to s tebou je?"

„Jenom jsem si vzpomněl na ten obřad zasvěcení na Bově," zalhal jsem. „Když jsi vešla do místnosti oblečená jako havajská tanečnice, tak se mi z toho zatočila hlava."

„Skutečně? To je skvělé." Usmála se a pak se tiše uchechtla. „Pamatuješ si, jak se tenkrát tvářil Albert? Myslela jsem si, že mě prohlásí za babylonskou děvku! „Od-stup pryč, satane!"

„Hmmm. Když už musíš něco citovat, měla bys citovat skutečnou Bibli."

„Myslíš katolickou Bibli?"

„Imprimatur, nihil obstat* Přesně tu."

„Dobře, a co tedy říká, ehm, ta skutečná Bible?"

„Pochopitelně nejde jenom o tu Bibli."

*Latinsky Budiž vtištěno, nic nebrání - způsob, jakým církev potvrzuje, že daná kniha byla vydána s jejím souhlasem (pozn. překladatele).

Arlene obrátila oči v sloup a ulevila si nějakým temným rouháním. A pak jsme dorazili k našemu cíli, k rozevřené tlamě lodi Fredů, k zadnímu konci poslední přední části. Blinky Abumaha zamířil se vznášedlem přímo do praskliny, co nehlouběji to jen šlo ve zbořeném, prázdném nákladním prostoru, kde jsme si krátili mnoho hodin výcvikem a střelbou na fiktivní Fredy. Potom vozidlo zaparkoval, všichni jsme vystoupili a vydali se pěšky kupředu, „skrže jeskyně pro člověka nezměnné."*

Zastavili jsme se v první lékařské laboratoři, kterou jsme našli. V čase, který jsme strávili na téhle lodi, několik týdnů letu k domovskému světu Fredů a poté několik dalších týdnů, během nichž jsme stopovali Cizince k tomuhle pustému světu, nám Sears s Roebuckem nakonec přece jenom zdráhavě ukázali něco z toho, jak se ovládají různé přístroje a zařízení na lodi. Uvažoval jsem, jestli je napadlo, že jejich vlastní životy budou jednoho dne záviset na tom, jak dobře nás učili a jak pozorně jsme je poslouchali.

Položili jsme těla na dva stoly, které jsme k sobě přisunuli, a já šije poprvé od chvíle, kdy jsme je našli mrtvé v kruhu apoštolů, pořádně prohlédl. Jeden z nich - neptejte se mě který - měl napříč hrudi vypálenou hlubokou ránu paprskem. Příčina smrti: těžké trauma levého srdce a přerušení větší i menší srdečnice.

Druhého člena klavijské dvojice zasáhl paprsek přímo do oka a pronikl mu skrze sítnici do hlavy. „Víš,"

řekl jsem a ukázal na jeho zranění, „to by nemělo být smrtelné.“

Arlene se zatvářila nedůvěřivě, a proto jsem jí to raději vysvětlil. „Klaveové přece nemají mozek v hlavě, ale tady pod žaludkem.“ Zaklepal jsem na špičku trojúhelníku tvořeného klavijským tělem, těsně nad podsaditýma nohama,

„Citát z básně Kubiachán od Samuela Taylora Coleridge (pozn. překladatele).

které se dokázaly pohybovat tak rychle, že je lidské oko ani nemohlo vnímat.

„No,“ řekla opatrně, „možná že zemřel, protože zemřel ten druhý.“

Pokrčil jsem rameny a přikývl. „Nedovedu si představit jednoho z nich mrtvého a druhého živého. Možná ani oni ne.“

Na všech nejpříhodnějších místech jsem jim zkusil nahmatat tep. Ani jedna z goril nebyla naživu podle žádného testu, který mě takhle narychlo napadal. „No tak, vy opi-čáci,“ řekl jsem, „copak chcete žít věčně?“*

Jediná Arlene se rozesmála. Řekl bych, že posledních dvě stě let se nezachovalo k panu Heinleinovi právě vlídně. Popadli jsme Klavea s poraněnými tepnami a srdcem, přitiskli mu ruce k tělu a strčili ho do jednoho z přístrojů. Toho, jenž měl opravit i naprosté fyzické poškození základních orgánů. Kdyby se nám je podařilo vzbudit a dostatečně opravit, pravděpodobně by se dokázali o jemnější chirurgickou práci postarat sami. Například o poranění oka nebo množství popálenin a tržných ran po těle.

Zařízení vypadalo jako obrovská skříň se zásuvkami, z nichž spodní byla dost velká pro Freda, což znamenalo, že téměř odpovídala proporcím Klavea. Nakonec se nám tu chlupatou gorilu přece jenom podařilo dovnitř nacpat, ačkoliv už jsem se chystal useknout jí jednu ruku a její přišití svěřit později Searsovi s Roebuckem. Naštěstí k tomu nedošlo. Oni byli možná ledově klidní, když přišlo na mr-začení těl, ale nás ve výcvikovém středisku pro lehké výsadkáře nic takového neučili.

Otáčením jsem nastavil kruhovou stupnici v levé horní zásuvce na „oběhovou soustavu“ - Fredové díky Bohu používali názorné ilustrace, protože jejich jazyk jsem vážně

*Podobná věta zazněla v knize Hvězdná pýchota od Roberta A. Heinleina (pozn. překladatele).

neovládal. Arlene mezitím listovala zdánlivě nekonečným seznamem různých druhů a hledala ten klavijský. „Prokri-stapána, Flyi, to nebere konce! Připomíná mi to tu závěrečnou scénu v tom pitomém filmu, Pandora Point, kde se na večírek přizene šest milionů různých cizinců a Milt Kreuger jim všem musí připravit koktejly, o kterých ani neslyšel.“

Když se zdálo, že už se rozhodla pro jednu verzi, poznamenal jsem, že nejnápadnější charakteristickou vlastností Klaveů je to, že jsou vždy dva. Na obrázku, který zvolila, byla pouze jedna bytost. „Přece si nemyslíš, že po šesti milionech let válčení Fredové nevědí o klavijské kultuře ani tohle!“ Takže pokračovala dál a nakonec našla správnou rasu -jak jsem předpovídal, dokonce i na obrázku byli nakresleni ve dvojici.

„Dobře, jsme připravení to spustit?“ zeptal jsem se.

„Jen do toho, tygře.“

Zhluboka jsem se nadechl a stiskl tlačítko označené velkou šipkou nahoru. Tlačítko změnilo barvu z modré na žlutou. Dábelské zařízení začalo skřípat a vrzat. Asi by mě to nemělo překvapit. Konec konců se jednalo o technologii Fredů, takže zařízení naprosto pochopitelně připomínalo zvuk selhávajících brzd. Když mi rachot konečně přestal bušit v uších a z dopravníku se přestalo jiskřit, spouštěcí tlačítko získalo zpět modrou barvu. Ze spodní zásuvky se vyvalil oblak bílého kouře a já zaslechl tlumené vyjeknutí. Společně s Arlene jsme zásuvku namáhavě otevřeli. Uvnitř ležel živý Klave, který rychle mrkal očima a snažil se na nás zaostřit. Arlene sklopila boční stranu zásuvky a Sears nebo Roebuck se vyvalil na podlahu.

Vyšší kapitán i ostatní věřící ustoupili při pohledu na mocného Klavea o krok dozadu. Očividně žádného z nich takhle zblízka neviděli, dokud jsme se neukázali my, a ještě pořád nepřekonali nervozitu z jejich ohromných rukou, klenuté hrudi a drobných, zakroucených nohou. Pacient se vydrápal na nohy a zmateně se rozhlížel, jako by něco hledal.

Našel to, přeběhl k druhému stolu a z hloubi jeho hrdla přitom vycházelo podivné kňučení. Ignoroval mě i všechny ostatní. Oči měl jenom pro druhého člena svého páru. Začal jsem si dělat starosti. Jestliže se

takhle bude Sears, řekněme, chovat i nadále, jak ho požádáme, aby opravil Roebucka?

Potom došlo k zázraku. V té době jsem na ně byl už docela zvyklý. Sears - byl-li to skutečně on - zíral na Roebuckovo nehybné tělo tak usilovně, až znenadání Roebuck vzdechl, vykašlal trochu krve a sám od sebe oživil. „No," řekl jsem, „svým zvráceným způsobem to dává rozum. Utrápil se žalem a teď díky svému společníkovi znovu ožil."

Všichni jsme se stáhli a umožnili Klaveům strávit několik hodin o samotě. Vyšší kapitán Tokughavita nás po celou dobu fascinoval detailním popisem našich úžasných činů v boji proti genetickým monstrům o ovládnutí Země... Po prvních pěti minutách mě to začalo děsivě nudit. Bud' to Jill všechno špatně pochopila nebo kapitánova pověstná bezvadná paměť byla pouhým špinavým reklamním trikem! Jelikož však Arlene považovala jeho vyprávění za úchvatné a já měl přirozenou úctu k důstojníkovi - i tomu, jenž mě považoval za spasitele - byl jsem přinucen tiše sedět a poslouchat jeho povídání. Než skončil, Sears s Roebuckem byli naprosto vyléčení a znovu spolu, zatímco já byl zatraceně dobře informován o svých několika století starých hrdinských činech.

Svolal jsem velkou konferenci nás všech osmnácti. Sears s Roebuckem se začali formálně představovat. S velkým pobavením jsem sledoval, jak se snaží oddělit všechny možné dvojice věřících, stále dokola se představují a nakonec jsou naprosto zmatení, když jeden z párů trvá na tom, že se právě seznámili. Raději jsem je musel zarazit, abychom nestrávili příštích šest let představováním se.

„Pánové - a dámy, abych na vás tři nezapomněl - zůstali jsme trčet na téhle skále a to s sebou přináší hned dva velké problémy. Zaprvé, pokud tu nechceme zemřít, musíme se zachránit. A zadruhé, což je ještě mnohem důležitější, musíme splnit naši misi - musíme se vydat za Oži-vovateli a zabránit jim v invazi na Zemi. Nebo, pokud se nám to nepodaří, ochránit Zemi před jejich invazí. Někjaké návrhy?"

Všichni se podívali jeden na druhého, až nakonec Sears s Roebuckem zdráhavě zvedli každý jednu ruku.

„Ehm, myslíme si, že známe cestu na oběžnou dráhu, ale dál už ne."

„Jak nás dokážete dostat na oběžnou dráhu?" zeptala se Arlene, můj osobní nevěřící Tomáš. „Nechcete nám snad říct, že dokážete přinutit tuhle hromadu šrotu létat, že ne?"

„To rozhodně ne! Ale myslíme si, že známe cestu na oběžnou dráhu. Pomocí únikového modulu lodi." Zamračil jsem se. „Chcete říct, že na palubě je únikový modul? Dostatečně výkonný, aby nás dokázal vynést na oběžnou dráhu?"

Sears s Roebuckem se podívali jeden na druhého a dost možná se „zasmáli" mé bídne angličtině.

Klaveove byli na své jazykové schopnosti neskutečně pyšní.

Arlene se nechtěla vzdát svého cynismu. „K čemu nám to krucinál bude? Takže se můžeme dostat na oběžnou dráhu - třikrát sláva. Ale co tam?"

Vyšší kapitán Tokughavita vyskočil. „3itevní flotila! Můžeme si vzít bitevní flotilu z Lidé ozbrojeni k odražení invaze!"

„Lidé ozbrojeni k čemu? Co to znamená?"

„To je měsíc téhle planety. Je umělý a ukrývá mnoho a mnoho mezihvězdných lodí."

„Ježíši Kriste, Toku, proč jsi to neřekl hned? "

„Je to marné," vysvětloval. „Flotila je uvnitř měsíce, ne na povrchu jako my. Nemá to smysl."

Dlouho jsem zůstal tiše stát a zvolna se ve mně vařil vztek. Když jsem konečně promluvil, bylo to chladným, tichým, rozumným tónem, z něhož Arlene zamrazilo v zádech. Dobře věděla, co to znamená.

„Pánové, odcházím ven najít ocelovou ventilační mříž a rozkopat ji na kusy. Za chvíli se vrátím."

Nebylo to jen kvůli tomu poslednímu, štvála mě celá naše situace. Musel v naší historii někdo snášet větší muka než já? Našel jsem mříž, zvedl nohu a dal jí asi šest hrozivých úderů. Když jsem se nakonec přikulhal zpět dovnitř, bylo mi už mnohem lépe.

Konečně jsem se zase cítil svěže a mohl vydat nezbytné rozkazy: „Searsi a Roebucku, připravte ten únikový modul. Toku, Abumaho, víte, jak odemknout ty lodě a nastartovat motory? Dobře, připravte si svoje věci a potom pomozte Klaveům, pokud budou něco potřebovat. Arlene... ty dohlížej na ostatní."

„Páni, že mockrát děkuju, seržo."

„To je cena za to, že se z tebe stal služebně mladší poddůstojník. Až budete mít všechno hotové a budete připraveni vyrazit, najdete mě v přední strojovně, jak hledám těla Fredů, která bych mohl nakopat."

Jak se ukázalo, Fredové nebyli zase až tak šílení, jak by napovídala jejich architektura. Svému bezpečí věnovali velkou pozornost, stejně jako ostatní rasy v galaxii, u nichž se délka života počítala na stovky tisíc až několik milionů let. Ve skutečnosti totiž umísťovali únikové moduly ve svých lodích každých několik set metrů! Mohli jsme tudíž využít ne jednoho, ale dokonce tři různých únikových modulů z nedotčené části lodi.

Sears s Roebuckem vedli naši výpravu nejokrajovější chodbou lodi. Bylo to neskutečné utrpení. Plavidlo Fredů nemělo nikdy dosednout přímo na povrch jakékoliv planety. Jeho stavitelé předpokládali, že vždy zůstane čekat na oběžné dráze. Proto se nám nikdo nesnažil usnadnit chůzi po něčem, co bychom mohli pokládat za strop lodi! Všechno na spodní straně bylo pochopitelně rozmáčené k nepo-třebě kvůli kreativnímu přistání Searse a Roebucka a horní strana byla pro změnu celá vzhůru nohama.

Snad celou věčnost jsme skákali do vzduchu a mlátili do páky sloužící k otevření poklopu, až jsem nakonec uklouzl a narazil si koleno o rozbité světlo, které mělo viset ze stropu, ale místo toho teď trčelo z podlahy. Sears s Roebuckem nakonec zdráhavě vyzdvihli Arlene až nahoru a svými statnými pažemi ji podrželi proti poklopu, aby mohla provést veškerá nesmyslná opatření nezbytná k otevření teď už zbytečného vzduchového uzávěru.

Vyzvedli jsme se navzájem nahoru a vlezli dovnitř, kde bylo zatraceně těsno. Únikový modul byl zamýšlen odhadem pro pět Fredů, ale nás se v něm mačkalo osmnáct, včetně dvou obrovských Klaveů, kteří byli podstatně větší než Fredové, a to dokonce i během páření. Lezli jsme jeden přes druhého jako termity. Jistě, pokud by šlo o mě a sedmnáct dívek, nějak bych se s tím už vyrovnal. Ale jelikož se mi přičilo bezděčně se dotýkat jiných mužů, vmáčkł jsem se do rohu a okolní dění pouze nezúčastněně pozoroval.

Sears s Roebuckem si to bez rozpaků namířili k sedadlu pilota a ostatní překračovali, jako by to byly jen obyčejné kameny v říčním toku. Vmáčkli se do sousedících křesel pro pilota a druhého pilota a začali škubat pákami a otáčet knoflíky.

Vnitřek vypadal přesně tak, jak byste si u únikového modulu představovali: kulovitý, nepohodlný, potemnělý a kovový, plný navigačního vybavení. Páchł směsicí strojn-
ního oleje a - trpkých citronů! Nemohl jsem si nevzpomenout na Phobos a zombie. Celou jednu stranu zabírala obrovská výduť sahající až do čtvrtě modulu - pravděpodobně kryt motoru.

„Připravte se na okamžitý start!“ varovali nás Sears s Roebuckem - a aniž by nám dali sebekratší chvílku na zareagování, stiskli tlačítko.

Celý zpropadený modul explodoval. Přesně takový pocit jsem měl, když se odpojil od lodi - ohromná exploze mi zkroutila vnitřnosti. Všude kolem poletovali lidé a vybavení a něco vážně tvrdého mě škráblo přes tvář. Arlene vykřikla, ale šlo spíše o vyjeknutí z překvapení než bolestivé zaskučení.

Vystřelili jsme jako kulka. Jakmile jsme se ocitli v dostatečné vzdálenosti od lodi a začali padat zpět k zemi, Sears s Roebuckem otočili modul a nahodili chemický raketový pohon. Ten zrychloval pouze při několikanásobném přetížení, které stačilo k tomu, abychom se pohnuli vpřed. Můj Bože, ale kolik hluku nadělal! Celé moje tělo při rezonanční frekvenci těch zpropadených motorů dunělo a bušilo. Neslyšel jsem vůbec nic - ten hluk byl mimo veškeré přípustné hranice. Zacpal jsem si uši -jako všichni ostatní - ale moc to nepomohlo.

Potom nám Klaveové naservírovali hlavní chod, fúzní pohon, a my opustili pouštní planetu při jedenáctinásob-ném přetížení. A tím skončila i moje reportáž.

Všichni lidé ztratili vědomí a než nás Sears s Roebuckem probudili, vznášeli jsme se v mé oblíbené nulové gravitaci na miniaturní Hohmannově přestupní orbitě směrem na setkání s drobným umělým měsícem.

Sears s Roebuckem řídili jako posedlí a vesele informovali shromážděný dav, že „bychom měli dosáhnout měsíce těsně předtím, než vyčerpáme reakční hmotu! Máme zatraceně slušnou šanci!“

Jejich zdrženlivá sebedůvěra mě udržovala v pozoru.

19.

Na měsíci jsme přistáli v bodě „úsvitu“. Ten měl své pevné místo, takže každý zdejší den trval celý lunární cyklus rovnající se čtrnácti dnům. Nemohli jste tu proto vidět blížící se rozhraní mezi světlem a tmou, jako tomu je na Zemi, když vylezete na vysokou horu a podíváte se na východ přes dlouhou rovinu.

Nejpřekvapivější však bylo to, že měsíc, jenž byl menší než Deimos, měl svou vlastní atmosféru! Během dvou stovek let, po které jsme byli pryč - ve skutečnosti dvou set šedesáti, přičemž měsíc byl postaven před čtyřiceti lety - jsme my lidé rozluštili tajemství generátorů gravitace, které jsme našli na Phobu a De-imu. Odhalili jsme to poslední tajemství Prvních, které nerozlouskl nikdo jiný během nespočtu milionů let pokusů... Ale byl to náš úspěch, nebo úspěch Cizinců? Kdy nás vlastně nakazili?

Měsíc dosahoval gravitačního zrychlení přibližně 0,4 g, což stačilo k tomu, aby si udržel řídkou dýchatelnou atmosféru. Jen Bůh ví, kdo postavil původní generátory gravitace kolem Slunce a ostatních hvězd. To bylo jedním z největších tajemství, o které se dekonstrukcionisté a hy-perrealisté přeli - a podle Searse s Roebuckem také příčinou jejich rozštěpu, nebo alespoň jednou z jeho příčin. Ale pořád jsme s Arlene neměli nejmenší ponětí proč - věděli jsme pouze, že to nějak souviselo se školami literárních kritiků a jedenácti částmi nějakého zatraceného příběhu.

Ten zpropadený měsíc byl prázdný jako opuštěné hornické město v dobách zlaté horečky. „Kde jsou všichni lidé?“ zeptal jsem se.

Tokughavita odpověděl, aniž by si uvědomil význam své odpovědi. „Nastoupili na loď, když přiletěla. Poté s námi zamířili na povrch.“ Tím totiž přiznával, že lidé opustili své stanoviště! To mohli udělat pouze z jediného důvodu: posádka lodi je nakazila... nebo oni nakazili ji.

Po měsíci jsme museli kráčet pomalu. Atmosféra zhruba odpovídala hustotě vzduchu ve třech čtvrtinách výstupu na Mount Everest a dokonce i při pozvolné chůzi se mi krátil dech a točila hlava. Apoštolům to nijak nevadilo. Prozdělali nám, že byli „přetvoření“ a kromě jiného získali i větší kapacitu plic. Vyměnili jsme si s Arlene pohled. Tak proto nám dalo takovou práci složit vyššího kapitána Tokughavi-tu! Neklidně jsem začal uvažovat o jejich střední délce života: byli nadměrně silní, pravděpodobně imunní vůči většině normálních neinteligentních chorob a uzpůsobení k přežití na cizích světech... a přesto považovali za Boha mě?

Doufal jsem, že je nikdy nezklamou. Lidé nemají rádi padlé idoly.

Měl jsem zvláštní pocit z toho, že kráčím po umělém měsíci o velikosti kulečnickové koule a přitom cítím gravitaci rovnající se téměř polovině přitažlivosti Země. Několik kilometrů přímo před námi se tyčila vysoká věž. Přes horizont jsme viděli pouze její horní polovinu. Zbytek povrchu měsíce pokrývala řada zubatých černobílých pruhů připomínajících zebru. Žádnou jinou konstrukci jsem neviděl - ačkoliv samozřejmě celý tenhle měsíc byl jednou obrovskou „konstrukcí“ sám o sobě.

K věži nám to od místa našeho přistání trvalo něco málo přes tři hodiny. Věž se ve skutečnosti skládala ze tří různých věží propojených množstvím překlenovacích kovových pásů - mostů, po nichž jsem doufal, že nebudu muset přecházet, protože na nich nebylo žádné viditelné zábradlí a nacházely se dostatečně vysoko, abych se v případě pádu zabil. Dokonce i v téhle nízké gravitaci.

„Nebudeme muset lézt tam nahoru, že ne?“ zeptal jsem se Tokughavity.

„Nahoru ne,“ potvrdil. „Půjdeme dolů. Půjdeme dolů k bitevní flotile.“

„Flyi,“ ozvala se Arlene, „víš, co to je za věže? To jsou výtahy! Můžeš s nimi vyjet až nahoru nad atmosféru, nebo přinejmenším hodně vysoko... Mám pravdu, Blinky?“

Arlene se s Blinky v poslední době dost spřátelila, až jsem z toho začínal být nervózní. „Tak, tak, přímo nahoru!“ souhlasil s nechutným nadšením. „Letí nahoru, hodně rychle, až vám krvácí nos!“

„Až někdy jindy, děti.“ Cítil jsem se jako svůj vlastní otec před dvaceti lety.

Dokráčeli jsme až k prostřední věži. Tokughavita přistoupil ke stěně a - přísahám Bohu - stiskl tlačítko se šipkou dolů k přivolání výtahu, jako by se jednalo o výškovou budovu na Manhattanu a ne drobný umělý měsíc obíhající cizí planetu. Podle mých hodin jsme čekali pětatřicet minut, než si počítadlo pomalu prokleslo cestu zápornými čísly směrem k nule. Když výtah dosáhl onoho magického prostředku, líně se před námi otevřely obrovské dveře, jimiž by projela i raketa Delta-19 ve vzpřímené poloze stojící na pojízdné startovní plošině, a my vstoupili dovnitř. Měl jsem pocit, že jsem se nedostatečně oblékl. Vzhledem k okolí jsem si měl na sebe vzít virtuální dese-tipatrovou robotí konstrukci. Tokughavita pečlivě prostudoval celou paletu tlačítek a nakonec stiskl jedno označené písmenem C s malým obrázkem tečky uprostřed kruhu - zřejmě jádro. Ještě před zahájením klesání mi adrenalin vyletěl prudce vzhůru.

Začali jsme pomalu klesat, ale ani ne za minutu jsme už zrychlovali téměř silou gravitačního tahu a naše

váha se snížila na jediné procento normální hmotnosti. To stačilo pouze k tomu, abychom se podrážkami bot dotýkali pod-

lahy výtahu. Takhle nepříjemně jsme sestupovali téměř celých pětadvaceti minut, takže výtah zřejmě nebyl až úplně dole, když jsme ho přivolali.

Nakonec jsme začali prudce zpomalovat. Mě to téměř srazilo na zadek a Arlene na podlahu výtahu skutečně se zaduněním dosedla. Jednalo se nejméně o trojnásobek běžné gravitace! Prudce a rychle jsme zpomalovali přibližně pět minut, ale protože jsme byli zocelení cestováním na vesmírných lodích, neztratili jsme vědomí. Sears s Roebuckem se s akcelerací vyrovnávali za pochodu, doslova: celou dobu se procházeli po výtahu tam a zpět a nemohli se dočkat, až uvidí „bitevní flotilu“, o které mluvil Tokughavita. Řekl bych, že se tíže při zpomalování musela z pohledu klavijské dvojice podobat tomu, na co byli normálně zvyklí.

Když se dveře otevřely dokořán, oněměl jsem úžasem. Před námi se rozkládala ohromující obrovská dutá sféra ve středu měsíce, jejíž průměr byl tak široký, že jsem se ho ani neodvažoval odhadnout. Celá byla křížovaná stovkami tisíc pruhovaných tunelů - zřejmě průchodů spojujících různé oblasti.

„Opatrně,“ řekl vyšší kapitán. „Kolem výtahu panuje nulová gravitace. Je tu těžiště hmoty.“

Přímo před námi nás vábil jeden z tunelů. Statečně jsem do něho vedl svoje vojáky, zatímco můj žaludek na mě vytáhl svůj obvyklý trik s převrácením a otáčením se, jakmile jsme opustili gravitační zónu a vstoupili do stavu beztlíže.

Tokughavita nepřeháněl, když mluvil o lidské bitevní flotile. Uvnitř dutého měsíce bylo rozseto několik tuctů lodí. Příliš mnoho, než abych mohl jejich počet odhadnout. Některé z nich byly krátké jako loď, která nám uletěla, jiné naopak delší než plavidlo Fredů, které jsme unesli na cestě k jejich domovskému světu. Nejbližší z nich měřila podle

mého soudu na délku zhruba jeden a půl kilometru. Blinky Abumaha na ni ukázal a řekl: „To je zatraceně rychlá loď. Téměř tak rychlá jako ta, kterou jsme opustili.“

„Téměř?“ dělal jsem si starosti. Věděl jsem totiž, co to znamená.

Rázně přikývl. „Zatraceně rychlá. Jestliže hned odletíme, dostaneme se na Zemi pouze s dvacetidenním zpožděním oproti nakaženým, kvůli času nutnému pro akceleraci.“

Dvacetidenním zpožděním! Spočítal jsem si, že to znamená přibližně dvoutýdenní zrychlování téměř na rychlost světla a následně stejně dlouhé zpomalování na úroveň rychlosti Země, přičemž Neúcta dokáže dosáhnout maximální rychlosti i zbrzdít během tří, nejvýše čtyř dnů. Ježíši Kriste, za dvacet dní se toho může stát spousta. Pro Cizince to může být klidně jako čtyřicet let, když se vyvíjejí tak rychle. „Tak dobře, dámy a pánové, pohneme zadkem k té lodi a dupneme na to.“

Dostat se k ní bylo snadné - za předpokladu, že máte nebetyčnou trpělivost. To je naštěstí něco, čemu se u námořnictva velmi brzy naučíte. Nezáleží totiž na tom, jak rychle se zvednete z postele a oblečete, nabijete zbraně a vyběhnete na přistávací plochu, abyste se mohli nacpat do letadla. Zcela určitě totiž nějaký plukovník zapomene svůj hrnek na kafe nebo nafukovací polštářek a vy budete muset stát šest nebo sedm hodin v pozoru, zatímco všichni od podporučíka po podplukovníka budou obracet tábor vzhůru nohama a snažit se ho najít.

Víte, jak máte v nulové gravitaci co nejrychleji překonat tunel? Pokud možno co nejlépe se vyrovnáte podél prostředku a odrazíte se. Potom čekáte. Máte-li štěstí, podaří se vám letět po dlouhé rovné trajektorii skrze celý tunel, dokud nenarazíte na koncovou stěnu. V opačném případě musíte najít něco pevného, za co se nechá za-

přít, a zkusit to znovu. Vyšlo najevo, že pruhy podél tunelů jsou ve skutečnosti kovové obruče s operami, od nichž se můžete odrazit. Někdo tu myslel dopředu. Pravděpodobně nějaký poddůstojník, protože důstojníka by něco takového nenapadlo.

Zvykl jsem si na to, že mě ze všech stran obklopuje sklo, jako bych byl ryba proplouvající skleněnou kanalizační trubkou. Prvnímu z nás, mně, to k lodi trvalo pouze několik hodin, jenže jsme byli značně roztroušení, takže bylo zapotřebí dalších třiceti minut, než jsme znovu utvořili skupinu. Nemyslím formaci, protože tihle šašci pod mým velením neměli ani ponětí, co to slovo znamená.

Ukázalo se, že naše malé „infantilní hry“ na lodi Fredů nám byly dobrou průpravou. Především Arlene mi byla vděčná, a když z přestupního tunelu vylétla jako poslední, poděkovala mi pohledem. Určil jsem ji

totiž záměrně za „zadní stráž“, protože tohle vážně nebyla její silná stránka.

Lod', kterou jsme si vybrali, byla dlouhá a podivně štíhlá. Trochu jsem si dělal starosti, aby nám uvnitř nebylo těsno, protože v ní strávíme pět měsíců. Vypadala v podstatě jako psí kost. Na délku měřila kilometr a půl, v průměru však pouze sto metrů. Oba konce měla vyboulené, což jí právě propůjčovalo onu podobnost s kostí. Na jedné straně se nacházela pomocná raketa a na druhé sběrná turbína pro zachytávání vodíku.

To si pište, že uvnitř bylo těsno. Většinou chodeb se bylo možné leda tak plazit a podle Blinkyho Abumahy v nich panovala pouze desetinná gravitace. S kajutami to bylo to samé. Všechny byly dlouhé a úzké, jako svazek tužek. Ale co, byli jsme žebráci a jako takoví bychom neměli být vybíraví. Uvnitř převládala bledě modrá s příměsí oranžové - hotová dekorátérova noční můra. Arlene se to z nějakého po-

divného důvodu líbilo. Možná proto, že to bylo naprosto nepodobné lodi Fredů. Zjistil jsem, že když si vezmu červené sluneční brýle, zmizí mi z očí modrá barva na stěnách, a i když okolí bude vypadat zvláště, bude to rozhodně snesitelnější. Nasoukali jsme se dovnitř a začali studovat ovládání, nástroje a pohon.

Šest z nás osmnácti už s loděmi podobného typu letělo, takže jsme s přispěním ostatních - a asistencí počítačové sítě - nastartovali. Jediný problém spočíval v tom, že jsme neměli kam letět! Neviděl jsem nikde žádnou díru a stejně tak na tom byl i radar.

Popadl jsem Tokughavitu za klop na uniformě. „Tak dobře, ty chytráku, jak se odsud dostaneme?“ Vyšší kapitán si poškrábal bradu. „Bál jsem se, že se zeptáte. Nejsem si jistý, musím se podívat do vojenské sítě.“ Chvilí bušil do klávesnice konzole a stále víc se mračil. Ještě dřív než uběhla hodina, jsem mu musel násilím zabránit v tom, aby neroztrhal terminál holýma rukama a nesáhl si pro informace přímo skrz obrazovku. Ta zatracená věc se ovládala pomocí příkazů a systému nabídek - a Tokughavi-ta neznal příkaz, s jehož pomocí by mohl zadat svůj dotaz, a ani ho nemohl najít v žádném ze stovek menu! Vyrázili jsme s Arlene na lov a snažili se najít zbytek naší posádky, která se mezitím stačila rozprchnout do všech stran, jakož jsme i prohrabávali každý systém na lodi, abychom zjistili, co jsme potřebovali vědět. Narazil jsem na osm z nich a Arlene se podařilo sehnat zbytek, jenže nikdo z nich neměl tušení, kde se nachází únikový tunel, ani jak ho otevřít, kdybychom ho náhodou našli. Všichni už s podobnými loděmi letěli, ale nikdo z mojí čtyř nebyl pilot! Proklel jsem bídné Oživovatele za jejich nedostatečnou dobrosrdečnost, kvůli níž nám nenechali ani Kuličku! Ať už to byla zrádkyně nebo ne, byla především užitečným zdrojem informací.

Propustil jsem většinu z nich a svolal poradu s Arlene, Tokughavitou, technikem Abumahou a Searsem s Roe-buckem. „Chlapci - a ty také, A.S. - musí tu být něco jako nouzový východ, pro případ že by došlo ke krizovému scénáři a my museli okamžitě vyslat všechno, co máme k dispozici. Je tu někde návod k obsluze, systém nápovědy, výukový kurz pro důstojníky... nebo něco takového?“

Všichni zakroutili hlavou. „Neviděla jsem vůbec nic,“ řekla Arlene, „a to jsem se dívala pozorně.“

„Návrháři by pravděpodobně nenechali povalovat takové údaje volně v lodi, abyje nemohl využít nepřítel, kdyby ji obsadil,“ namítli Sears s Roebuckem, kteří měli naprosto nehodící se veselou náladu. Řekl bych, že ti dva byli šťastní, dokud na ně nikdo nestřílel, ani jim nic takového v dohledné době nehrozilo.

Ještě chvíli jsme o tom diskutovali a nakonec se shodli na tom, že jsme banda ignorantů. Skutečně produktivní porada. Konečně mi došlo, proč důstojníci berou velké peníze. Přesto mi po celou dobu téhle zbytečné havárie něco vrtalo hlavou. Něco, co někdo z nás řekl. Prošel jsem si v hlavě znovu celý rozhovor... a náhle si uvědomil, že to bylo něco, co jsem řekl já sám. Zmínil jsem Kuličku. Kéž bychom ji měli, protože ona věděla všechno, ačkoliv její oddanost byla mírně sporná!

„Arlene, pamatuješ si, jak dlouho Kulička říkala, že trvalo, než ji postavili?“

„Když už o tom mluvíš, myslím, že to bylo nějaké směšné číslo, čtyři nebo pět hodin, mám pravdu? Flyi, neuvažuješ snad o tom, že bychom si postavili svou vlastní, že ne?“

Dívali jsme se jeden druhému do očí a uvažovali o tom samém. „Toku, pamatuješ si na tu velkou zelenou kouli, která se kolem nás pořád motala?“ zeptal jsem se. „Co to bylo?“

Vyšší kapitán, jenž stál na druhé straně stolu, díval se ven oknem a šťoural se v zubech, sebou trhl a

otočil se zpět. „Velkou zelenou kouli? Ano, to byla datová matrice. Nechal jsem ji nainstalovat, protože jsem doufal, že se jí podaří shromáždit informace o prastaré lidské kultuře.“

„Jo, jasně, a ona je potom předala Oživovatelům. Jsou tyhle datové matrice běžné? Našli bychom nějakou třeba i na téhle lodi?“

Tokughavita potřásl hlavou. „Nikdy předtím jsem ji neviděl. Byl to prototyp. Nikdy jsem ji ani nepoužíval, nevím jak.“

„A kdo by to věděl?“

„Člověk, který ji postavil.“

Podrážděně jsem si povzdechl. „Jak také jinak. A ten člověk tu čirou náhodou není, co?“

Tokughavita vypadal zmateně. „Ale ano. Je to Blinky Abumaha. Vy se neznáte?“

Arlene poslouchala jenom na půl ucha, znuděná stejně jako my ostatní, ale teď vskočila do rozhovoru oběma nohama. „Tu věc postavil Abumaha? Náš Abumaha?“

„Náš Abumaha, madam,“ odpověděl Tokughavita a uhladil si vlasy, které mu neustále padaly do čela. Natáhl jsem se k Blinky, pořádně s ním zatřásl, aby mi věnoval veškerou pozornost, a podrobně mu popsal Kuličku. On si však na to, že by ji postavil, vůbec nevzpomínal! „Musel jsem si zřejmě hrát, když mě ovládalo kouzlo Oživovatelů, smůla.“

Bezmocně jsem rozpráhl ruce. „No a nedělal sis nějaké poznámky? Nenakreslil sis nějaké schéma?“

Blinkyho obličej se rozzářil. „Možná ano! Odedávna si ukládám veškerá data do záznamníku, možná jsem ho nevědomky použil i v tomto případě.“ Zmizel a za deset minut se vrátil rozrušený na nejvyšší možnou míru. „Ano, ano, mám ho tu s sebou, zatraceně velké štěstí!“ To už nás však mezitím opustili Sears s Roebuckem, kteří využili chvíle ticha a vytratili se pryč.

Poslal jsem Blinkyho do technické laboratoře a zavřel ho uvnitř. Loď místo něho mohlo připravit těch pět dalších, kteří se vyznali v motorech.

Uplynul téměř celý den a Blinky se neozýval. Když jsem na něho zaklepal, zamumlal něco nesouvislého a odmítl vyjít ven nebo se třeba jen najíst. Sears s Roebuckem dočista zmizeli do útrob lodi - Bůh ví, jak se vůbec dokázali vejít do těch úzkých chodeb - a museli si někde daleko najít svou vlastní kajutu, protože jsme je až do konce cesty viděli pouze občas a na krátkou chvíli.

Loď byla připravená a čekala jenom na rozkaz, když tu se konečně z laboratoře vynořil mímě zapáchající a rozčuchaný Blinky a za ním se vyvalila...

„Kulička!“ vykřikl jsme s Arlene současně.

Malá kuželková koule nebyla tentokrát ani trochu zelená, ale křišťálově průsvitná. Nic neřekla, pouze se kolem nás převalila, přímo mně přes palec, a zamířila ke konzoli, která ovládala kompresní pole vodíku - a čirou náhodou byla také propojená s lodní vojenskou sítí. Kulička II. se zarazila o spodek konzole a narážela do něho tak dlouho, dokud jsem ji nezvedl a nepoložil přímo na jeden z propojovacích konektorů. Poté téměř celou hodinu jasně svítila.

„Stahuje si celou tuhle zpropadenou loď!“ zašeptala Arlene užasle.

Poté přestala a nepřívětivým, protivným hlasem oznámila: „Dokončila jsem nahrávání. Prosím položte mě zpět na podlahu.“

Zvedl jsem ji a položil na zem, kde jsem si nad ní dřep a zahájil výslech. „Kuličko, víš, kde je tunel, kterým můžeme odletět z tohoto umělého balvanu?“

„Ne,“ odpověděla stručně.

„Nemůžeme se dostat ven?“ zeptala se Arlene. „Chceš říct, že tu zůstaneme trčet navždy?“

„Můžeme se dostat ven, nezůstaneme tu trčet. Žádný tunel, ale nouzová úniková separace.“

Naklonil jsem se ke kouli. „Dobře, Kuličko, poslouchej mě pozorně. Jsem tu s přehledem služebně nejstarší, takže velím měsíci Lidé ozbrojení k odražení invaze. Potřebuji vědět, jak aktivovat nouzovou únikovou separaci. Tak jak to udělám?“

Všichni přítomní se předklonili, aby vyslechli odpověď, ale Kulička si nejdřív chtěla ověřit mé oprávnění.

„Taggart Flynn, narozen v roce 132 před SLO, nástup do služby v roce 113 před SLO, doba strávená ve funkci - 263 let. Služební věk potvrzen. Hodnost: seržant. Příkaz neschválen, přítomna je osoba s vyšší hodností.“

Všichni jsme se otočili na vyššího kapitána Tokughavi-tu, jenž z přívalu naší pozornosti okamžitě zrudl.

Odkášlal si a podíval se na mě.

„Toku," řekl jsem, „proč mi nedáš potřebné oprávnění?"

Zhluboka se nadechl a očima těkal z jednoho nedočkavého obličeje na druhý. Poté zase vydechl a tiše přikývl na souhlas. „Z moci mi svěřené Občanstvem Lidového státu Země," přednesl melodicky, „povyšuji tímto Flynna Tag-garta do hodnosti poručíka obyvatel Státu." Překvapením mi klesla čelist, ale Tokughavita ještě neskončil. „Tímto se také vzdávám svého oprávnění a členství ve Straně." Vypadal zkroušeně, ale rozhodně.

Řev, který bylo možné slyšet v celé galaxii, patřil mně. Navzdory tomu, že jsem tu myšlenku rozdrtil na prach nejméně tucetkrát, vždy když napadla nějakého tupce v Liščí rotě, kterého nezajímalo můj vlastní názor na věc, mě přece jenom ten zatracený důstojnický sbor námořní péchoty dostal do spárů! Obličej mi znachověl vztekem a Arle-

ne se mohla udusit smíchem. „Tak jak bude znít váš první rozkaz, poručíku?"

Ještě pořád s nádechem červené v obličejí jsem vyštěkl: „Pro tebe nic, Edith!" To vyvolalo u Arlene další záchvat smíchu, takže jsem raději vážným hlasem zopakoval svůj rozkaz Kuličce: „Nouzovou únikovou separaci, hned!"

„Separace zahájena na příkaz poručíka Taggarta," oznámila ta zatracená kuželková koule. Přisahám, že až se stanu králem, všechny datové matrice nechám zničit.

Zdálo se, že se nic neděje. Seděli jsme kolem stolu a tvářili si přitoměle, dokud se Arlene zničehonic nepodívala ven oknem. „Ty blaho! Flyi, pojď sem, tomuhle nebudeš věřit!"

Podíval jsem se jí přes rameno a zatajil dech. Celý měsíc se rozštěpoval vedví! Ve stěně obrovského centrálního sálu měsíce, v němž byla uvězněna naše loď, se objevila prasklina. Byla stále širší a širší a zanedlouho jsem skrze ni uviděl hvězdy. Obě polokoule, spojené tisícem teleskopických stožárů, se rozevřely během patnácti minut. Spojovací tunely se lámaly jako rákosí v bouři. Všechna ta zkáza a hrůzostrašná demonstrace sil se pochopitelně odehrávala v naprostém tichu, protože v duté kouli nebyla žádná atmosféra.

Měsíční základna Lidé ozbrojení k odrazení invaze praskla jako skořápka obřího vejce a obě její části se od sebe podle údajů radaru vzdalovaly rychlostí 107 kilometrů za hodinu. Netrpělivě jsme čekali - bude trvat nejméně dvě hodiny, než se vzdálí dostatečně na to, abychom se mohli odvážit odstartovat rovnou za nosem a nasadit nejvyšší rychlost. Naše loď byla zároveň nově pokřtěna - Blinky Abumaha ji pojmenoval Slavné ponoření se do víru a Tokughavita Sluneční erupce spravedlivé odplaty vůči nepřátelům Lidového státu. Měl jsem v úmyslu nechat oba dva, ať se poperou o dohled nad historickými knihami.

Seděl jsem v kapitánském křesle - navzdory podivnému individualistickému ražení našich komunistických apoštolů jsme měli pouze jedno - s Kuličkou na klíně a hrál si s jejím hladkým povrchem jako s kožichem šteněte. Nic proti tomu nenamítala. Dokud jsem jí nepoložil otázku, vůbec si mě nevšímal.

Řekl bych, že jsem stejně tak dobře mohl hladit síťový terminál, jenže já našel zalíbení právě v té mluvící kuželkové kouli. Jistě, měl jsem kvůli ní už spoustu těžkostí, ale se štenětem by to bylo stejné.

„Můj Bože," řekl jsem snad pomilontě. Při pohledu na obrovitost zařízení mě nenapadlo nic jiného.

„Doufám, že Sears s Roebuckem vědí, o co přicházejí."

„Nejspíš se na to dívají ve své kajutě a valí oči." Arlene se předklonila a položila Kuličce otázku, kterou jsem jí měl sám položit už před několika minutami. „Kdo postavil tohle místo? Byli to lidští hostitelé se symbionty Oži-vovatelů?"

„Bez symbiontů," odpověděla Kulička. „Lidská konstrukce. Mise zahájena devět let před Slavným lidovým osvobozením, stavba započala v roce 96 SLO, dokončena v roce 142 SLO. Plavidlo Neúcta k Dekonstrukcionistům přinášejícím smrt přidělené k měsíční základně Lidé ozbrojení k odrazení invaze vypuštěno v roce 13 SLO."

„Můj Bože." Tentokrát tím bezděčným prosebníkem byla Arlene. Já místo toho usilovně přemýšlel, kolik dalších takových odlehklých lidských základen existuje... a jací hroziví cizinci teď podle nich směřují k našemu domovu.

„Počkat," zarazila se Arlene, „to je moc dlouho... Jsme jenom 107 světelných let od Země. Jak to že to sem Neúctě trvalo 137 let pozemského času?"

„Neúcta k Dekonstrukcionistům přinášejícím smrt zastavila na cestě ze Země k tomuto systému, nesoucím označení PM-220, v následujících přístavech: planetární systém s označením-“

„To stačí," řekla Arlene. Ta označení by pro nás stejně nic neznamenala.

Ačkoliv měsíc se ještě pořád rozpadal, měli jsme konečně dostatečně volnou cestu ke hvězdám. Navrhl jsem, že Blinky by mohl vyvést loď z oběžné dráhy měsíce, s čímž on souhlasil a sešlápl plyn. Nebyl jsem si jistý, jestli se mi tenhle nový systém zamlouval. Jsem zvyklý vydávat a přijímat rozkazy a ne vést filozofickou debatu pokaždé, když se musíme pohnout z místa. Ale přesto to mělo něco do sebe. Každý muž i každá žena v ozbrojených silách byli schopní jednat zcela samostatně - celá armáda tak byla plná Flyů Taggartů a Arlene Sandersových bez ohledu na to, k jaké hloupé politické ideologii se hlásili! Neměli jsme kam spěchat. Lodi bude trvat mnoho dní, než dosáhne maximální rychlosti, a poté stejně dlouho než zpomalí. Mezitím nás čeká pět měsíců subjektivního času cesty -pět měsíců! Uvažoval jsem, jestli bych si neměl postěžovat a napsat ostrý dopis výrobci. Jedna ze zvláštností plynoucích z cestování téměř rychlostí světla totiž spočívá v tom, že nezáleží na tom, že nám cesta potrvá pět měsíců, zatímco Oživovatelům z jejich pohledu zabere pouze sedm týdnů. Ve skutečnosti nám totiž potrvá stejně jako jim přibližně 107 let pozemského času, přičemž se za nimi budeme držet zpět pouhých pětadvacet minut. Kdyby nebylo našeho devětadvacetidenního zrychlování a zpomalování namísto pouhých šesti dnů v případě lodi Oživova-telů, přiletěli bychom na Zemi, zatímco oni by ještě pořád manévrovali na oběžnou dráhu.

Jenže kvůli tomu zpropadenému akceleračnímu faktoru před námi budou mít Cizinci třítydenní náskok. Zachvěl jsem se při pomýšlení na to, co by mohli za těch dvacet tři dní provést s ubohou, zničenou Zemí, stále se ještě potácející po třígenerační válce proti Fredům. Tak tomu alespoň bylo, když z ní odlétali Tokughavita a jeho posádka.

Neměli jsme kam spěchat, ale srdce mi přesto bušilo a pulz stihl urazit za jedinou minutu celý kilometr. Mohl jsem pouze sedět ve velitelském křesle a chovat se naprosto nenucené, jako bych takovéhle věci dělal denně: naskočil do své hvězdné lodi pohybující se téměř rychlostí světla a pronásledoval cizince molekulární velikosti, kteří chtějí zamořit celou Zemi a „opravit" nás!

„Hele, Tofu," řekl jsem. Buď si mého žertu nevšiml nebo nepochopil mou narážku. „Kdy vás Oživovatelé vlastně našli a nakazili?"

Tokughavita vypadal zamyšleně. „Nevím. Snažil jsem se na to přijít. Když jsme opouštěli planetu našeho lidu, tak jsme hostiteli ještě nebyli, tím jsem si jistý."

„To si na to nevzpomínáš?"

„Nevzpomínám. Pamatuji si, co jsme dělali, ale ne kdy nás infikovali Oživovatelé - možná jsem si toho ani nemohl všimnout, pokud mi odpojili smyslové vnímání. To mohlo být dávno předtím, než jsme přistáli na PM-220, cestou mohli přebudovat pohon a přeměnit lodní systémy s přihlédnutím k naší minulosti."

Vyšší kapitán to buď nevěděl, nebo mu cizinci příslušnou vzpomínku zablokovali. Opustili Zemi před 137 lety pozemského času. Než však přiletěli do tohoto sektoru, navštívili mnoho jiných planetárních systémů a základen. Molekulární Cizinci mohli nakazit lidi v jakémkoliv přístavu na jejich trase.

Probrali jsme to s Arlene v soukromí. „Takže co se s nimi vlastně stalo?" zeptal jsem se. „Opustili svou domovskou planetu v lodi, napadli svět Fredů - a pak co? Co se stalo s jejich lodí?"

Pokrčila rameny, což vyvolalo kouzelnou odezvu na předním dílu její blůzy. „To se mě moc ptáš. Museli sem mít namířeno, ale nevím proč ani jak... Ježíši, Flyi - možná že neletěli na Skinwalker, možná tu jenom nakonec

skončili. Vzpomeň si, ten mrtvý Cizinec byl na domovském světě Fredů čtyřicet let... Měli spoustu času potkat někde lidi, změnit kurz a vyslat zprávu všem ostatním Cizincům, aby věděli, kam letí." Arlene stála u okna a dívala se, jak pomalu plujeme směrem k prasklině. Rozpřáhla ruce a téměř se dotknula přepážek na obou stranách, tak úzká byla kajuta.

Ještě chvíli jsme o téhle myšlence diskutovali, ale skutečně jsme ji nemohli vyřešit. Některé otázky musí zůstat navěky nezodpovězené.

Když jsme se přiblížili k okraji měsíce, vrátil jsem se na můstek a přinutil se sedět klidně a neposkakovat nahoru a dolů jako orangutan v závodě na zpracování banánů. Blinky Abumaha pilotoval loď zhruba stejně jako já letadlo: sice jsme do ničeho nenarazili, ale ne že by se o to nesnažil. Než jsme konečně

našli dostatečně velkou díru, kterou by Blinky dokázal proletět, aniž by poškrábal loď, bolela mě čelist z toho, jak jsem ji nervózně svíral, a místo rtů jsem měl gumu ze strnulého poloúsměvu, který jsem si udržoval. Překvapilo mě, že se do opěradel neobtiskly otisky mých prstů. Nakonec jsme se však, s pomocí boží, dostali ven z měsíce Lidé ozbrojení k odražení invaze bez škrábnutí.

Blinky pomalu rozpálil motor na 104 procent, na jeho předepsané maximum, a Sears s Roebuckem zadali relativní souřadnice, směr a vzdálenost k Zemi. Nakopli jsme naše děvče k nejvyšší rychlosti a drtivá vlna masivního zrychlení nás všechny přirazila k zadním přepážkám. Zničeonic jsem už neseděl ve svém křesle, ale ležel v něm jakou zubaře...

Přeskočím teď pět měsíců.

Tak dobře, nemůžu je tak docela přeskočit. Cestu jsme strávili procvičováním všech taktických postupů lehkých

bitevních postupů pro nízkou gravitaci. Také my jsme čekali dlouho.

Po sedmnácti letech, několika měřeních úrovně radiace ve stratosféře, infračerveném průzkumu - prostě po všem, co nás napadlo - jsme museli čelit ohromující pravdě.

Nebyla tu žádná loď Oživovatelů - na orbitě ani na povrchu. Neúcta se sem ještě nedostala. Zemi jsme obléta-vali sami... a na ní nebyla ani stopa po naší mezihvězdné a technologicky vyspělé civilizaci.

Byli jsme doma, ale nikdo na nás nečekal.

20.

Vnikli jsme do vnějších vrstev atmosféry. Slavné ponoření se do víru sluneční erupce spravedlivé odplaty vůči nepřítelům Lidového státu - můj nemožně odporný kompromis mezi Blinkym a Tokughavitou - zkráceně Slavná odplata, aby se to dalo alespoň vyslovit, byla zatraceně dobrá loď. Klesali jsme stále níž a stabilizující se knidla s nadzvukovým vzduchovým polštářem zajišťovala tak poklidný sestup, až jsem si připadal téměř jako v simulátoru. Rychle jsme přelétli nad Malou Asií, západní Evropou, překročili Anglii a oťreli se o Arktidu na cestě do New-foundlandu. Blinky zakřivil naši oběžnou dráhu a spaloval spoustu paliva, aniž by ho to nějak trápilo. „Můžeme ho zatraceně rychle doplnit z oceánu - skvělá práce!"

Arlene se zazubila, ale mně se jeho postoj moc nelíbil.

Sears s Roebuckem se chovali ještě podivněji. Nacpali se k oknu s nejlepším výhledem, zabrali si ho celé jen pro sebe a očima se vpíjeli do povrchu s dychtivostí, kterou jsem prostě nechápal. Vždyť to ani nebyla jejich planeta! Nereagovali na naše vyzvídání tak dlouho, až jsme na ně při studiu pozůstatků Země v podstatě zapomněli.

Ze zdola jsme ještě pořád nedostali žádnou odpověď. Na povrchu zůstalo mnoho měst a jak jsme klesali stále níž, nezdálo se, že by byla nějak zvlášť poničena válkou. Všude jsme však viděli, jak se příroda dere do lidských sídel - jako v těch hrůzostrašných filmech, v nichž jsou úžasná indická města se svými věžemi a kupolemi zarostlá džunglí a divoká réva, popínavé rostliny a paviáni okupují královské paláce z dob britského kolonialismu.

Nikdo se s námi nespojil. Žádná loď nás nepřiletěla ohodnotit. Slavnou odplatu neskenoval žádný radar řídící planetární obranu, ani jsme se nedočkali žádné reakce na povrchu. Země podřimovala jako zdrogovaný obr.

Tak kam jsme krucinál měli letět?

Arlene měla svoje vlastní starosti. „Kuličko," zeptala se, „kdo byl skutečně s Albertem Gallatinem, když zemřel?"

„Jill Lovelaceová byla jeho jedinou společnicí, když zemřel v roce 31 SLO."

Arlene se zamračila. „Viděl ještě někdo další jeho tělo?"

„Jeho tělo bylo vystaveno v Síni lidových hrdinů od roku 31 SLO do roku 44 SLO. Následně pohřbeno pod obnoveným svatostánkem Lidového náboženství Svatých posledních dnů v Salt Lake Gradu."

Arlene zalapala po dechu. Nechápal jsem proč - to ještě stále věřila, že najde Alberta živého a v pořádku?

„A.S.," řekl jsem, „myslím, že bys to už měla přijmout. Miloval tě, ale je mrtvý. Kriste, děvče, vždyť to je nějakých pět set let!"

Nepodívala se na mě. „Ale když zemřel, pracoval na životní stázi."

„Jenže její prototyp vznikl až sedm let po jeho smrti. Seberte se, desátníku. Musíme se na to dívat tak,

jak to je." Přistoupil jsem k obrazovce, na níž se promítal přední pohled. „Nemyslíš si, že kdyby tu Albert ještě pořád byl, tak by na Zemi zbylo z civilizace něco víc než jen tohle? " Právě jsme přelétali nad Missouri a dál na sever podél Mississippi, kde vládla půlnoc. Viděli jsme obydlí a dokonce i světla, ale kromě elektřiny žádný jiný důkaz existence rozvinuté civilizace.

Za zády se mi objevil Tokughavita a položil mi ruku na rameno. Nadskočil jsem. Byl to první přátelský dotek od

těhle neuvěřitelně samotářských lidí jednadvacátého století. Zřejmě to odkoukal ode mě a Arlene - vždy jsme se jeden druhého hodně dotýkali, jako přátelé. „Svět je pryč," řekl smutným hlasem, z něhož bylo poznat, jak moc zadržuje své emoce. „Kde jsou Oživovatelé? Čekal bych, že tu budou alespoň oni." Ponuře jsem se usmál. „Možná je Fly s Arlene zabili."

„Třeba se začali nudit a znovu se vyvinuli," řekl můj protějšek stojící na druhé straně kajuty. „Je možné, že se vyvinuli v něco naprosto odlišného a dočista na nás zapomněli."

„Kdo ví."

Tokughavita se nezdál být spokojený s našimi vyhýbavými odpověďmi, ale nic lepšího jsme pro něho neměli. Nikdy se nedozvíme, proč Cizinci nedorazili - ale díky Bohu, že se tak nestalo.

Severovýchodní koridor na tom byl stejně jako ústí Mississippi: domy, budovy, silnice - vše nedotčené, energetická síť stále funkční, ale žádný důkaz o čemkoliv jiném kromě osídlení. „Chci letět do Salt Lake City," prohlásila Arlene. Podrážděně jsem si odfrkl, ale co, stejně jsem neměl lepší nápad. Zatočili jsme na západ.

„Toku, jak vypadal váš život, když jste odlétali?" zeptal jsem se.

Chvilí hledal ta správná slova. „Lidé převzali řízení Státu z rukou chamtivých kapitalistů a vedli ho pro dobro všech."

To chamtivých kapitalistů řekl, jako by se jednalo o jedno slovo, jeden nedělitelný pojem. „Takže jste udělali co -znárodnili průmysl?"

„Průmysl fungoval pro dobro všech. Byl tak efektivní, že nastal ráj."

„I pro dělníky?"

Zatvářil se zmateně. „Žádní dělníci. Práce je starý pojem, nepatří do moderního slovníku. Dělníci byli zrušeni ještě před Slavnou lidovou revolucí."

Ted' jsem byl pro změnu zmatený já. „Tak moment -kdo potom řídil průmysl?"

Toku se otočil na Blinkyho Abumahu, aby mu pomohl. „Zatraceně dobrý systém," vysvětloval Blinky.

„Automatizovaný, dělníci nebyli potřeba, jenom by se pletli do cesty - velmi dobré!"

To už začalo zajímat i Arlene, protože rozhovor dostával znatelně akademický nádech. „Počkejte... když nebyli žádní dělníci, tak koho ti chamtiví kapitalisté vykořisťovali?"

To zaskočilo Blinkyho i Tokughavitu. „Nikdy jsme o vykořisťování neuvažovali. Samé stroje a umělá inteligence. .. Mohou chamtiví kapitalisté vykořisťovat elektronická zařízení?"

Otočil jsem se pryč, protože rozhovor mi už přerostl přes hlavu. Arlene nadále pokračovala, ale já si jich přestal všimnout. S lidmi s vysokoškolským vzděláním moc dobře nevycházím, jak už vám pravděpodobně došlo.

Rychle jsme se přibližovali k Salt Lake City - nebo Salt Lake Gradu, jak mu říkala Kulička. Na severní polokouli musela být právě zima. Proletěli jsme zataženou oblohou a zničehonic se před námi vynořila obnovená katedrála. „Dobrý Bože!" vyjel jsem a zmrazil ekonomickou debatu zuřící za mnou. Arlene i všichni ostatní přispěchali k obrazovce a poté rychle k oknům, protože očividně nevěřili tomu, co na ní viděli.

Nová katedrála Lidového náboženství Svatých posledních dnů se tyčila přibližně šest set pater do utažského nebe, skutečná Babylonská věž! Na jejím vršku se vyjímala podivná koule. Pozorovatelná? Radarový systém?

„Ježíši, Flyi, to vypadá jako obří vítězná pěst zdvižená nad Zemí."

„Postavena poté, co byli Fredové zahnáni," potvrdil Tokughavita. „Oslavuje vítězství."

Zničehonic se rozsvítila všechna varovná světla na můstku. Celá místnost se rozzářila jako vánoční stromeček a rozeznělo se hned šest různých sirén. „K čertu!" zaklel Blinky u kormidla, trhl za páku a celá zpropadena loď sebou prudce cukla doleva a nahoru a všechny nás smetla na podlahu. Nelítostně jsem

byl tlačěn k zemi silou nejméně devíti g! Za okamžik zrychlení polevilo.

Namáhavě jsem se zvedl ze země a třásl se jako borovice v silném větru. „Co to krucinál mělo znamenat?"

„Silové pole," odvětil náš pobledlý pilot. „Zatraceně silné. Téměř nás zabilo!"

Dalších více než čtyřicet minut jsme Salt Lake Grád ob-létali a mapovali přesný rozsah pole. Jednou z žen v naší posádce byla matematická jménem Suzudira Nehsuzu-ki. Určila, že centrum pole leží ve svatostánku. Odhadoval jsem, že celé vyzařuje z koule na vršku budovy, nacházející se více než kilometr nad zemí.

„Flyi," řekla moje desátnice. „Nemohu ti říct proč... ale musím se do toho svatostánku dostat."

„Jemináčku, myslíš si, že nevím proč? Je tam pohřbený Albert, strávil tam poslední léta svého života.

Proč bys ho neměla chtít vidět?"

„Flyi - chci se s tím spojit."

„Spojit s čím?"

„Se svatostánkem přece!"

„Arlene, je ti dobře? Vždyť je to budova, proboha!"

Upřela na mě oči plné fanatismu. Ustoupil jsem o krok zpět - takhle jsem ji ještě neviděl! „Flyi... na čem Albert pracoval těsně předtím, než zemřel?"

„No, na životní stázi."

„A na čem ještě pracoval?"

„Na čem ještě? Na nic jiného si nevzpomínám."

„Pracoval na SneakerNetu," ozval se za mnou Toku-ghavita. Trhl jsem sebou a potom se dopálil, že jsem se lekl. Posadil jsem se na židli u rádiové stanice a zatímco jsme donekonečna kroužili kolem nejasně se rýsujícího svatostánku, díval jsem se na monitor.

„Pracoval na umělé inteligenci! Flyi, vsadím se, že ta budova obsahuje nějakou síť, která je nepochybně inteligentní a pravděpodobně tu seděla celých pět set let a čekala, až se vrátím!"

Ježíši Kriste, tak tomu říkám megalomanie. Na druhou stranu, nebyl to přesně ten důvod, proč Albert strávil poslední léta v zoufalé snaze prodloužit si život, aby se mohl znovu setkat s Arlene Sandersovou, až se vrátí?

„Tak do toho," poručil jsem jí, zvedl se z křesla a nabídl jí ho. „Klidně si mluv."

Arlene se posadila a prohlížela si ovládání. „Nevím, jak se to zapíná," přiznala nakonec. Tokughavita se jí nahnul přes rameno a přepnul spínač.

Neuniklo mi, že přitom zabloudil pohledem do jejího výstřihu. Tak nějak jsem z toho měl dobrý pocit. Bez ohledu na to, s jakým podivným hybridem komunismu a kapitalismu přišli, pořád to byli lidské bytosti.

„Na jaké frekvenci to vysílá?" zeptal jsem se.

„Na všech," odpověděl Tokughavita.

„Fajn, takže na jakých frekvencích?"

„Na všech," zopakoval. Nakonec mi došlo, že skutečně nastavil zařízení tak, aby vysílalo na všech možných frekvencích, ačkoliv jsem netušil, jak je to vůbec možné.

„Arlene volá svatostánek," řekla. „Arlene volá svatostánek. Ozvěte se, svatostánku."

V okamžiku se ozval druhý hlas. „Tady svatostánek... Jak mám ale vědět, že jste skutečně Arlene?" Ten hlas zněl tak povědomě, že jsem ho chvíli ani nemohl poznat. Poté náš monitor zašuměl a za okamžik se na něm objevila tvář.

Byla to tvář, kterou jsem znal velmi, velmi dobře - byla to její tvář.

„Jill!" vykřikl jsem.

„Zdravím, osobo vypadající jako Fly Taggart," řekla Jill. „Nejsem skutečná Jill - jsem inteligentní program, který sestavila Jill Lovelaceová. Kdo jste vy? A co je zač ta gorilí dvojice, kterou jste s sebou přivezli?"

Ohlédl jsem se, dočista zmatený tím, koho má na mysli. Takže tohle je to potěšení, které přináší důvěrný vztah! Skutečně? „Jill, seznam se se Searsem a Roebuckem. Neptej se jich, který z nich je který, nebudou ti rozumět." Gorilí dvojice pouze vážně přikývla, nedočkavá dozvědět se víc.

Její malá dívčí tvářička se mírně uculila, jak to děti dělávají, když jim představíte nového příbuzného a ony se snaží být zdvořilé a dospělé, ačkoliv ve skutečnosti nemají ani ponětí, proč by je mělo zajímat, co je ten nový člověk zač. „Jsou to Klaveové-“

„Páni! Vážně? Skvělé!“ Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomil, že je mírně jízlivá. „Líbí se mi vaše loď, chlapci. A teď, pokud vám to nevadí, kdo jste sakra vy dva?“

„Jak to k čertu myslíš, kdo jsme my?“ obořila se na ni Arlene. „Jsme seržant Fly Taggart a mladší desátník Arle-ne Sandersová, námořní pěchota Spojených států!“

„Dokažte to.“

Podívali jsme se s Arlene jeden na druhého. „Jak můžeme hergot dokázat, že jsme skutečně Fly a Arlene?“ zeptal jsem se.

Obraz Jill se usmál. „Jak zní heslo?“

Posadil jsem se vedle Arlene. Malý televizní monitor na konzoli před námi ukazoval to samé co přední obrazovka. „Jill,“ řekl jsem trpělivě, „neměli jsme spolu domluvené žádné heslo.“

„Ale přesto ho víte, zlatíčka.“

„Vážně?“

„Je to něco, co jsi mi řekl. Něco, co si můžete pamatovat jenom vy dva.“ Jill neměla obličej staré babičky, kterou musela být, když zemřela. Místo toho to byla ta Jill, kterou jsme znali - z našeho úhlu pohledu tak před rokem. Při pohledu na ten patnáctiletý obličej se mi začalo šíleně stýskat po domově. Byla pro mě něco jako mladší sestra

- rozmazlená mladší sestra, ale i tak to nejbližší, co bych mohl označit za svou rodinu, s výjimkou Arlene. Všichni ostatní, které jsem na Zemi kdy znal, se už dávno obrátili v prach.

„Kdyjsemto řekl?“

„Řekl jsi to, když jsi mi poprvé skutečně uvěřil. Cítila jsem se díky tomu jako dospělá žena. Prezident Rady dvanácti se ke mně choval jako k malé holce, však víte... Byl naprosto skvělý, nic proti němu nemám! Ale nikdy mě nepřestal vidět jako dítě.“

Zavřel jsem oči a snažil si vzpomenout. K její první zkoušce ohněm došlo, když jsme se zmocnili nákladního auta s teleportační plošinou uvnitř. Něco se na ní objevilo

- ale co? „Arlene, vzpomínáš si tenkrát na Zemi, jak jsme s Jill a Albertem ukradli ten náklad'ák? Jaké monstrum se tam přeneslo?“

„Hmm... panečku, to už je hodně dávno. Moment - už vím. Byla to kostra. Zabili jsme ji, ale ještě předtím stihla vystřelit ty rakety, které tě minuly jen o vlasek, Jill.“

Jillin obraz se zachvěl. „Jo, to si pamatuju! A máš pravdu... Tenkrát jsi mi řekl to heslo. Pamatujete si, pane Flyi? Vzpomínáte si, co jste mi řekl před tím, než ty rakety prolétly z obou stran kolem mě?“

K čertu se vším - nevzpomínal jsem si! Pamatoval jsem si, že jsem něco řekl... Ale co to bylo? Smutně jsem zakroutil hlavou.

„Víš co,“ řekla Jill, „rozveselím tě krátkou hrou. Hraješ někdy Šarády?“ Tiše jsem přikývl a ona pokračovala. „Začnu: ty se budeš dívat a uhodneš, na co myslím.“

Kamera se oddálila - nebo se zmenšil animovaný obrázek - a my viděli celé Jillino tělo. Ukázala nám pět prstů. Nebyl jsem si jistý, co s tím mám dělat, ale Arlene řekla: „Pět slov.“ Potom Jill zvedla jeden prst a následně tři. „První slovo... tři slabiky.“

Jill se zamračila jako rozzlobená matka a ukázala prudce do strany. „Ukázat,“ hádal jsem. „Pozor! Dát pozor!“

„Odejít, zmizet odsud,“ navrhovala Arlene.

Jill pořád ukazovala. „Odejít, zamířit pryč, zamířit-“

Jill se usmála a ukázala na nás oběma rukama. „První slovo je zamířit?“ zeptal jsem se. Jill důrazně přikývla.

Zvedla dva prsty a potom se jimi dotkla svého lokte. „Druhé slovo, dvě slabiky.“ Začínal jsem té hře přicházet na kloub. Potom mě však dočista zmátla: plácla se po pasu a naznačila, že tasí pistoli a na někoho střílí.

„Střílet!“ vykřikla Arlene. „Tasit, pálit, kropit!“

„Sejmout, bum-bác, kulka, střelec...“

Jill si sáhla na ucho a zastrčila palce do svého trika bez rukávů. „Zní to jako...“ snažila se Arlene.

„Tričko?“ zkusil jsem a Jill obrátila oči v sloup.

Znovu si sáhla na ucho, pak zavřela oči a slastně se usmála. „Není to spánek?“ zeptala se Arlene.

„Článek, vánek, džbánek-“

„Možná že spí! Čpí, kopí, tpí...“

„Tpí?“ podívala se po mně ostře moje desátnice. „Co to je sakra tpí?“

„V tom přece bydlí indiáni,“ zabrbal jsem.

Jill začínala být zoufalá. Ještě jednou ukázala na své ucho, chvíli počkala a potom ukázala na sebe.

Arlene zamumlala: „To byl ale nápad...“

Jill téměř vykřikla radostí, zůstala však zticha a jenom

ukázala na Arlene. „Nápad?“ zeptala se moje desátnice. „Napadnout? Mít nápad? Dostat nápad?“

Najednou jsem vyskočil na nohy - vzpomněl jsem si! Teatrálně jsem zabořil ukazováček do naší dávno mrtvé společnosti. „Zamířte na západ, mladá dámo!“ vykřikl jsem.

Obraz Jill se přiblížil až k jejím ústům. „Zadal jste správné heslo. Nyní máte nekonečnou moc! Můžete projít, sáhbe.“

Ze zadu se ozval vyrovnaný Blinkyho hlas. „Silové pole se vypnulo. To bylo skvělé představení.“

„Ke svatostánku,“ navrhl jsem. „Polož ji na tu baňatou věc tam nahoře, jestli tam bude dost místa - pokud s tím tedy souhlasíš, Blinky.“ Tenhle nový systém rozkazování a řízení se mi vážně přičil.

21.

Blinky Abumaha nadále oblétał svatostánek a bojácně si prohlížel baňatou špičku. „Ah,“ řekl, „nejsem si jistý - nejsem si jistý, že to je zatraceně dobrý nápad přistát na vršku.“

Letmo jsme si s Arlene vyměnili názor a potom jsme oba upnuli zničující pohled na Abumahu. „Mohu, Flyi?“ zeptala se. Galantně jsem jí ukázal před sebe. „Blinky, neber si to špatně, zlato, ale - abych citovala majora Konga v Dr. Divnoláskovi, Byla jsem na světové výstavě, pikniku i rodeu a tohle je zatraceně ta nejpitomější věc, jakou jsem kdy slyšela!“

Pilot vypadal zároveň uvolněně a zarmouceně. „To nemyslíte vážně? Jenom veselý vtip? Velká legrace - ho, ho!“ Jeho smích zněl opravdově, ale zdálo se mi, že si není tak úplně jistý, čemu se vlastně směje.

„Prostě nás posad' čtvrt kilometru od svatostánku,“ objasnil jsem mu to. „My už zbytek dojdeme.“

Přistáli jsme s velkou slávou, která pokračovala i poté, co jsme se s Arlene, Searsem a Roebuckem prodrali davem ven. Klaveové, kteří slavili, už když jsme vstoupili na oběžnou dráhu, pohlíželi na ostatní přezíravě. Díky Bohu. Zřejmě už bych toho jejich tlačenkového likéru víc nesnesl!

Nakonec se nám podařilo prodrat ostatními a mohli jsme se odhodlaně vydat na pochod ke svatostánku:

Arlene vpředu, táhnoucí nás za sebou jako ustrašené štěně na vodítku, Sears s Roebuckem na chvostu, zdánlivě k smrti unavení, a chudák Fly Taggart, poručík Fly Taggart, ně-

kde uprostřed mezi nimi. Z téhle vzdálenosti, kratší než 250 metrů, budova zcela vévodila celé jedné čtvrtině oblohy a tyčila se tak vysoko, že jsme kvůli šedé, zlověstně zatažené obloze neviděli na její vršek.

Zničehonic, ještě než jsme stačili udělat víc jak padesát kroků od lodi, Sears s Roebuckem zastavili.

„Budeme v pořádku,“ řekli úzkostlivě.

„Jistě, bude to v pohodě,“ ubezpečil jsem je.

„Ne, ne, to není otázka! Budeme v pořádku, zavoláme telefonem našim strýčkům.“

„Cože?“ podrbl jsem se na hlavě. Rozuměl jsem jim ještě méně než obvykle.

Arlene, netrpělivá z toho, že měla svůj cíl na dosah, vpadla do našeho rozhovoru. „Ale no tak, prober se, Flyi! Chci říct pane. Říkají, že nechtějí udělat už ani krok. Chtějí zavolat svým strýčkům, pravděpodobně na základnu, aby si pro ně přiletěli a odvezli je domů.“

Překvapením mi poklesla čelist. „Searsi a Roebucku, tohle se mi snažíte říct?“

„V nedobré typické angličtině Arlene Sandersové ano,“ odpověděli.

„Searsi, Roebucku, jste si vědomi faktu, že to bude pomalu pět set let, co jste opustili klavijskou základnu?“

Chytli jeden druhého za hlavu a prudce s nimi kývali -pocit zmaru z mé neschopnosti pochopit očividné.

„Ano, ano! Kvůli nedočkavosti právě strýčkové poklepávají nohama a čekají, až se Sears s Roebuckem

vrátí!"

Pokrčil jsem rameny. Poznám, kdy jsem prohrál. „Tak nashle, hoši, nemůžu říct, že to s vámi bylo vždy pňjemné, ale určitě to bylo upřimné."

Dokonce i Arlene odvrátila pozornost od místa posledního odpočinku svého milovaného a usmála se na rozloučenou.

„Byl to prima čas," řekla dvojice goril Magilla. Bez dal-

šího slova se otočili vlevo a dlouhými kroky zamířili svorně pryč, přičemž si celou cestu něco tiše mumlali. Zmizeli za vysokým, na první pohled starodávným sloupem, na jehož vršku stála socha člověka pnpomínajícího Brighama Younga. A to bylo naposledy, co jsme je viděli.

Po zbytek cesty ke svatostánku ani jeden z nás nepromluvil. Stejně nebylo co říct. Věděla, v co doufá, že najde. Já zase, že klame sama sebe. Budova měla gigantické obřadní dveře - a slovem „gigantické" nemám na mysli pouze obrovské! Jenom dveře samotné byly větší než celý svatostánek před tím, než ho Fredové zničili bombou. Když jsme se jich však dotkli, otevřely se prudce a tiše a nás dovnitř zvala zvonkohra, připomínající sbor andělů po našem božím soudu. Myslím, že hráli nějakou vokální skladbu od Handela, ale nepoznal jsem jakou.

Svatostánek byl uvnitř prázdný.

Ne, ne, myslím, že jste to úplně nepochopili. Ta budova byla více než kilometr vysoká, a přitom dutá. Cítil jsem se jako uprostřed sopečného kráteru! Uvnitř se rozkládalo obří město s řadou chrámů, kostelů a podobných staveb... a přímo uprostřed, na malém návrší, stála přesná kopie původního mormonského svatostánku - dost možná mu odpovídala kámen po kameni, mělo-li to nějaký náboženský význam.

Arlene ukázala na obnovenou budovu. „Tamhle," řekla.

Trvalo nám dvacet minut, než jsme se dostali k menšímu svatostánku. Strop vnějšího svatostánku nad námi se jiskřil drahokamy, které v dnešní době zřejmě neměly žádnou skutečnou hodnotu, pouze vnitřní hodnotu své krásy. Doufal jsem, že jsme se za pět set let naučili vyrábět dokonalé drahokamy.

Přesto to byl nádherný pohled. Lidové náboženství Svatých posledních dnů se neuchýlilo pouze k diamantům. Obří barevné obrazy vytvořili s pomocí každého představitelného kamene. Od rubínů přes smaragdy a modré safíry až po granáty a již zmíněné diamanty. Už dávno to nebylo okázalé, protože to mohl udělat kdokoliv - dokonce i žebrák na ulici - svou prostou krásou to však i tak bylo ohromující.

Ještě jednou a naposledy jsem se podíval na výjev andělů stavějících na odiv Salt Lake City náležející otcům jejich církve - předtím než se z něho stal Salt Lake Grád

- a vstoupil jsem za Arlene do svatostánku. Pokud jsem si dobře všiml, ona se nepodívala na strop ani jednou.

Svatostánek vypadal zevnitř naprosto stejně jako ten původní: naprosto. Nezkoušel jsem to, ale jsem si jistý, že kdybyste udělali obrázek starého vnitřku z devatenáctého století a druhý obrázek toho nového, překryly by se navzájem dokonale jako jeden. Přesto však s jedním rozdílem: vnitřek svatostánku postaveného na počest toho původního byl dočista prázdný, s výjimkou úžasných varhan

- a klidně bych se vsadil, že tyhle nové fungovaly naprosto dokonale, stejně jako ty předchozí.

Pomalu jsme kráčeli po podlaze, kroky naší tesknosti se odrážely od holých zdí zpět k nám. Arlene sklonila hlavu. Nemyslím si, že by se modlila... Zřejmě byla přemožena blízkostí života svého milého - i jeho smrti. Téměř jsem jí položil ruku na rameno, ale nebyl jsem ten muž, o kterého v té chvíli stála.

Před námi se rýsoval tmavý kruh. Jak jsme se k němu přibližovali, uvědomil jsem si, že se jedná o kruhovou díru v podlaze. Díru? Když jsme se ocitli ve vzdálenosti deseti metrů, ozval se skřípot. Než jsme k němu došli, pochopil jsem, že to je plošina výtahu... na níž stála osamocená postava z temných hlubin a čekala na nás.

Arlene se úžasem zastavila. „Jill!" vykřikl jsem a rozběhl se k ní.

„Prr, prr!" řekla Jill a natáhla před sebe ruce, aby mě

zadržela. „Neblázněte tak, lidi! To nejsem ve skutečnosti já - chci říct, že tu ve skutečnosti nejsem. Tohle je jenom trojrozměrná projekce, a když se mě pokusíš obejmout, prolétneš skrze mě a narazíš si koleno... Flyi."

Vypadala tak, jako když jsme ji opustili - před jedním a pěti sty roky k tomu. Možná byla o něco vyšší,

ale vlasy měla pořád stejně světlé a upravené v punkerském stylu. Nepnšla ani o svůj krátký úsměv a chytré oči. Ještě pořád se nezačala malovat a teď na sobě měla okouzující sáčko z černé kůže, krátké těsné kalhoty z elastického materiálu obepínající jí zadek a horní část stehů a také průhlednou vojenskou obuv z umělé hmoty. Stál jsem tam a zíral na ni. A ať se na místě propadnu, jestli byste se se mnou nemohli vsadit o dvouměsíční plat, že to je skutečná Jill, a já vás nevzal za slovo.

„Jemináčku!“ zalapala zničeně po dechu a vyvalila na nás oči. „Vy jste skutečně Fly a Arlene!“

„Vždyť jsme ti to říkali!“ obořila se na ni druhá jmenovaná.

„Ale já vám nevěřila, ani když jste prošli, však víte, tím testem. Teď když jste tady uvnitř, provedla jsem genetickou analýzu a mám radost, že to jste skutečně vy!“

Ožvlému obrazu Jill - jenž sám sebe označoval pouze za program s umělou inteligencí - poklesla čelist stejně jako v případě skutečné Jill. Nahnula se dopředu a položila si obě ruce na kolena, aby si nás mohla prohlédnout z mírně jiného úhlu. „Bože, jak jste přežili čtyři sta osmdesát tři let? Aha - relativita! Mám pravdu?“

Arlene přikývla, pak popotáhla nosem a otřela si ho o rukáv blůzy. „Jill... podívej se, nechci, aby to vypadalo, že jsem nevděčná, pokud pro nás máš nějaká překvapení, ale-“

Patnáctiletá dívka se napřímila a založila si ruce na prsou, přičemž si neodpustila ten mírně nadřazený pohled,

k němuž mají mladí v jejím věku sklon. „Neboj se, Arle-ne... nehodlám ti tu předložit ožvlého Alberta. Víím, že bys to neocenila. Jsem tu proto, abych vás odvedla dolů, kde je pro vás připravený dárek.“

Chvilí počkala, ale když jsme se nepohnuli, netrpělivě nás popohnala oběma rukama.

Nastoupili jsme k ní na plošinu, která začala okamžitě klesat. Na nic jsem se jí nezeptal. Ani jsem nevěděl na co. Rozhodl jsem se, že to může počkat... Byl jsem si jistý, že se budeme moci kdykoliv vrátit a dozvědět se od ní o všem, co udělala se svým životem... a vzít si podepsané výtisky knih, které napsala! Jestli pro nás po jedné neschovala, tak ji snad zabiju. Ačkoliv už byla dávno mrtvá a pohřbená, nebo co se to vlastně v dnešní době dělalo.

Byla to divná myšlenka a já se mnohokrát kradmo podíval na „Jill“ a přitom se snažil neuvažovat nad tím, že Jill je mrtvá. Cítil jsem v žaludku velkou hroudu smutku, i když jsem celou dobu věděl, že tohle bude naším trestem za to, že jsme poskakovali po vesmíru téměř rychlostí světla. K čertu s tím! Udělal jsem jenom to, co jsem udělat musel - my oba! Proč za to ve jménu Boha všemohoucího musíme zaplatit tak strašnou cenu? Všichni ti, které jsme kdy znali a milovali, s výjimkou nás samotných, byli mrtví, dávno mrtví!

Klesali jsme asi šest minut. Šachta byla naprosto černá... až jsme konečně spatřili modře svítící dveře. Jenže jsme kolem nich projeli, aniž bychom zastavili! „První patro podzemí,“ oznámila namodralá Jill. „Bičování a mučení. Skřípce, drtiče, železné klece a palice.“ Stála v dokonalém pohovu: rozkročená, hrud' i ramena vypnutá, ruce sevřené za zády.

Uběhla další dlouhá chvíle, během níž jsme pokračovali v klesání. Natáhl jsem ruku a cítil, jak mi pod prsty prokluzují stěny šachty. Pohybovali jsme se pomalu, ne jako ve výtahu ve výškové budově, ale spíše majestátním tempem. .. jak příslušelo svatému místu.

Objevily se před námi další dveře, tentokrát červené. „Druhé patro podzemí,“ poznamenala Jill. „Železné panny, palečnice, krysy klece... dámské spodní prádlo.“ Arle-ne si odfrkla, jak se snažila vypadat vážně a nesmát se... Konec konců se jednalo o svaté místo!

Cesta na třetí patro trvala nejdéle. Přisahám, že jsme jeli dvanáct minut v naprostém tichu, ale ve skutečnosti to možná bylo o něco méně. Nakonec se před námi objevily prosté dřevěné dveře a výtah konečně zastavil. Dveře se otevřely a my hleděli do čisté, příjemně vyhlížející chodby. „Třetí patro podzemí,“ oznámila Jill posvátně. „Všichni ven!“

Arlene i já jsme vystoupili a já se zastavil a čekal, až se k nám Jill připojí. Ale ona jen smutně potřásla hlavou. „Je mi líto, desátníku - chci říct, seržante -“

„Poručíku,“ opravila ji moje vždy tak užitečná pomocnice Arlene.

„Vážně? Skvělé! Je mi líto, poručíku, a... mladší desátníku, ale všichni duchové musí zůstat ve výtahu. Takové je pravidlo.“

Se smutným úsměvem na rtech se Jill pomalu vytrácela. Začala u nohou a postupovala směrem nahoru,

až nakonec zůstal pouze ten úsměv a nakonec zmizel i on. Arlene si povzdechla. „Tu knihu prostě miluju," řekla - další z jejich patentovaných poznámek bez konkrétního vztahu k aktuálním událostem.

Chodba se táhla na obě strany, ale přímo před námi, kde ho nešlo přehlédnout, byl nápis křídou. Stálo na něm J.L. a vedle něho byla šipka směřující vlevo. „Jill Lovelaceová," řekli jsme s A.S. současně a vydali se za šipkou.

Cekalo nás snad sto zákutí, odboček a dveří, kterými jsme museli projít. Bylo to jako bludiště, tam na třetím

patře pod svatostánkem! Většinou se jednalo o kanceláře, ale některé místnosti připomínaly laboratoře - něco dočista jiného než byla ta spousta tanků a dělostřeleckých zbraní pod původním svatostánkem. Ale proč ne, vždyť tohle byla šťastnější a poklidnější doba. Bez křídových iniciál a šipek bychom byli dočista ztraceni - oceňoval jsem ten odkaz k naší první misi. Takhle jsem si tehdy uvědomil, že Arlene je pořád naživu, a také jsem ji takhle nakonec našel.

Nakonec jsme byli zavedeni před dveře obrovské laboratoře. Skrze čisté okno ve dveřích jsem spatřil místnost rozlehlou stejně jako vnitřní svatostánek nad námi, avšak nacpanou laboratorním vybavením až po okraj. Když jsme se k nim přiblížili, všiml si nás detektor pohybu a před dotykovou deskou velikosti dlaně otevřel panel.

Zarazili jsme se s Arlene na místě a dívali se jeden na druhého. Dost mě zneklidňovalo to nespoutané světlo naděje v jejích očích. „Podívej se, A.S., nedělej si žádné velké naděje. Dobře víš, že tu Alberta nenajdeš, takže na to ani nemysli! Nechci, aby ses potom zhroutila, až si konečně uvědomíš pravdu." Jenom se tak na mě podívala. Řekl bych, že její výraz se nezměnil ani o milimetr. „Dotkneš se toho ty - nebo bych měla já?" zeptala se.

Sklonil jsem hlavu. Byl jsem si jistý, že Jill naprogramovala do zámku dveří otisky dlaní nás obou, protože oba byly registrované ve staré databázi FBI. Arlene natáhla ruku, na chvíli zaváhala a potom přitiskla svou dlaň na desku. Zaslechl jsem hlasité cvaknutí a dveře zapadly do podlahy tak rychle, že jsem jejich pohyb téměř ani nepostřehl.

Vstoupili jsme do obrovské laboratoře a dveře za námi vyjely nahoru a zamkly se. Pravděpodobně jsme tu byli uvězněni, dokud se nás Jillin program nerozhodne pustit.

Chvilí jsme se procházeli a prohlíželi si vybavení: stoly, stoly a zase stoly plné důmyslných aparátů a podivně zakroucených trubek. Řady drobných zařízení podezřele připomínajících počítače spojené do nějaké nervové sítě. Veliké trubky dostatečně prostorné pro lidi - a také plné lidí nepochybně se nacházejících v nějaké životní stázi, jak bych měl zřejmě dodat - a všude spousta skla... zkumavky, kádinky, baňky a tak dále. Nebyl tu však nikdo, kdo by o vše pečoval. To celé bylo naprosto automatizované.

A uprostřed toho všeho byl sarkofág podobný těm věcem, do nichž pohřbívali egyptské mumie. Přiblížili jsme se k němu. Zničehonic Arlene prudce natáhla ruku, popadla mě za tu mou a stiskla ji tak silně, že mi téměř zlomila kosti! Moc dobře jsem věděl, koho čeká, že uvnitř najde. A stejně tak dobře jsem věděl, koho tam najít nemůže.

Bohužel jsem měl pravdu. Jakmile jsme se přiblížili, bylo jasné, že ať už se uvnitř skrývá kdokoli, není to Albert, jenž byl konec konců zhruba stejně tak velký jako já. Sarkofág by byl pro něho příliš malý.

Ale nikdo z nás nebyl připravený na to, co jsme skutečně našli: schránka totiž obsahovala patnáctileté tělo Jill! Vypadala, jako by jenom spala, nahá a vyrovnaná, ale neviděl jsem, že by se jí zvedala hrud', jak by tomu mělo být, kdyby skutečně dýchala.

Arlene se naklonila nad schránku, zatímco já pořád jenom zíral a snažil se nedívat na místa, kam bych se dívat neměl. „Ježíši, Flyi!" vyhrkla moje kamarádka. „To je klon!"

„Klon? Jak to víš?"

Arlene natáhla ruku, zvedla štítek se jménem a podala mi ho:

Nakloňovaná Růženka-

Píchnutí do prstu spánkem ji prokleje, sto let pak ve snu hlubokém prožije, až pak ji probudí láska a štěstí, nádherný polibek bude tou zvěstí.

Upřeně jsme šiji prohlíželi. „Myslíš si, že je to skutečná Jill?" zeptal jsem se.

Arlene zavrtěla hlavou. „Tak by to Jill neudělala. Chtěla by prožít svůj život a zemřít normálně, nebo se

přinejmenším uchovat jako dospělá. Ne, vsadím se s tebou, že tohle je klon, vzrostlý do věku, v němž byla, když jsme odletěli. Její mozek je naplněný pouze těmi vzpomínkami, které by měla mít patnáctiletá dívka."

„Pamatuje si nás?"

„Proč ne? Jill není krutá. Takhle by nás netrápila, Flyi. Abychom znali novou Jill, ale ona neznala nás. Abychom ji viděli znovu tak zasmušilou a stáhnutou do sebe, jako byla poté, co jí monstra zabila rodiče." Arlene se natáhla a zlehka se dotkla skleněného víka sarkofágu. „Vydrž, zlato, vrátíme se, jakmile najdeme ten dárek, který jsi tu pro nás nechala."

„Možná to je ono," řekl jsem a kývl směrem k Jill.

Ale Arlene zatřásla netrpělivě hlavou. „Ale no tak, Flyi. Je to sice umíněná holka, ale takhle sobecká není!"

Na schránce ležela útlá knížka. Vzal jsem ji do rukou a prolétnul ji očima. Zarazil jsem se: „Ježkovy oči! Víš, co je tohle, A.S.?"

Podal jsem jí knížku, jejíž název zněl: Nové oblečení dekonstrukcionistů tolik tajnou příčinou nejpitomějšího válečného konfliktu v celé galaxii. Jejím autorem byla PhDr. JuDr. Jill Lovelaceová, CIA, MAD.

Byl to krátký příběh, ale oba dva jsme si uvědomova-

li, co ve skutečnosti znamená. Nějakým způsobem se Jill z kohosi, možná z Klaveů, podařilo vypáčit celé to zpro-padené tajemství, které se nám nikdy nepodařilo odhalit... o co vlastně vůbec šlo v té zatracené válce! Jo, přesně v té šest milionů let trvající válce, která nakonec vyústila v strategický tah Fredů, z domu dekonstrukcionistů, napadnout Zemi a pobít nás po milionech. Ve válce, která tohle celé začala. Nebudu vám ten příběh citovat celý. Byl sice krátký, ale zatraceně dobrý a nechci, aby vedle Jillina elektrizu-jícího vypravěčského umění vypadalo to moje ještě cha-běji, než je tomu teď. Takže místo toho vám její informace převyprávím.

Ze všech tajemství, jimž jsme s Arlene museli čelit od chvíle, co na nás poprvé zaútočili vesmírní démoni, tu bylo jedno nejvíce frustrující, nejvíce pokořující... nebo podle Arlene jednoznačně nejsměšnější. A sice, že válka by mohla propuknout mezi dvěma konkurenčními školami literárních kritiků a trvat šest milionů let! Ale až teď jsme konečně získali ucelený příběh toho, jak k tomu došlo.

Podle Jilliny knihy ti samí „První", kteří postavili Brány i gravitační zóny a roztrousili je po celé galaxii, po sobě zanechali pouze jeden další odkaz - jedenáct fragmentů textu.

A nic víc. Konečné množství pozůstatků po rase, která byla technologicky i společensky vyspělá minimálně před třemi miliardami let, zahrnuje Brány, gravitační zóny a jedenáct literárních ukázek.

Všechny rasy v galaxii zhruba v naší době - před nějakými šesti až sedmi miliony let, což je na třímiliardové stupnici zanedbatelné - začaly tyto fragmenty analyzovat. Každá z nich přitom využila svých nejvybroušenějších teorií literárního criticismu. Ale protože literární kritika není hluboko uvnitř v podstatě nic jiného než promítnutá mapa všech možných podivných pávu-

čin zamořujících mysl kritika, každá rasa si pochopitelně vytvořila jiný obraz toho, jací První skutečně byli.

Válka světů se nakonec vymkla z rukou a významní literární kritici se stali její obětí - ne že by to někomu příliš vadilo. Když se však jedna z koalic, dekonstrukcionisté, rozhodla ukončit spor zničením klavijského domovského světa - a neuspěla - Velké rozštěpení se stalo zákonem a nakonec i zvykem, jenž je miliardkrát silnější než zákon. Celých šest milionů let, plus minus nějaký ten měsíc, se dekonstrukcionisté a hyperrealisté přetahovali o kontrolu nad literárními formami v galaxii... a o právo zrekonstruovat minulost podle svého.

A v tom to bylo! Jak řekla Arlene, když dočetla, citujíc jednu ze svých oblíbených sci-fi knížek, 1984: Kdo ovládá minulost, ovládá přítomnost, kdo ovládá přítomnost, ovládá budoucnost.

Takže přibližně ve stejné době, kdy první prahumanoi-dé slézali na Zemi dolů ze stromů, vzhlíželi na velké bílé světlo na noční obloze a uvažovali, je-li to Boží oko, tihle pitomci se vraždili navzájem napříč polovinou galaxie kvůli nějaké diletantské a přihlouplé interpretaci literárních kritiků týkající se jedenácti částí prastarého textu. Poté, když je přestalo bavit bojovat na vlastním dvorku, rozhodli se krvežízniví dekonstrukcionisté, že zatáhnou své akademické literární teze i na naši milovanou planetu! Bože, tenhle

vesmír je prostě neuvěřitelný. Miluju každičkový jeho centimetr - ne, vážně.

Položil jsem knihu zpět na její místo a odolal nutkání mrsknout s ní na druhou stranu místnosti. K čertu s nimi se všemi, hyperrealisty a dekonstrukcionisty jakbysmet! Ty jejich pitomé fragmenty mě vůbec nezajímají - měl jsem na starosti důležitější věci.

Několik minut jsme pobíhali kolem, až náhle Arlene vykřikla radostí. Další šipka! Stálo u ní J.L. a ukazovala směrem k malé místnosti.

Do ní vedly normální dveře se starou dobrou klikou. Stiskl jsem ji a otevřel.

Místnost byla prázdná, s výjimkou jednoho karetního stolu, na němž nebylo ani smítka prachu. Na stole leželo malé černé pouzdro s nepřetržitě svítícím oranžovým světlem na boku. Společně jsme překonali zbývající vzdálenost a přečetli si podpis na pouzdru.

Byl napsán ručně a poznal jsem v něm Jillino úděsné písmo. Skládal se z jediného slova: Albert.

Zůstali jsme na něj zírat. Arlene se podlomila kolena a posadila se na zadek, přitom však ani na okamžik nespustila oči z černého pouzdra s jasně zářícím okem.

Albert!

Albert?

Nevěděl jsem, co bych měl říct, takže jsem se rozhodl, že prostě budu mlčet jako mariňák. Navždy spolu... Poznám, kdy jsem prohrál!

22.

Byla to Arlene, kdo našel dveře, ale Slink Slunk byla nadšenější než všichni ostatní, protože poznala, co jsou zač. Zbytek našich apoštolů - Whack, Sniff, Chomp a Swaller, naše rohatá monstra, a svobodník Wilhelm Dodd, zombie - byl vytvořen uvnitř simulace běžným postupem, jenž napodoboval kádě a genetické programování Fredův použité k tvorbě původních démonů.

Ale Slink sloužila jako pravzor všech rohatých monster. Byla „prvníí a jedinááá“, jak sama říkala, vytvořená speciálně Cizinci uvnitř jejich programového prostředí předtím, než byl vůbec spuštěn zbytek simulace. A Slink si pamatovala na svou existenci předtím, než byla simulace postavena. Cizinci byli lepší umělci, než si uvědomovali: určitě neměli v úmyslu dát svým naprogramovaným démonům svobodnou vůli a jistojistě nechťeli, aby si kód pamatoval na své vlastní stvoření!

Poté, co jsme utekli Arleninou prasklinou, prohledali jsme bezprostřední okolí místnosti ve tvaru hvězdy, ale nepřišli jsme na jinou možnost, než projít obrovskou Bránou. „To dělám já,“ řekla sklíčeně. „Pořád si pamatuju, jak to bylo posledně. Prohledávala jsem to tu skoro celý den, než jsem to vzdala a prošla Bránou.“

Země tu byla drsná a rozeklaná spoustou trsů mrtvých rostlin, ze sirného zápachu jsem téměř ztrácel vědomí. Zdálo se však, že rohatým monstrům se zamlouvá, a dokonce i Dodd vypadal o něco méně utrápeně. Obloha nad námi byla obrácená, bílá s černými hvězdami. Snažil jsem se na ni nedívat, protože ve mně vy-

volávala závat', jakou jsem nikdy předtím necítil, ani v nulové gravitaci.

„Flyi,“ řekla moje společnice. „Snažím si vzpomenout, jak se Olestradamus podařilo uniknout před smrtí ve spárech pekelných baronů. Přežila to, mám pravdu? Je tu někde venku a čeká na nás.“

Snažil jsem si na to „vzpomenout“ s ní, ale její smrt byla v mé mysli zanesena příliš živě. Nakonec jsme to oba vzdali - ta ubohá dýně bude muset zůstat naším prvním mučedníkem.

Zatraceně! pomyslel jsem si. K čemu je takovéhle snění, když stejně nemůžete vůbec nic ovládat? Neměl jsem po ruce žádnou dobrou odpověď, a tak jsem beze slov ukázal na Bránu.

Držíce se za ruce jsme prošli skrz a poté nekompromisně prolétli základnou na Deimu, vyhnuli se pastem, na něž jsme si vzpomněli, obrátili na naši víru několik dalších monster a pobili ta, která se nám obrátit nepodařilo. Nabrali jsme jednoho Clydea - vzdor mým námitkám, že jsme na geneticky sestrojeného člověka s kulomety narazili až na Zemi - další tři rohatá monstra a spoustu kámošů zombií pro Dodda.

Dokonce se nám podařilo získat na svou stranu tlust'ocha, ale to obtloustlé stvoření s odpalovací ohnivých koulí tam, kde měl mít ruce, bylo tak těžké, že s námi nedokázalo držet krok. Nakonec jsem ho pasoval na našeho prvního misionáře a poslal ho pryč jeho vlastním tempem, aby obrátil na víru zbytek země monster.

Ale ještě dřív, než jsme se dostali k odpornému pavou-čímu mozku na dolním patře Deimu, se Arlene

podařilo najít dveře.

Začala se po nich shánět, jakmile si vzpomněla na trojici kurzů v programování, které absolvovala během své krátké štače na univerzitě. „Flyi,” zašeptala, zatímco jsme se krčili v roklině ve tvaru ruky, kde Arlene posledně zabila zombifikovaného Dodda. „Kdykoliv jsme napsali program, pokaždé jsme v něm udělali díru, které jsme říkali zadní vrátka. Možná že Cizinci udělali to samé!”

„Co to sakra jsou zadní vrátka?”

Olízla si rty pozorujíc přes mířidla své pušky ráže pětáctýřicet motající se růžovku. Zatím nás nevyčmuchala. Nebáli jsme se, že by nás mohla slyšet. Při chození a dýchání dělala tolik hluku, že by pravděpodobně neslyšela ani nákladní vlak blížící se k ní zezadu po kolejích. Tam někde však byla i další stvoření s pronikavějším sluchem - nejlepsi bude zůstat potichu.

„Když chceš odzkoušet nějakou stránku programu, vytvoříš si několik rutin, s jejichž pomocí nastavíš různé proměnné na, no, na cokoli chceš.”

„Aha, nastavování proměnných. Další univerzitní nesmysl. Jak nám to může pomoci, desátníku?”

Univerzita byla zákeřná. Začali jste s ní jen proto, abyste se naučili pár věcí, a potom zničehonic bum prásk - a byl z vás poručík! Děkuji, nechci. Nikdy bych se nechtěl stát důstojníkem - a nikdy bych nešel na univerzitu.

„Aby ses k těmhle procesům dostal,” odpověděla Arlene, „musíš znát správnou kombinaci - prostě heslo. A jakmile ho získáš, můžeš se pohybovat v softwaru jako duch ve strašidelném domě. Procházet skrz zdi i dveře, jako by tam nic z toho ani nebylo.”

Podíval jsem se na tvrdou skálu po naší levici. „Chceš říct, že kdybychom ta zadní vrátka našli, mohli bychom se protáhnout přímo skrz tuhle kamennou stěnu?”

„Flyi, kdybychom tahle zadní vrátka našli, mohli bychom se dostat ven z téhle simulace a ztratit se v operačním systému lodi.”

Zíral jsem na ni a poprvé za několik dní - simulovaných dní - jsem ucítil skutečnou naději. „Ježíši, Arlene! Možná

jsem měl přece jenom jít na univerzitu!” Vyvalili jsme na sebe oči, šokováni slovy, která mi vyšla z úst.

„Ale, to byl jenom vtip,” vysvětloval jsem.

„Dobře... teď si na ně vzpomenu.” Upřela pohled na obzvláště vábnou skálu. Z napětí při „vzpomínání si” na dveře až vrčela. Zapotila se přitom, ale se skálou to ani nehnulo. „Bože, z ničeho šije prostě představit nedokážu!”

Příliš nahlas: hlouček impů ji zaslechl a rozhodl se vydat na průzkum. Stříleli jsme po nich z našeho úkrytu, zatímco oni po nás metali své chomáče slizu. Dostal jsem další zásah do obličeje a znovu oslepl - krucipísek! Arlene se stáhla a střílela jednu ránu za druhou ze své oblíbené zbraně, kterou našla ve skříni v místnosti s obráceným křížem. Bylo pro ni snazší vzpomenout si na poslední zbraň, kterou skutečně používala. Já se snažil o dvouhlavňovou brokovnici, ale pořád jsem zůstával u té pitomé pěchotní pušky. Rohatá monstra se přiblížila dostatečně blízko, aby náš vlastní sbor monster mohl zahájit palbu ze stran pomocí kusů ostrých skal. Impové nevěděli, co si mají myslet! Chvilí házeli své slizké koule, dokud si neuvědomili, že druzí útočníci jsou také impové, imunní vůči jejich zbraním, a nakonec se otočili a raději utekli.

Arlene mi očistila obličej vybavením z lékárníčky, taktéž nalezené ve skříni, kde se nacházela puška. Tam jsme také našli uniformy - bohužel však žádné brnění - s nimiž jsme zakryli svou nahotu poté, co jsme proskočili Bránou. Dodd by se naprosto spokojeně procházel nahý, hlavně že jsme mu sehnali brokovnici, ale zrudlá Arlene mu nařídila, aby se něčím zakryl. Pohled na jejího nahého bývalého milence, kterého kdysi zabila, jí očividně přinášel příliš mnoho hrozivých vzpomínek. A špatné vzpomínky mohou být na takovémhle místě nebezpečným nepřítelem.

Uvažoval jsem o dveřích, nebo spíš nedostatku dveří.

„Myslím si, že jenom tak si něco představit nestačí. Musíš to mít v mysli opravdu pevně zaryté.”

„To jsem měla!”

„Ne, chci říct, že tím musíš být úplně posedlá. Musíš to předvídat, slintat po tom, představit si to někde před sebou a celou cestu se té myšlenky držet jako svého celoživotního cíle.”

Posadila se vedle mě na zem, položila mi ruku kolem ramen a držela mě jako vystrašeného milence. „To je hodně děsivá myšlenka, Flynn Taggarte. Znamená to, že musíme jít ještě hlouběji, že ano?"

„Obávám se, že ano, A.S."

Arlene pomalu přikývla. „No, proto nám konečně dovolují nosit orla a kotvu. Dobře, Flyi, už si na to začínám vzpomínat. Pamatuji si, kde jsou ty dveře."

„Kde?"

„Je to o tři patra níž. Pamatuješ si na to otevřené prostranství se všemi těmi zpropadenými teleporty, které nás přenášely do všech možných místností? No, a je to -je to v té místnosti na druhé straně nádvoří, v té s těmi písty."

Snažil jsem si vzpomenout. Po všech těch měsících -a tisících monster - se ze všeho stala jedna velká rozmazaná čmouha. Přesto jsem si zřejmě vzpomněl na to, o čem mluvila. „Tak dobře, děvče, hlavně si to nepřestávej představovat. Až se tam dostaneme, uvidíme je - to ti zaruču-ju."

Doufal jsem, že ta slova nebudu muset vzít zpět. Ale to jediné, co teď mohlo zafungovat, byla moje naprostá jistota. Možná bude nakažlivá.

O tři patra níž jsme vstoupili na nádvoří. Rozhodl jsem se, že bychom měli nejdřív vyčistit budovy uprostřed, které ukrývaly dýně, několik rohatých monster a pekelného barona - to byla přílišná palebná síla, kterou jsme si nemohli nechat v zádech. Jelikož nás bylo už tolik, téměř celá armáda, mohli jsme využívat skutečnou taktiku. Ar-lene se nabídla, že půjde první, což v tomhle případě znamenalo, že musela skákat z jednoho teleportu do druhého, dokud nenašla ten, který ji opět vysadil uprostřed nádvoří a přitom otevřel dveře do jedné z budov.

Zvládla to. Když se objevila, zadívala se do očí pekelného barona, zavřeštěla a padla obličejem k zemi. Chytrá holka: všichni ostatní jsme byli na svých místech a zahájili palbu na nebožáka zplozence pekel. Minotaur se ani nedozvěděl, kdo po něm vlastně střílí. Devět ohnivých koulí slizu, kulomet, brokovnice a moje vlastní automatická puška - konečně jsem ji našel! - stačilo k tomu, aby se pekelný baron pouze doklopýtl k zadní zdi svojí budovy, aniž by se byť jen jednou vzchopil a vypálil ze svého odpalovače na zápěstí.

Stejný postup jsme zopakovali i u třech zbývajících budov, a když jsme skončili, měli jsme čtveřici prázdných bunkrů a jednu mariňáčku trpící velkou závratí. Zvedl jsem ji ze země a vzal ji v podpaží, zatímco jsme postupovali k místnosti na druhé straně nádvoří - kde najdeme zadní vrátka, jak jsme si oba dva zcela jasně vzpomínali.

Venkovní dveře byly zamknuté. Už jsem se chystal vyplýtvat několik nábojů, když přede mě předstoupila Slink. „Mohu já?" zeptala se a než jsem stačil odpovědět, strčila své železné prsty skrze dřevo za závoru a vytrhla celý mechanismus ven ze dveří! Již ničím nespoutané dřevěné dveře se pomalu otevřely se skřípotem připomínajícím pověstnou irskou vílu.

Uvnitř čekaly na návštěvníky tři zombie. Svobodník Dodd se přibelhal dopředu, protáhl se kolem nás a vstoupil do místnosti. Přisouval se ke svým zombifikovaným sourozencům - dvěma bratrům a sestře - a začal s nimi „mluvit" zvláštním chrochtáním a úpěním čerstvě nemrtvých.

Ženská zombie pozvedla pušku a vystřelila jednu ránu.

Zasáhla Dodda do úst a ustřelila mu celou spodní čelist. Na okamžik jsme na ni zůstali v úžasu zírat.

Arlene se vzpamatovala dřív než moje maličkost a vypálila šest rychlých výstřelů. Dostala všechny tři zombie dřív, než jsme my ostatní dohromady stačili vypálit jedinou ránu... Zabila je ještě dřív, než o tom vůbec mohla popřemýšlet.

Potom upustila svou zbraň a rozběhla se k Doddovi, jenž sebou zmateně plácal na zemi. Položila si hlavu a trup hnijící mrtvolky do klína a tiše k němu promlouvala. „Omlouvám se," řekla. Podle mě si ani neuvědomovala, že tam jsme i my ostatní. „Omlouvám se! Nechtěla jsem tě zastřelit - ale musela jsem! Prosím, odpusť mi, je mi to tak líto..."

Vím, komu se ve skutečnosti omlouvala - skutečný Dodd byl mrtvý a dávno pryč. Jenže Arlene byla naživu a potřebovala odpuštění.

Nevím, jak se to stalo. Její vzpomínka na původního Dodda musela být silná, protože na okamžik zombifikovaný svobodník natáhl ruku a pohlídl Arlene po tváři! Jak jsem věděl, tohle by žádná zombie nikdy neudělala. V následující chvíli zemřel. Znovu.

Otočil jsem se a vyrazil se zbytkem mužstva hlouběji do budovy. Vzadu za mnou se ještě několik minut ozýval pláč, potom náhle ustal, jako kdyby někdo zavřel kohoutek. Milující Arlene byla konečně pochována, zatímco mladší desátník Sandersová se připojila ke skupině a oznámila: „Dveře najdeme za pravým zadním pístem. Dejte si pozor, ať vás nerozdrťí.“

Byla to Arlene, kdo našel dveře, ale Slink Slunk byla nadšenější než všichni ostatní, protože poznala, co jsou zač. „To je most!“ vykřikla a začala poskakovat a blábolit, přičemž švihala rukama tak divoce, až vydrápala díru v jedné ze stěn. „To je most - spojuje s druhým místem!“

„S druhým místem?“ zeptal jsem se.

Arlene promluvila podivně nezaujatě, jako cizinka bydlící v těle mé přítelkyně. „Má pravdu, Flyi, je to most vedoucí do hlavního operačního systému lodi.“

„Jak to víš?“

Arlene se omluvně usmála a pokrčila rameny. Oči měla zarudlé kvůli... kvůli něčemu, co jí do nich spadlo. „Protože si to pamatuju, pochopitelně.“

Přistoupil jsem k nim blíž. Dveře vypadaly jako bankovní trezor z pevné oceli a kombinačním zámekem uprostřed. Ten se skládal z jedenácti koleček a na každém z nich byla dokola napsaná abeceda. První a poslední kolečko spojoval štítek. Postup byl naprosto zřejmý: nastavit všechna kolečka tak, aby písmena na štítku vytvořila heslo, a otočením obrovskou klikou otevřít dveře. Mělo to jedinou chybu - museli jsme uhodnout správnou posloupnost písmen.

A v čem je vlastně problém? uvažoval jsem. Nemůže to být přece víc než 150 milionů miliard kombinací!

„No,“ řekl jsem s povzdechem. „Myslím, že bychom s tím měli raději začít. Co zkusit nejdřív?“ Rozhlédl jsem se, ale nikdo nic neřekl. „Počkat, něco mě napadlo. Zkusme třeba tohle.“

Usmál jsem se a pomocí koleček nastavil H-E-S-L-O--mezera-mezera-mezera-mezera-mezera-mezera. Otočil jsem klikou.

Dveře cvakly a otevřely se.

Stál jsem v nich a tvářil se připitoměle jako naprostý trouba. Kdyby tam číhal had, uštknul by mě. Kdyby to byl medvěd, objal by mě a udusil. Heslo znějící HESLO? To bylo to zatraceně nejpitomější heslo, jaké jsem kdy viděl! Když jsem byl ve výcvikovém středisku pokročilé aplikované kryptologie v Monterey, zněl přesně takhle jeden vtip, který koloval mezi studenty: o jednom pitomci, jehož heslo znělo úplně stejně jako to samotné slovo! Až do téhle

chvilky jsem však nevěřil tomu, že by někdo skutečně mohl být tak - tak duševně chorý.

Cizince očividně nikdy ani nenapadlo, že by někdo dokázal najít některé z jejich zadních vrátek. Usmál jsem se. Pokaždé když narazím na tyhle Oživovatele, připomínají mi čím dál tím víc bandu vysokoškoláků.

Tím to bylo snazší. S těmi si dokážu poradit raz dva.

Nachystali jsme si zbraně a protáhli se dveřmi. Slink těsně za mnou, já v čele, Arlene až na konci a všichni ostatní mezi námi: naše standardní formace. Dveře vedly do dlouhé chodby - vážně hodně dlouhé chodby! Nejméně šest kilometrů a pořad rovně za nosem.

Na konci byly další dveře, stejné jako ty předchozí až na to, že těmhle chyběl kombinační zámek. Prudce jsem je otevřel, připravený na nejhorší.

Na to, co jsem skutečně uviděl, jsem však připravený nebyl. Narazil jsem na více než dvoumetrovou, černou perleťovou lasturu pokrytou bezpočtem svíjejících se a chvějících se řas. Seděla tam naprosto bez hnutí, s výjimkou řas -jako zakulacená hrouda bez očí, uší nebo jakýchkoliv jiných smyslových orgánů.

Našli jsme odpověď. Kéž bychom také znali otázku.

2*.

„Brouk... brouk? Pitomý obrovský brouk - proti tomu bojujeme?“ Bylo jasné, že Arlene z toho není právě nadšená. Kroužila malou celou a dívala se na toho brouka ze všech úhlů. Z každého však vypadal více méně úplně stejně.

„Nemyslím si, že to je hmyz,“ zaduněl jsem. „Je to brouk! Koho zajímá, co je to za druh?“ „Desátníku, vzpomeňte si, kde to jsme,“ promluvil jsem na ni ostře. Arlene se narovnala a zmlkla. „Čím jsme to právě prošli? Co to bylo za dveře, na které sis vzpomněla, A.S.?“

„Nevím, seržo. Prostě zadní vrátka." „No tak, na co jsi to myslela? Jaká zadní vrátka?" „No, něco takového, čím nám vycucli naše duše. Ta sonda, která mi vnikla do nosu a pak do mozku. To bylo také něco jako zadní vrátka."

Dlouze jsem přemýšlel, zavřel oči a snažil si představit ten systém. „Arlene, chceš říct, že celou tu dobu, ta poslední tři patra, jsi přemýšlela o té sondě k vysávání duší jako o zadních vrátkách, která hledáme?" „Přesně to ti tu říkám." „No, myslím, že přesně to jsme také našli." Málem jí vypadly oči z důlků. „Tu sondu samotnou?" „Proč ne?" Ukázal jsem zpět na šestikilometrovou chodbu, skrz kterou jsme šli celou hodinu. „Není to náhodou ta trubice? Ta, která se ti táhne dutinami až do mozku? Vypadá tak. Proč by to nemohla být ona?"

Otočila se zpět k broukovi. Slink Slunk, její nastávající

Chomp, a zbytek mužstva netrpělivě čekal za mnou a nechápal, o čem se bavíme. „Zzzabijme toho brouka!" navrhla Slink a olízla si rty.

„Ještě ne, vojáku," rozkázal jsem jí.

„Flyi, jestliže tahle trubice spojuje systém s duší, tak co je potom zač tenhle brouk?"

Pokrčil jsem rameny. „Jak to mám k čertu vědět? Třeba nějaká jiná duše?"

„Jeden z Oživovatelů? Že by připojili tu sondu k jednomu ze svých lidí?"

„No, na lodi nikdo jiný není, takže to je pravděpodobně docela dobrý odhad, A.S."

V obraně před mým sarkasmem raději obrátila oči vzhůru. „Proč ale nevypadá jako nějaká osoba? Chci říct, že já tě vidím jako tebe, a předpokládám, že ty mě vidíš jako mě - tak proč tenhle vypadá jako obří brouk s kroutícími se chapadly?"

Odpověď nás napadla zároveň a promluvíli jsme jako jeden muž: „Protože... to je Cizincova duše!"

„Hele," dodala Arlene. „Nemůžeš mluvit, dokud tě někdo nevyzve, Flyi."

Obešel jsem brouka a ještě pořád se snažil vstřebat myšlenku, že se dívám na duši Oživovatele.

Nevypadala jako Cizinec - ale on to vlastně nebyl Cizinec, byla to jenom jeho duše... Kdo ví, jak jejich duše ve skutečnosti vypadá? Rozhodně však byla odlišná od té naší. To bylo také to jediné, co stálo za každou zpropadenou invazí a studiem Země v posledních několika stovkách tisíc let - ať už Klaveů, Fredů nebo teď Oživo vatelů! Možná že jim naše duše připadaly stejně podivné a nechutné jako nám ty jejich. Možná byly plné násilí a hněvu vůči ostatním, jako byla i ta moje vůči dalším rasám v galaxii, dokonce i té klavijské.

Jistě, rozdíl spočíval v tom, že my jsme se jenom brá-

nili. Oni byli útočníci. To oni nás zatáhli do své směšné války mezi různými školami literárních kritiků, a ne naopak! Nezaútočili jsme na domovský svět Fredů, ne záměrně. Nezamořili jsme mysl Cizinců. Ani jsme nezaložili pozorovací stanoviště a nešpehovali Klavey!

Byli to právě tihle parchanti, to oni byli za tím vším. Všichni. Všechny ty takzvané biologické rasy v celé galaxii, které nás ani nepovažovaly za živé bytosti, protože jsme měli jinou duši než oni. „Fajn," pronesl jsem nahlas. „Když nám můžete ukrást naše duše, vy všiváci, pak byste neměli mít nic proti tomu, když udělám tohle."

Přehodil jsem si pušku za záda, udělal krok dopředu a aniž bych se zamyslel nad tím, jestli mě nezasáhne jed nebo kyselina, jsem obtočil ruce kolem toho zatraceného brouka a zvedl ho do výšky. Navzdory své velikosti ta zatracená věc nevážíla víc než deset nebo patnáct kilogramů.

„Flyi!" vykřikla Arlene, kterou zřejmě napadlo něco, co jsem sám opomenul. Nic se mi však nestalo.

Nezačal jsem se cítit ospale, malátně ani nijak jinak, ani mě nic ne-píchlo. Rasy se zběsile svíjely. Ta věc si nepochybně uvědomila, že se stalo něco zlého. Jenže mě nemohla nijak zastavit - Cizinci se už dávno vyvinuli dostatečně na to, aby nepotřebovali věci jako ruce nebo nohy.

„Flyi, polož to na zem!"

„Ani nápad, A.S. Bereme s sebou válečného zajatce."

„A kam?" Kroužila kolem mě jako kdákající kvočna a svou puškou šťouchala do té věci.

„Napadá tě snad něco jiného? Zpět do simulace, pochopitelně. Našla jsi totiž slepá zadní vrátka... Tohle už dál nevede, skončili jsme v hlavě hostitele."

Místnost se náhle prudce otřásla. Venku přede dveřmi se chodba odpojila a začala se vzdalovat.

„Arlene, skoč!" vykřikl jsem. Nešlo o mou nesobeckost, když jsem chtěl,

aby šla první - prostě mi překážela! Arlene neztrácela čas otázkami kdo, co, kde jako obyčejný civilista. Byla mari-ňák a mariňáci nejdřív provedou rozkaz a až potom pokládají pitomé otázky.

Proskočila dveřmi, já ji okamžitě následoval a skončil přímo na ní. Malá místnost za námi - mozek Oživovatele - se odtáhla a odlula do dálky. Za dveřmi se nyní rozkládala pouze prázdnota, pustina neexistence, která mi obracela žaludek naruby, když jsem se na ni podíval - tak jsem to raději nedělal. „Muselo jim dojít, že jsme prolezli sondou," řekla Arlene, „a vytáhli ji ven. Jenže v porovnání s nimi jsme tak zrychlení, že ji nedokázali vytáhnout dostatečně rychle."

„No, přinejmenším než je napadne vytáhnout ji i na druhé straně," dodal jsem. „Vraťme se fofrem zpátky."

Cizincova duše byla jako obří houba. Zjistil jsem, že ji mohu zmačkat do snadněji přenositelné koule a strčit si ji pod paži. Celých šest kilometrů do deimské laboratoře jsme běželi. Naše apoštoly zřejmě nebylo možné unavit a my s Arlene jsme byli v dokonalé mariňácké kondici. Přesto nám i tak trvalo dvacet minut, než jsme proběhli chodbou zpět.

Proč Oživovatele nezničili celé zařízení? Asi nemohli uvěřit tomu, že jsme skutečně udělali to, co jsme udělali. Nebo se možná báli, aby nezničili duši jednoho ze svých. Co to tenkrát řekli dnes již zesnulí Sears s Roebuc-kem? Něco o tom, že nejhorším zločinem v celé galaxii je záměrné zničení živé duše a že o tak hroživém zločinu nemohou ani uvažovat, a proto pro něj nemají ani slovo! Dokonce i v kultuře žijící v úlu - zajímá informace, potenciálně užitečná ve válce. Věčná škoda, že ti, kteří nám to prozradili, již nebyli mezi živými.

Prolétli jsme dveřmi zpět do místnosti se stoupajícími a klesajícími písty v rozích. Nová dýně se mezitím roz-

hodlá obsadit tohle místo a zřídit si tu hnízdo... Zatímco s ní Slink Slunk a chlapci bojovali a křičeli na ni ve snaze obrátit ji na naši víru - řekli jí o slavné mučednici Olestra-damus - položili jsme s Arlene duši Cizince na podlahu. Nad hlavou se mi přehnala elektrizující koule tak těsně, že jsem přišel o konečky vlasů a bezděčně zatnul všechny svaly.

Cizincova duše se zbavovala svého zmuchlaného tvaru. Ted' vypadala naprosto jinak, byla krátká a tlustá a řasy se vstřebávaly do nějakého textilního potahu zahalujícího kůži té ztracené věci. Zíral jsem na to, co ještě nedávno bývalo broukem. „Co to krucinál je? Arlene, to má takhle v simulaci vypadat?"

Zavrtěla hlavou. „Ne, to ne - podívej se, Flyi, zase se mění!" Měla pravdu. Cizincova duše se rozdělila na dvě velké koule spojené snad milionem vláken kůže nebo jakési pojivové tkáně - jako kdybyste se snažili rozdělit slizkou, předžvýkanou žvýkačku. Přitom změnila barvu z černé na tmavě fialovou.

Potom se zase změnila: spojení se rozšířila, uhladila a teď připomínala lopatku. Koule se zploštily a vyrostly z nich výhonky, které se kroutily dokola, dokud se navzájem nespojily a nevytvořily kruh kolem plochého lopatkového jádra. Barva měnila svou podobu od jednolitě k pestré duhové a kmitala mezi všemi barvami spektra od tmavě červené po téměř bíle-fialovou, částečně dokonce průsvitnou - možná se jednalo o příliš nízkou nebo naopak vysokou frekvenci, kterou jsme nebyli schopni vůbec postřehnout.

„Můj Bože, Flyi," řekla Arlene. „Vyvíjí se! Každou vteřinou se vyvíjí v něco nového."

Zbloudilá střela našich vlastních rohatých monster prosvitěla mezi Arlene a mnou. Uskočili jsme stranou a pokračovali v uvažování. „Vzpomínám si na to, A.S.

Vzpomínám si na to, jak rychle se Cizinci vyvíjejí... pamatuješ?"

„Cože? Jasné, vždyť se vyvíjí přímo před námi! Co tím myslíš?"

„Vzpomínáš si na to, co řekl ten Cizinec, kterého jsme zajali na domovském světě Fredů? Vyvíjejí se stále rychleji a rychleji, pořád zrychlují bez jakéhokoliv horního limitu. Pamatuješ?"

Arlene na mě nechápavě zírala - typická univerzitní holka! Až to nakonec pochopila. „Jo... jo, vzpomínám si na to! A jak se pořád a pořád vyvíjejí, jsou nám stále menší hrozbou, vzpomínáš?"

„Arlene, celou tu dobu se vyvíjejí stále dál od fyzické podoby. Podívej se, vidíš, jak rychle se teď mění?" Nedělal jsem si legraci. Cizinec teď probleskoval mezi různými podobami tak rychle, že bylo nemožné prohlédnout si jednu verzi dřív, než se proměnila v další. Zahlédl jsem krabí klepeta i milion úst otevírajících a zavírajících se naráz! Uskočil jsem zpět, vyděšen vzdor svému výcviku - nikdy mě necvičili, abych se dokázal vyrovnat s něčím takovým!

Přesto jsem věděl, co musíme udělat a kam to musíme směřovat. Zde, ve vlastní simulaci Cizinců,

všechno probíhalo tisíckrát rychleji než venku... dokonce i jejich evoluce.

Arlene ke mně přišla a objala mě. „Teď si na to vzpomínám skutečně usilovně, Flyi. Vyvíjejí se mimo fyzickou podobu, přesně jak jsi řekl... Vyvíjejí se dokonce tak, že se přestávají zajímat o tenhle vesmír. Vyvíjejí se směrem k... myslí Bráhmově, souběžnému propojení s celým vesmírem, všechny ostatní dimenze existují nad tou naší.“

„Jo... také si na to vzpomínám.“ Řekl bych, že jsem docela pochopil, o čem mluví - přinejmenším dost na to, abych si o tom mohl vytvořit skutečně dobrý obrázek v mysli.

Stáli jsme a vzpomínali. Cizinec - už dávno rozhodně ne Oživovatel - se zmenšil na velikost špendlíku a poté bez varování explodoval v záblesku bílého světla a tiché energie. Světlo nás zaplavilo a prosvítlo skrz naskrz. Ale neustále se rozpínalo, ani na nanosekundu se nezastavilo u mě, Arlene nebo Slink Slunk, u ostatních apoštolů, monster nebo kohokoliv jiného na světě - v téhle simulaci.

Cizinec zmizel. Arlene to jen tak nenechala. „Vidíš?“ prohodila. „Vždycky jsem ti říkala, že se science fiction může hodit.“

Nic jsem na to neřekl. Byl jsem jen zatraceně rád, že svůj skvělý nápad - ten, jenž zachránil celé lidstvo - nepřipisovala kurzu filozofie na univerzitě. S tím bych se dokázal smířit jen velice těžko!

Ohlédl jsem se na naše mužstvo a zjistil, že boj skončil. Dýně seděla na podlaze a dostávala rozkaz od Chompa, nejpohotovějšího a nejvýřečnějšího z impů, ohledně jejího nového úkolu: pronásledovat falešné Fredy a nemilosrdně je zabíjet.

Arlene toho ještě pořád neměla dost. „Flyi,“ řekla, „myslíš, že odletěl pryč do vesmíru jen tak sám? Nebo...?“

„Nebo s sebou vzal i svoje přátele? Nevím, A.S. Možná se to nikdy nedozvíme. Arlene, neřekl bych, že můžeme tuhle simulaci někdy opustit.“

Nadzvedla svoje oranžová obočí a mrskala jazykem od jedné tváře k druhé. „Myslím, že máš pravdu.

Naše prázdná těla zůstala někde na planetě. Jestliže jsou Cizinci pryč, pochybuji, že dřívější hostitelé vědí, jak nás odsud vytáhnout a vrátit nás zpět do našich těl.“

„Ale něco mě napadlo. Neexistuje důvod, proč by tahle simulace měla skončit, pokud nevypnou energii. A pokud to udělají-“

„Pak zemřeme a ani si to neuvědomíme. Ale jest-

li ji hostitelé nechají běžet, Flyi...“ Zamračila se na mě. „Chceš říct, že tu můžeme žít? V téhle simulaci?“

Odkáslal jsem si. „Neřekl bych, že máme moc na výběr, Arlene. Máte snad domluvenou jinou schůzku, vojáku?“ Zmírnil jsem tón: „Podívej se, není to zase tak špatné. Začínáme být docela dobří v pamatování si věcí tak, jak by měly být, místo toho jaké poprvé skutečně byly. Je to jako sesílání kouzel. Nemusíme si pamatovat hrozný svět, kde se nás monstra snaží každou vteřinu zabít!“

Ukázal jsem na dýni, vznášející se pomalu do vzduchu a zase klesající zpět na podlahu a přitom poslouchající Chompa se Slink, kteří ji jeden po druhém obraceli na naši víru a přitom se drželi za ruce... jak dojemné. „Můžeme si pamatovat svět, v němž ta zatracená monstra prostě odejdou žít do klášterů. Můžeme si pamatovat, jak jsme se vrátili na Zemi, ale také to, jak jsme zastavili celou invazi a odrazili ji bez milionů mrtvých civilistů.“

Arlene se na mě podívala a z oka jí vyklouzla slza. Zřejmě kvůli zrnku prachu, mariňáci totiž nepláčou.

„Myslíš si, že někdy dokážu zapomenout na Albertovu smrt?“

„Arlene, jsem si jistý, že dostatek času a energie, možná i některá z těch hypnóz, napomůže k tomu, že člověk zapomene cokoli.“ Vymanil jsem se z jejího objetí a posadil se na zem, náhle tak unavený, že jsem nemohl udržet otevřené oči. „Přinejmenším se na to pokusíme zapomenout v hrobě. On tu někde je, Arlene... Celé tohle místo je postavené z našich vzpomínek - takže tu někde je! Jde jenom o to ho najít.“

Arlene se posadila vedle mě, její zemdlená tvář postrádala jakýkoliv výraz. Její hlas zněl stejně unaveně jako ten můj. „Zastavili jsme Cizince, Flyi. Zachránili jsme Zemi... už zase. To by mělo mít nějakou hodnotu, ne?“

„Má to velkou hodnotu, A.S.“

„Takže jestli tam nahoře skutečně je ten tvůj někdo... mohl by nám pomoci najít Alberta?“

Lehl jsem si na záda. Cítil jsem, jak mé vědomí odplouvá a přemáhá mě spánek. Myslím, že jsem ji odpověděl, ale možná se mi to jenom zdálo. Ten nejlepší někdo, na koho se můžeme spolehnout, Arlene,

je ten někdo uvnitř nás... ne kdosi tam nahoře.

Myslím, že jsem spal dvanáct nebo čtrnáct hodin. Probudil jsem se do zbrusu nového světa, jenž obývalo tolik zatraceně zvláštních stvoření!

Konec?

Tady to všechno začalo... 288 stran, brož., 229 Kč

Na Phobu sice byli vetřelci zlikvidováni, ale mezitím došlo k invazi na Zemi... 288 stran, brož., 219 Kč

Hledání domovské planety Fredů je úspěšné.

Pomsta se blíží...

272 stran, brož., 209 Kč

Dafydd ab Hugh & Brad Linaweaver DOOM - Konec hry

Anglický originál DOOM - Endgame

Překlad Martin Kovář

Obálka Romas Kukalis

Grafická úprava obálky René Baličky

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství FANTOM Ptínt

jako svou 68. publikaci

Vydání 1.

Ostrava 2006

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 199 Kč

www.fantomprint.cz <<http://www.fantomprint.cz>>

Opustili všechno, na čem jim záleželo-své přátele, milované i svou zemi - a vydali se ke hvězdám. Seržant Flynn Taggart a desátník Arlene Sandersová, příslušníci námořní pěchoty Spojených států, dosáhli svého cíle - domovského světa ďábelských vetřelců, kteří zničili Zemi.

Zde však nalézají zkázu, která je srovnatelná s čímkoliv, co se stalo na naší planetě. Zničehonic se tak „Fly“ a Arlene ocitají tváří v tvář ještě nebezpečnějšímu nepříteli, než jsou démoni, proti nimž přišli bojovat. Válka o Zemi skončila, ale válka o osud celé galaxie teprve začíná...

DOOM je fenomén herního průmyslu, který navždy změnil historii domácí zábavy. KONEC HRY je čtvrtou knihou z řady románů, které rozšiřují původní hru. Jejich cílem je vytvořit zbrusu nový vesmír epického rozměru, který je až hrozivě skutečný...